

Tình Hoạch

Contents

Tình Hoạch	1
1. Chương 1: Chương Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	35
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	52
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	60
25. Chương 25	62
26. Chương 26	64

Tình Hoạch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, hắc bang, tàn bệnh thụ, phúc hắc công vs cao ngạo thụ, trước ngược sau ngọt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-hoac>

1. Chương 1: Chương Mở Đầu

Mọi người trong Đông gia đi hết, phòng hội nghị chỉ còn lại luật sư Vương đang bận rộn thu dọn đồ đạc, Đông Tề Tương cùng Đông Huyền Xuyên.

Luật sư Vương vừa thu dọn đồ đạc vừa lo lắng nhìn về phía Đông Tề Tương, cảnh giác nhìn sang Đông Huyền Xuyên.

Bên miệng Đông Huyền Xuyên vẫn là nụ cười đầy mưu mô, hai tay chỉnh lại vạt áo bộ vét Armani, sau đó rút tay vào túi quần, đi tới chiếc ghế đặt bên cạnh Đông Tề Tương, ngồi xuống, hai khuỷu đặt lên đầu gối, đôi chân dài dang ra thành hình chữ bát, ánh mắt lạnh lùng, nói: “Tề Tương, cậu em họ yêu quý. Tôi thấy trong vòng hai tháng này cậu không tìm được cách nào để tìm ra người kết hôn với mình đâu. Hơn nữa, có người nào sẽ đồng ý đi theo một thằng đàn ông bán thân bất toại như cậu? Huống chi, làm gì có cô nào tình nguyện chăm sóc cậu hai năm trời lại không đòi hỏi lợi ích! Cậu vẫn nên đem đi sản của ông chú (chú của cha) chuyển sang cho tôi đi, là anh họ của cậu, tôi đã nói là sẽ giữ lời, nhất định tôi sẽ nuôi cậu cả đời!”

Đông Tề Tương ngồi trên xe lăn, hơi lạnh từ đáy lòng lan ra toàn thân khiến y không ngừng phát run, nhưng y tuyệt đối không được phép yếu thế, tuyệt đối không thể để kẻ khiến mình liệt nửa người này phát hiện ra mình đang sợ hãi, tuyệt đối không thể để kẻ đứng đầu giới hắc đạo, không chuyện ác nào không làm này chiếm được gia sản của ông nội!

Đông Tề Tương không hề biến sắc, y quay đầu về phía Đông Huyền Xuyên, nhìn thẳng vào đôi mắt quỷ quyệt của hắn, thản nhiên thốt lên: “Anh cứ nằm mơ đi.”

“Tôi biết cậu sẽ nói như vậy. Đã thế thì chúng ta cứ chờ xem.” Đông Huyền Xuyên đứng lên, cúi người nhìn thẳng vào đôi mắt Đông Tề Tương, lạnh lùng nói tiếp: “Trong vòng hai tháng, nếu cậu không tìm được người kết hôn thì ấn theo di chúc của ông chú để lại, toàn bộ tài sản sẽ thuộc về tôi. Cho dù sau khi cậu kết hôn, nếu người kia không chăm sóc cậu đủ hai năm thì tài sản vẫn thuộc về tôi. Tôi chẳng có sở trường gì cả, chỉ có tính kiên nhẫn là hơn người thôi, vậy nên tôi sẽ chờ.”

Đông Huyền Xuyên cũng chẳng muốn nói thêm những lời vô nghĩa nữa, hắn đi tới trước mặt luật sư Vương: “Luật sư Vương, ông cần phải phân xử sao cho công bằng. Nếu chưa nhìn thấy hôn lễ của cậu em họ tôi thì ông cũng đừng tùy tiện đóng dấu lên hôn thú của nó đấy.”

Hắn bắn ánh mắt ‘ông phải biết nên làm như thế nào’ về phía luật sư Vương, ngụ ý là ông ta không được phép thiên vị Đông Tề Tương, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.

Luật sư Vương chỉ có thể đáp trả Đông Huyền Xuyên bằng ánh mắt phẫn hận.

Đông Huyền Xuyên đảo đôi chân thon dài rắn chắc của mình rời khỏi đó.

Chiếc mặt nạ kiên cường của Đông Tề Tương vỡ tan trong nháy mắt, bị phần cùng giận dữ khiến y không còn chút sức lực, thả lỏng xương sống mới vừa cố gắng chống đỡ thân thể, uể oải ngồi trên chiếc xe lăn.

Luật sư Vương đã sớm thu dọn xong tất cả mọi thứ, ông chỉ sợ Đông Huyền Xuyên gây chuyện bất lợi cho Đông Tề Tương nên mới ở lại phòng hội nghị. Ông đi tới trước mặt Đông Tề Tương.

“Tề Tương, cháu không còn nhiều thời gian đâu, cần phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp để hoàn thành điều kiện trên di chúc của ông nội cháu đi, bằng không, ngay cả bác cũng không có cách nào giúp cháu cả.”

Đông Tề Tương từ từ ngẩng đầu lên nhìn luật sư Vương, người bạn thân thiết của ông nội mình, y tuyệt vọng gật đầu: “Cảm ơn bác Vương, cháu sẽ tìm ra cách.”

2. Chương 2

Theo như di chúc ông nội Đông Tề Tương để lại, người chủ trì hôn lễ của Đông Tề Tương phải do Thân Phụ chủ hôn, luật sư Vương chứng hôn thì hôn lễ này mới có hiệu lực. Hơn nữa, hôn lễ này phải được cử hành sau hai tháng kể từ ngày di chúc được công bố. Người kết hôn cùng Đông Tề Tương không thể là người ngoại quốc, người dị tộc, không thể hơn kém y quá bốn tuổi. Nói cách khác, Đông Tề Tương chỉ được phép cưới người hơn mình bốn tuổi hoặc kém mình bốn tuổi. Hơn nữa, đối phương phải là người chưa từng kết hôn, không có con, trước mắt không có bạn trai. Những việc này đều phải trải qua sự chứng thực của luật sư Vương thì mới được chấp nhận.

Cho nên, kế hoạch tìm một người ngoại quốc tới chăm sóc Đông Tề Tương trong vòng hai năm là không khả thi. Vì vậy y kêu thư ký Ôn Bách Á nhanh chóng tới nơi quản lý lý lịch tuyển cho mình những người nhỏ tuổi hơn phù hợp với điều kiện, sau đó y sẽ tự mình phỏng vấn để chọn ra người thích hợp.

Không phải Đông Tề Tương không hiểu ông nội vì hạnh phúc của y nên mới đặt ra điều kiện khắc nghiệt như vậy. Chính bởi vì ông nội không thể nhìn thấy, cũng chẳng thể chăm lo tới nên mới căn dặn lại trên di chúc, mong muốn trong hai năm này sẽ có người mang tới hạnh phúc cho y.

Trước khi lâm chung, ông nội y không thể an tâm, sợ một người bại liệt như y không có ai đồng ý chăm sóc, ông còn tha thiết dặn dò y phải hạnh phúc, cho tới lúc y khóc lóc đồng ý thì ông mới mỉm cười từ thế.

Tuy rằng bại liệt nhưng Đông Tề Tương vẫn có năng lực điều hành những doanh nghiệp số một số hai trong nước, vẫn có thể trả cho nhân viên, quản lý khoản tiền lương kếch xù, bởi vậy, có một người đã đồng ý gả cho y. Hai năm sau, nếu người kia không muốn ở bên cạnh y thì vẫn có thể đạt được tự do...

Đông Tề Tương vẫn gánh vác chức vụ tổng giám đốc tập toàn do ông nội đứng đầu, nhưng trên danh nghĩa, chỉ sau khi thời hạn kết hôn của y tròn hai năm thì sản nghiệp của ông nội mới hoàn toàn được sang tên. Ông nội cũng hiểu Đông Tề Tương căm thù Đông Huyền Xuyên tận xương tủy nên mới dùng tới chiêu sẽ đem toàn bộ tài sản chuyển sang cho hắn để làm khế ước cột chặt lấy y, bởi vì Đông Tề Tương tình nguyện đem toàn bộ tài sản của ông quyền góp từ thiện chứ không muốn để Đông Huyền Xuyên động tới một đồng.

Lý do Đông Tề Tương căm thù Đông Huyền Xuyên tới tận xương tủy bắt nguồn từ việc thủ hạ của hắn khiến y trở nên tàn phế. Nếu y không tàn phế, có lẽ ông nội sẽ thực sự đem một phần sản nghiệp chia cho hắn.

Hai năm trước, y bắt đầu không qua lại với người anh họ được thăng lên làm kẻ đứng đầu của giới hắc đạo này. Tuy nhiên, y còn coi Đông Huyền Xuyên là anh họ cũng bởi hắn là cháu của ông bác (anh của ông nội), dù sao hai người đã từng là anh em thân thiết từ thuở nhỏ.

Nhưng sau đó, tai nạn xe cộ xảy ra, người gây nạn chạy trốn, cô bạn gái mà Đông Tề Tương có ý định kết hôn cũng tử vong ngay tại chỗ, còn khiến nửa người dưới của y bị liệt. Ông nội Đông Tề Tương chịu cú sốc quá lớn nên bệnh ung thư phổi chuyển biến xấu, phải nhập viện, ông còn kiên cường tới phút cuối cùng vì đứa cháu trai của mình. Dùng các mối quan hệ điều tra ra người gây nạn, qua rất nhiều bước trung gian, cuối cùng cũng thám thính được là do thủ hạ của Đông Huyền Xuyên ra tay.

Khi biết thủ hạ của hắn cố ý tạo tai nạn gây ra cái chết của bạn gái mình, khiến mình trở nên tàn phế, làm cho bệnh tình của ông nội chuyển biến xấu, thử hỏi tại sao Đông Tề Tương không hận hắn! Đông Huyền

Xuyên muốn đánh đổ giang sơn mà ông nội y đã vất vả cả đời mới dựng lên được? Đừng có mơ! Bất luận thế nào thì Đông Tề Tương cũng không cho hấn toại nguyện!

“Trạm Dật, đã làm tốt hết?”

“Đông gia, ngài an tâm đi, tất cả đều chuẩn bị tốt cả. Người nhà của luật sư Vương đều ở trên xe.” Trạm Dật là hộ pháp số một bên cạnh Đông Huyền Xuyên, sau khi giúp lão đại mặc áo khoác tây trang, kính cận mở cửa, tám người ngoài cửa lập tức chia làm hai nhóm, một trước một sau đi theo lão đại, chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này thì lúc nào bọn họ cũng phải chú ý tới sự an toàn của hấn.

Nhóm người đến bãi đỗ xe. Trước mắt là chiếc Cadilac sang trọng trang trí như xe hôn lễ cùng năm chiếc BMW đã khởi động từ trước, trước xe hôn lễ còn có bốn người canh chừng.

Trạm Dật mở cửa chiếc xe lễ cho đại ca, Đông Huyền Xuyên cúi đầu chui vào trong. Phu nhân của luật sư Vương cùng đứa con trai hai mươi bảy tuổi và con gái hai mươi lăm tuổi đã sớm có mặt trên đó.

“Thật ngại quá, tôi lại phiền mọi người cùng tôi đi tới hôn lễ một lần rồi rồi. A! Không, là hai lần mới đúng. Mọi người đều đem hộ chiếu theo chứ?”

Vương phu nhân cố gắng bình tĩnh nhìn Đông Huyền Xuyên: “Cậu không sợ bị pháp luật truy cứu sao?”

“Đông Huyền Xuyên này chưa từng sợ cái gì cả, tôi chỉ sợ cậu em họ của mình nhờ vả đúng một kẻ khiến nửa đời sau cậu ấy chịu khổ, cho nên tôi quyết định phải tự mình chăm sóc cậu ấy. Mọi người giúp tôi cũng chính là giúp cậu ấy, việc này thì phải chịu trách nhiệm gì?” Về mặt Đông Huyền Xuyên vô cùng đậm mặt, lạnh lùng nói.

“Chỉ sợ là cậu nghĩ tài sản kia không chui vào túi mình thôi, đúng không?” Vương Tụng Huân, con trai luật sư Vương khinh thường thốt lên. Cha bọn họ đã nói qua tình huống của Đông Tề Tương cho cả nhà nghe.

“Tâm tình Tư Mã ra sao, ai qua đường chẳng biết đây...” Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Đông Huyền Xuyên chỉ thản nhiên tươi cười, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài kia không chút vui vẻ, chỉ có vắng lặng. Quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, lại ung dung nói: “Có đôi khi con người ta không nên quá thông minh, hơn nữa còn phải học cách nhìn sắc mặt người khác, có như vậy thì cuộc sống mới an toàn. Chắc cậu cũng không muốn Mạnh Vân gặp chuyện không may đúng không? Vương tiên sinh.”

Mạnh Vân là vị hôn thê của Vương Tụng Huân. Vừa nghe thấy cái tên này, Vương Tụng Huân lập tức hoảng sợ, chỉ dám giận mà không nói.

“Tôi chỉ muốn mời gia đình các người tới dự hôn lễ, sau khi lễ thành hôn kết thúc còn muốn chiêu đãi tất cả một chuyến du lịch Châu Âu, mong mọi người không ngại.” Khóe miệng khẽ câu lên thể hiện tâm tình khoái trá. Xem ra sản nghiệp khổng lồ của Đông thị sắp rơi vào túi, muốn hấn không vui cũng khó.

Để đề phòng Đông Tề Tương tìm được đối tượng kết hôn, Đông Huyền Xuyên đã sớm cử người theo dõi hành tung của y 24/24, thậm chí còn cho người cài thiết bị nghe lén ở nhà của y. Biết Đông Tề Tương phỏng vấn các quản lý, hấn lập tức triển khai thủ đoạn lấy an toàn người nhà của những người phụ nữ y muốn chọn để uy hiếp. Vì vậy, không có người nào đồng ý kết hôn cùng Đông Tề Tương.

Đầu óc của Đông Tề Tương rất tốt, vậy mà y cũng nghĩ ra cách tìm người đang chăm sóc mình để kết hôn, việc này nằm ngoài tính toán của Đông Huyền Xuyên. Nếu hấn mạo hiểm để Đông Tề Tương kết hôn, sau khi ly hôn y sẽ bồi thường cho người kia một số tiền lớn, khó đảm bảo cuộc hôn nhân này sẽ không duy trì liên tục hai năm. Nếu thế, chẳng phải kế hoạch hấn hao tâm tổn trí tạo nên cũng đổ sông đổ bể? Còn tưởng rằng đã phòng rất cẩn thận rồi, ai ngờ vẫn có cá lọt lưới. Hiện tại, chính vì con cá lọt lưới tình nguyện kết hôn với Đông Tề Tương kia mà hấn phải sửa lại kế hoạch.

Dọc đường đi, Đông Huyền Xuyên không nói thêm lời nào nữa, chỉ chờ xe đỗ trước giáo đường cử hành hôn lễ ở đường Trung Sơn Nam.

3. Chương 3

“Tôi có ý kiến!” Giọng nói của Đông Huyền Xuyên không lớn nhưng cũng khiến mọi người trong giáo đường bị thu hút.

Đông Tể Tương ngồi trên xe lăn ở vị trí của chú rể, không cần quay đầu thì y cũng có thể cảm nhận được không khí rét lạnh khiến người ta đau đớn kia đến từ ánh mắt lạnh như băng của Đông Huyền Xuyên.

Những người khác, bao gồm cả cô dâu và người nhà của cô dâu, luật sư Vương, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn kẻ vừa bước vào cửa. Luật sư Vương nhìn biểu hiện hoảng sợ của vợ mình, đồng thời cũng bất gặp ánh mắt của Đông Huyền Xuyên.

“Tôi không thể để cậu em họ của mình cưới một người mà đến chính cậu ta cũng chẳng biết là ai được. Các người nhìn bộ dạng gầy yếu của cậu ta xem, nếu như cậu ta bị đối xử tệ bạc, ông chú của tôi dưới tuổi vàng sẽ không thể nhắm mắt được! Cho nên tôi muốn mang cậu ta đi, tôi sẽ tự mình bảo vệ cho cậu ấy.” Đông Huyền Xuyên vừa đi vừa tiến đến bên cạnh Đông Tể Tương.

“Anh...” Đông Tể Tương còn chưa kịp nói câu nào thì Đông Huyền Xuyên đã cúi người ghé bên tai y thì thầm: “Người nhà của luật sư Vương đang ở trong tay tôi, chú Khang quản gia và vợ của ông ấy cũng được tôi “mời” đi, cậu có đồng ý kết hôn với tôi hay không thì nói một câu. Cậu nên nhớ rằng, chỉ một câu nói của cậu cũng có thể quyết định mạng sống của rất nhiều người.

Đông Tể Tương tức giận đến cả người phát run: “Anh dám làm như vậy với bọn họ? Anh không sợ bị luật pháp chế tài?”

“Chắc chắn, làm thế nào mà hôm nay có nhiều người nói vấn đề chế tài của luật pháp với tôi thế này nhỉ? Nói cho cậu biết: tôi không sợ! Giết bọn họ sẽ chỉ khiến người nhà bọn họ đau lòng, kẻ thù của bọn họ khoái trá thôi cậu em họ đáng yêu của tôi ạ. Muốn tôi lấy mạng đền mạng? Có thể lắm chứ! Nhưng mà, người đau lòng thì vẫn đau lòng, cũng giống như cậu đau lòng, tức giận vì bạn gái cậu vậy, đều giống nhau cả.”

“Anh là đồ cầm thú! Là tên khốn!” Đông Tể Tương chửi hấn, sắc mặt trắng bệch vì tức giận. Trong lòng y tràn ngập đau xót, hình ảnh người mình thật tâm yêu thương trước khi chết vẫn khắc sâu vào tâm trí y, chưa từng phai nhạt.

“Chỉ cần thủ hạ của tôi nói đây là hành vi bọn họ tự thực hiện, không quan hệ với tôi, vậy thì cậu nghĩ tôi cần phải chịu trách nhiệm không? Tôi tưởng rằng từ sau sự kiện của bạn gái mình thì cậu đã biết rút kinh nghiệm rồi chứ.” Đông Huyền Xuyên cười lạnh lùng.

“Tôi sẽ không để sản nghiệp của Đông gia rơi vào tay anh!” Đông Tể Tương oán hận nói: “Tên cầm thú!”

“Tôi có từng nói là mình muốn có được sản nghiệp của Đông gia sao? Tôi là muốn cậu kết hôn với tôi. Câu trả lời của cậu?” Đông Huyền Xuyên ung dung hỏi.

“Nếu như mình máu lạnh như tên Đông Huyền Xuyên này thì tốt rồi. Nếu mình có thể không cần quan tâm tới sống chết của mọi người thì tốt rồi, như vậy mình có thể cự tuyệt hẳn thẳng thừng. Nhưng mà, mình đâu phải Đông Huyền Xuyên, mình là cháu trai của ông nội... Nếu không để ý tới bác Khang, vợ Khang, không để ý tới người nhà của bác Vương, cho dù mình có bảo vệ được gia sản của ông nội thì cả đời này vẫn phải sống trong áy náy. Ông nội cũng sẽ không đồng ý để mình vì bảo vệ tài sản mà tạo thành thảm cảnh cho gia đình bác Vương.”

Nghĩ tới cảm giác đau khổ của bản thân khi mất đi ông nội và người yêu, Đông Tể Tương chỉ có thể thỏa hiệp trong đau khổ và phẫn nộ. Y thực sự không muốn khiến bác Vương phải chịu cảm giác đau khổ như mình.

“Trừ phi anh thề độc và cam đoan, bất luận là anh hay thủ hạ của anh cũng không được phép hãm hại bọn họ. Mặc khác, trừ phi tôi đơn phương li hôn, nếu không thì cả đời này anh phải ở bên tôi, bị trói buộc bên tôi cả đời.”

Cảm giác phẫn nộ cháy trong tim Đông Tể Tương, nếu y bắt buộc phải thỏa hiệp vậy thì Đông Huyền Xuyên nhất định phải cam đoan, đảm bảo an toàn cho mọi người, đương nhiên y cũng muốn hẳn phải trả giá, trả

giá bằng cả đời của hắn! Y biết mặc dù Đông Huyền Xuyên lạnh lùng tàn nhẫn nhưng là một kẻ đã nói là làm, đây chính là điều giúp hắn lập nên uy tín trong giới hắc đạo.

Đông Huyền Xuyên nheo mắt lại, thận trọng suy nghĩ. Điều kiện thứ nhất đối với hắn không thành vấn đề, nhưng điều kiện thứ hai... chẳng lẽ Đông Tề Tương muốn cùng hắn trói buộc cả đời?

“Tề Tương, cậu rất biết cách nói đùa! Người đang ở trong tay tôi, cậu dựa vào cái gì mà ra điều kiện? Cậu đồng ý thì ngoan ngoãn theo tôi tới Hà Lan kết hôn, không chịu thì tôi cũng đành phải biến con trai con gái của luật sư Vương thành gái gọi trai bao.” Đông Huyền Xuyên nhìn thẳng về phía luật sư Vương mà thốt ra những lời này.

Luật sư Vương vô cùng căng thẳng nhìn Đông Tề Tương, ông chưa bao giờ nghĩ rằng người nhà của mình sẽ bị đưa ra làm vật trao đổi. Dù sao những người kia cũng là thân nhân thật sự của mình. Ông không muốn cầu xin Đông Tề Tương giúp đỡ, bởi vì ông biết giữa y và Đông Huyền Xuyên quả thực có mối hận không đội trời chung. Hiện tại ông chỉ có thể chờ xem y sẽ làm như thế nào. Nhưng là, Vương phu nhân lập tức lên tiếng cầu xin Đông Tề Tương.

“Tề Tương, cầu xin cháu đấy...” giọng nói của Vương phu nhân cất cao, đây là hai đứa con của bà mà, sao có thể để cho bọn họ chịu khổ như vậy! Việc đó so với giết bọn họ còn tàn nhẫn hơn!

“Kiên trì thêm chút nữa! Kiên trì thêm chút nữa!” Đông Tề Tương khổ sở tự thuyết phục bản thân, y muốn tìm một cơ hội để tạo thế cân bằng với Đông Huyền Xuyên.

“Nếu anh không đồng ý thì tôi cũng chỉ còn cách học theo cái tính cách máu lạnh của anh, lập tức cưới Nhan tiểu thư, đến lúc đó thì anh chẳng có được thứ gì cả. Anh cũng không muốn mạo hiểm để tôi kết hôn với người khác, bằng không anh cũng chẳng đưa người tới nơi này uy hiếp tôi. Đồng ý với điều kiện tôi đưa ra thì anh chẳng những có thể giám sát tôi mà còn có thể đạt được cơ hội trở thành chủ của tập đoàn Đông thị. Nếu anh không đồng ý thì không có được gì cả. Đây là cái giá mà tôi đưa ra, anh không đồng ý cũng được thôi, tôi lập tức kết hôn cùng Nhan tiểu thư.”

“Tề Tương...” Chân của Vương phu nhân đã nhũn cả xuống. Luật sư Vương thì run rẩy toàn thân, chờ quyết định của Đông Huyền Xuyên.

Cậu em họ Tề Tương của hắn vô tình như vậy sao? Không để ý tới tính mạng của những người này? Vì bảo vệ tập đoàn Đông thị, rất có thể Đông Tề Tương sẽ không để ý tới tính mạng của bọn họ. Hiện tại những người này chính là lợi thế của hắn chứ không phải phiền toái. Nếu gây bất lợi với con tin lại chẳng đạt được một chút lợi ích nào, vậy thì chẳng phải mọi việc hắn làm đều đã phí công? Cậu em họ Đông Tề Tương này quả không hổ là tổng giám đốc của tập đoàn Đông thị, thủ thuật bàn bạc điều kiện với người khác đúng là số một.

Đôi mắt trầm tĩnh của Đông Huyền Xuyên có chút tán thưởng. Hắn đã bắt đầu suy nghĩ về điều kiện mà y đưa ra.

Trong không khí trầm mặc này, tự tin của Đông Tề Tương sụp đổ từng chút từng chút một. Y sợ, sợ điều kiện của y không đủ động được tới Đông Huyền Xuyên, sợ rằng kết quả cuối cùng là Đông Huyền Xuyên vẫn gây tổn hại cho những người bên cạnh mình. Đông Tề Tương cảm thấy bản thân đang dựa lên vách đá mang tên Đông Huyền Xuyên ở bên bờ vực thẳm, được cứu lên hay rơi xuống cũng chỉ dựa vào một câu nói của hắn.

“Được, tôi đồng ý.” Đông Huyền Xuyên nhẹ nhàng nói ra câu này.

Cảm giác đè nặng trong lòng Đông Tề Tương rốt cuộc cũng giãn ra, thân thể cứng ngắt lạnh như băng của mỗi người đang chờ đợi câu hỏi cũng mềm xuống, không ngừng run rẩy. Vợ chồng luật sư Vương đứng trong giáo đường cũng kiềm không được mà toát mồ hôi, liên tục cảm tạ trời Phật phù hộ.

“Vậy thì mời Tề Tương và luật sư Vương theo tôi. Tối Châu Âu kết hôn vẫn cần có sự làm chứng của ngài mà. Sau khi luật sư Vương chứng hôn xong, tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn của mọi người, để cho bọn họ trở về với cuộc sống vốn có của mình.” Nói xong, hắn tự mình đẩy xe lăn của Đông Tề Tương ra ngoài, còn khom lưng ghé bên tai y thì thầm: “Như vậy đã được chưa, Tề Tương?”

“Anh đã đồng ý rồi thì cứ giấy trắng mực đen viết bản hiệp nghị ra đây, hai bên cùng ký tên, cũng mời luật sư Vương làm chứng, tránh cho người khác bảo nói miệng không có bằng chứng.” Đông Tề Tương lạnh lùng trả lời. Mặc dù Đông Huyền Xuyên là người có tiếng về chữ tín, nhưng y vẫn cần một vật đảm bảo, bởi vì con người sẽ thay đổi, đến lúc đó hắn trở mặt không thừa nhận thì y còn có vật này làm chứng.

“Đương nhiên.” Đông Huyền Xuyên lập tức đồng ý mà chẳng tỏ thái độ gì cả.

Từ đầu đến cuối, người nhà Nhan tiểu thư kia đều nhìn mọi việc mà không dám lên tiếng. Xem cách Đông Huyền Xuyên cùng người tên Trầm Dật kia nói chuyện cũng biết người này lai lịch không nhỏ, không thể đắc tội. Huống chi vừa nãy mọi người còn nói cái gì mà chết, cái gì mà chế tài của luật pháp, vậy nên bọn họ càng không dám tự tiện xen miệng vào. Nếu như bị liên lụy, chắc chắn ngay cả bản thân mình chết như thế nào cũng không biết.

4. Chương 4

Âm thanh của cánh cổng chính tác động tới Đông Huyền Xuyên, thúc đẩy hắn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Thì ra Đông Tề Tương đã trở về từ công ty. Hắn nhìn chiếc đồng hồ trên tường, hiện tại mới là ba giờ, hôm nay Đông Tề Tương tan ca sớm.

Sau khi kết hôn, Đông Huyền Xuyên dọn tới ở trên ngôi nhà trước kia Đông Tề Tương đã ở với ông nội y. Biến nơi này trở thành tổng bộ, hắn âm thầm sắp xếp rất nhiều vệ sĩ bảo vệ ở chung quanh.

Hắn nhìn Lương Băng, y tá kiêm lái xe xuống xe trước, sau đó lấy chiếc xe lăn từ phía sau ra, mở cửa xe, ôm Đông Tề Tương xuống, cẩn thận đặt y lên chiếc xe lăn.

Thấy bộ dạng cẩn thận giống như sợ chạm vào sẽ khiến Đông Tề Tương đau đớn của Lương Băng, hắn thầm nghĩ: “Chẳng phải từ eo trở xuống của Tề Tương đã không còn cảm giác sao?”

Sau khi Đông Huyền Xuyên đưa Đông Tề Tương tới Hà Lan kết hôn, y ‘ra lệnh’ cho hắn phải đưa Lương Băng theo để chăm sóc mình, nói rằng sau khi y bị liệt đều do Lương Băng chăm sóc. Đông Tề Tương vốn tính rằng sau khi kết hôn sẽ sa thải Lương Băng, dù sao nữ y tá mới kia cũng chăm sóc mình, Lương Băng không cần lưu lại.

Sau khi bị bắt buộc kết hôn với Đông Huyền Xuyên, lúc này y mới nghĩ ra di chúc của ông mình để lại đâu có quy định mình bắt buộc phải kết hôn với phụ nữ, y cũng có thể học theo phương thức ra nước ngoài kết hôn của Đông Huyền Xuyên để mời anh chàng y tá Lương Băng này kết hôn với mình. Bởi vì điều kiện chủ yếu là cần có sự chứng kiến của luật sư Vương nên những việc khác không thành vấn đề. Nhưng hiện tại, cho dù y có muốn làm như vậy cũng đã không kịp.

Khi Đông Huyền Xuyên mới chạm mặt Lương Băng đã cảm thấy người này không đơn giản. Thoạt nhìn thì Lương Băng rất giống một gã thư sinh nhả nhặn, diện mạo tuấn tú, thể trạng thì gầy yếu, nhìn thế nào cũng không phù hợp với nghề y tá. Nụ cười mỉm ôn hòa kia khiến người ta khó lòng nhìn thấu suy nghĩ của hắn. Cho dù nghe thấy cô chủ của mình muốn kết hôn với đàn ông mà biểu hiện trên mặt Lương Băng vẫn không chút biến hóa, chẳng chúc mừng cũng chẳng phê phán hai người đàn ông kết hôn với nhau là chuyện quái dị, chỉ an phận làm tròn nhiệm vụ của mình.

Trước khi Đông Tề Tương xảy ra chuyện, chiều cao của y cũng đã hơn mét tám, thể trạng cũng được coi là to lớn, nhưng mỗi khi Đông Huyền Xuyên nhìn thân thể gầy yếu của Lương Băng ôm lấy y một lúc lâu vẫn không thở dốc, hắn liền cảm thấy chàng y tá này có chút quỷ dị.

Đông Huyền Xuyên đi ra thư phòng, nhìn chằm chằm Đông Tề Tương đang bước vào cửa.

“Hôm nay về sớm nhỉ.”

Trong hai tháng kết hôn cùng Đông Huyền Xuyên, Đông Tề Tương đã hình thành một cách ứng phó với hắn, đó chính là không để ý tới hắn, không trả lời hắn, không chủ động giao tiếp. Trong căn biệt thự rộng lớn này, y chỉ nói chuyện với bác Khang, mợ Khang và Lương Băng, đối với những người khác thì tỏ ra hững hờ.

Đông Tề Tương không đáp lại một câu, chỉ lạnh lùng yêu cầu Lương Băng đưa mình vào thư phòng.

Đông Huyền Xuyên cũng đã quen với việc này, dù sao cũng có một y tá giỏi chăm sóc cho Đông Tề Tương, hẳn sẽ không cần phải vác gánh nặng này lên người, chỉ cần trả tiền là xong việc. Bởi vì sau khi kết hôn, việc chăm sóc Đông Tề Tương là trách nhiệm thuộc về hẳn, cho nên hẳn phải gánh lấy nhiệm vụ trả lương cho Lương Bằng, mà khoản tiền lương này so với mức trước đây y cấp chỉ có hơn chứ không kém. Trên tay hẳn có rất nhiều công ty có thể hái ra tiền, hẳn chẳng để mất tới chút tiền lương cón con ấy.

Hiện tại Lương Bằng lĩnh tiền lương của Đông Huyền Xuyên nên hẳn đành phải nhìn sắc mặt của ông chủ.

Lương Bằng nhìn Đông Huyền Xuyên, biểu hiện trên mặt như muốn hỏi: “Muốn đưa Đông Tề Tương đi hay là ở lại?”

“Đi đi.” Gương mặt Đông Huyền Xuyên lộ ra nụ cười thâm ý, phát tay với Lương Bằng.

Đông Huyền Xuyên quay trở lại thư phòng, lại lấy tư liệu điều tra được về Lương Bằng ra. Tập tư liệu phân tích bối cảnh trước kia của Lương Bằng đã tới tay hẳn hơn một tháng nay. Cha mẹ của Lương Bằng vô cùng khỏe mạnh, có một cô em gái đang học đại học chính quy, không học bổ túc, không thi thử các nơi liền đậu thẳng vào trường đại học y nổi tiếng. Trước khi trở thành quản lý của Đông Tề Tương, hẳn luôn luôn công tác ở bệnh viện. Từ nhỏ tới lớn chưa từng quen bạn gái, bối cảnh đơn thuần vô cùng.

Điều khiến cho Đông Huyền Xuyên băn khoăn chính là: Tại sao một y sinh học khoa phóng xạ được mọi người ca ngợi lại ngược đãi bản thân để trở thành một y tá chăm sóc người bệnh?

Đông Huyền Xuyên đã từng hỏi qua Lương Bằng về vấn đề này, Lương Bằng chỉ nói mình ở khoa phóng xạ đã tiếp xúc với rất nhiều ca tử vong nên không thể nào chịu nổi cảm giác của một bác sĩ chẳng cách nào cứu nổi bệnh nhân, chính vì vậy hẳn mới nhân cơ hội này để từ bỏ công việc ấy. Còn một nguyên nhân khác nữa, khoản tiền lương Đông Tề Tương đưa ra khiến cho hẳn động tâm.

Thế nhưng, Đông Huyền Xuyên vẫn cảm thấy đây không phải nguyên nhân chủ yếu. Hẳn từng nghĩ có phải Lương Bằng vì gia sản mà ông nội Đông Tề Tương để lại nên mới đến đây hay không, nhưng khi Đông Tề Tương ra lệnh triệu tập y tá chăm sóc lại để chọn ra người kết hôn với mình lại không thấy Lương Bằng có động tĩnh gì. Việc này khiến cho Đông Huyền Xuyên không cách nào hiểu được ý đồ của Lương Bằng.

Bởi vậy, hẳn vẫn luôn chú ý và đề phòng Lương Bằng.

Bữa tối là do mợ Khang chuẩn bị.

Vẫn như trước kia, Đông Huyền Xuyên luôn dùng bữa tối một mình, chỉ khác với thường lệ là hôm nay, phía đối diện hẳn lại có thêm một bộ đồ ăn mới, chiếc ghế thường đặt ở đó cũng đã bị rời đi.

Đông Tề Tương được Lương Bằng đẩy ra, đi tới bên cạnh bàn ăn, dừng lại trước bộ đồ ăn kia.

Thì ra bộ đồ ăn đó được dọn ra để cậu em họ của hẳn dùng.

Sắc mặt Đông Huyền Xuyên không chút thay đổi mà nhìn cậu em họ của mình, hẳn muốn nhìn xem y sẽ giở trò quỷ gì ra.

“Đông Huyền Xuyên, đầu tháng sau tôi muốn tới Anh để chẩn đoán bệnh.” Đây là câu đầu tiên mà Đông Tề Tương nói với Đông Huyền Xuyên kể từ khi hai người kết hôn.

“Chẩn đoán xương sống của cậu?”

“Đúng, phí chẩn đoán là do anh chi. Chi phí tới Anh cũng là do anh trả.”

“Không thành vấn đề.” Đông Huyền Xuyên lập tức trả lời.

Sau khi liệt, Đông Tề Tương luôn tìm kiếm bác sĩ ở khắp nơi, tất cả bọn họ đều là bác sĩ có tiếng trong vấn đề xương sống, y hy vọng có thể trị khỏi cho mình. Y luôn cảm thấy bản thân nhất định sẽ khỏi, chẳng qua hiện tại vẫn chưa tìm được phương pháp tốt và mấu chốt của căn bệnh. Bình thường, trừ bỏ những lúc giúp y tắm rửa, xử lý bài tiết, mỗi ngày Lương Bằng đều phải giúp y chăm sóc nửa thân dưới đã không còn cảm giác, khiến cho máu lưu thông, không làm cơ thể teo lại, bằng không, đến lúc chữa khỏi bệnh lại vướng mắc tới vấn đề các cơ teo nhỏ, không thể đứng lên.

Đông Tể Tương không ngờ có thể bàn bạc dễ dàng với Đông Huyền Xuyên như vậy, nhưng chỉ cần nghĩ lại cẩn thận sẽ thấy: vì sản nghiệp của Đông gia, không chuyện gì hắn không thể đáp ứng.

Vừa ăn cơm, Đông Tể Tương vừa lạnh lùng đề cập tới vấn đề khi này.

“Tôi dự định sẽ ở lại Anh hai tháng.”

Đông Huyền Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười, hắn nhìn Đông Tể Tương chằm chằm, nói: “Rốt cuộc cậu cũng muốn thoát khỏi phạm vi thể lực của tôi...”

Đông Tể Tương cũng lạnh lùng trừng mắt nhìn lại hắn, không để ý tới lời hắn nói, ung dung gấp thức ăn đưa lên miệng.

Luận về khí thế thì cả hai người đàn ông này đều đạt tiêu chuẩn. Một người là bá chủ oai phong của giới hắc đạo, một người là nhân tài nổi tiếng mới xuất hiện trên thương trường. Chẳng ai thua kém ai.

Đông Huyền Xuyên uống canh nhưng ánh mắt không hề buông tha cho Đông Tể Tương. Cậu em họ này và hắn đều hoàn toàn kế thừa dáng vẻ nam tính tuấn dật cùng chiều cao sáng giá của Đông gia, điều bất đồng ở đây là Đông Tể Tương thì cương chính, còn Đông Huyền Xuyên thì tà mị. Hiện tại Đông Tể Tương đã bị liệt nhưng khí thế không hề lụn đi chút nào, Đông Huyền Xuyên vô cùng bội phục y. Trừ bỏ bội phục, thâm tâm hắn còn cất giữ một cảm xúc không thể cho bất luận kẻ nào biết được.

“Tháng sau sao? Cũng chẳng còn bao lâu nữa. Trong một hai tuần tới cậu cần chuẩn bị những gì thì cứ nói với Trảm Dật để hắn lo liệu.”

Nhìn Lương Bằng đứng bên cạnh y, Đông Huyền Xuyên nói tiếp: “Lương Bằng, cậu cũng đi ăn cơm đi. Vợ của tôi không cần cậu chăm nữa.”

“Những lời này có lực sát thương gì sao?” Thế nhưng Đông Huyền Xuyên đã bắt được vẻ kinh hoảng thoáng qua trong mắt Lương Bằng.

Nở nụ cười che dấu sắc mặt, Lương Bằng hơi khom người một chút, lập tức đi về phía phòng bếp.

Đông Tể Tương trừng mắt lạnh lùng, đôi mắt hung hăng trừng về phía Đông Huyền Xuyên.

Tươi cười trên tức với Đông Tể Tương, trong lòng Đông Huyền Xuyên bắt đầu nổi lên một tia nghi ngờ.

5. Chương 5

Hiện tại, Đông Huyền Xuyên đang ở trong căn phòng mà Đông lão gia ở trước khi qua đời. Hắn không để ý tới sự phản đối của Đông Tể Tương liền dọn tới đây, có điều hắn cũng không thay đổi cách bài trí bên trong. Căn phòng phía trên phòng này là của Đông Tể Tương. Thì ra phòng ngủ của Đông lão gia, thư phòng và không gian hoạt động của ông đều ở tầng một; của Đông Tể Tương thì ở tầng hai. Sau khi Đông Tể Tương bị liệt, ông nội y mới kiến trúc sư đến sửa chữa toàn biệt thự này thành những không gian không có chướng ngại vật.

Bởi vì có Lương Bằng chăm sóc, Đông Huyền Xuyên vẫn chưa từng quản lý sinh hoạt hàng ngày của Đông Tể Tương, nhưng hôm nay Lương Bằng đã để cho hắn nhận ra sơ hở, hắn bắt đầu tò mò về chi tiết chăm sóc mà Lương Bằng dành cho Đông Tể Tương.

Dường như Lương Bằng vẫn ở trong phòng ngủ của Đông Tể Tương. Đông Huyền Xuyên đoán: hiện tại đã là chín giờ, Đông Tể Tương đang làm gì?

Đông Huyền Xuyên lẳng lặng bước lên tầng hai, ánh đèn trong phòng sinh hoạt vẫn mở nhưng không thấy bóng người. Cửa thư phòng của Đông Tể Tương mở ra, bên trong không có người. Đông Huyền Xuyên đi tới bên cạnh cánh cửa phòng ngủ của y, cánh cửa cũng đang mở lớn, bên trong cũng không có người, bên chân giường thả hai bộ quần áo, xe lăn của Đông Tể Tương ở trước cửa phòng tắm, bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy.

“Tể Tương đang tắm rửa sao?”

Đông Huyền Xuyên tò mò đi tới bên cửa phòng tắm, cửa phòng vẫn chưa hoàn toàn khóa lại. Hắn đẩy cửa ra, dựa lên cạnh cửa, mở mắt nhìn chòng chọc cảnh Lương Bằng đang đưa lưng về phía mình mà giúp Đông Tề Tương tắm rửa, không nói được một lời.

Đông Tề Tương dựa lên chiếc bồn tắm lớn, mặt quay về phía vách tường nên không biết Đông Huyền Xuyên đang đứng ở cửa.

Đông Huyền Xuyên nhìn Lương Bằng dùng chiếc khăn tắm mềm mại giúp Đông Tề Tương lau sạch lưng, sau đó đặt khăn sang một bên, xoa xoa sữa tắm, bắt đầu dùng hai tay giúp Đông Tề Tương làm sạch phần eo trở xuống.

Kỳ cò dùi cái kiểu *** gì mà cần phải lâu như vậy? Hai tay Lương Bằng quanh quẩn bên mông Tề Tương một hồi vẫn không di chuyển. Hình ảnh này không giống đang tắm, giống âu yếm hơn.

Lương Bằng mở mông Đông Tề Tương ra, bàn tay nhấn vào hậu đình, ngón tay không ngừng trườn động ra vào. Đường như hắn nghĩ một ngón tay vẫn chưa đủ, tiếp theo lại đưa thêm ba ngón nữa.

(Trườn động: e hèm, từ này nghĩa là nhét vào rút ra. *đỏ mặt*)

Đông Huyền Xuyên hiểu việc hắn đang làm là giúp Đông Tề Tương vệ sinh bộ phận bài tiết, bởi vì phần eo trở xuống của Đông Tề Tương đã không còn cảm giác nên việc này phải cẩn thận một chút. Nhưng một ngón tay chưa đủ mà còn phải thêm ba ngón, hơn nữa hắn lại không ngừng gia tốc trườn động... việc này thực sự có vấn đề.

Sau khi phát hiện, Đông Huyền Xuyên bắt đầu hiểu ra, trong lòng đã có được đáp án, thâm tâm cũng cảm không được mà phát ra cảm giác tức giận cuộn cuộn, tuy nhiên hắn vẫn cố gắng kiềm chế mặt lạnh, không để biểu lộ cảm xúc ra ngoài, chỉ là sắc mặt mỗi lúc một âm u.

Ngoại trừ làm việc kia, Lương Bằng còn không ngừng vuốt ve phân thân phía dưới của Đông Tề Tương. Cũng bởi vì bị liệt nửa người dưới nên cái tên Đông Tề Tương chết tiệt kia lại chẳng có cảm giác gì. Hành động khinh thường chủ này của Lương Bằng khiến cho Đông Huyền Xuyên tức giận.

Mặc kệ lý do Đông Huyền Xuyên hắn kết hôn với Đông Tề Tương là gì, nếu đã kết hôn thì Đông Tề Tương là người của hắn, làm sao hắn có thể tha thứ cho người ngoài làm trò này được? Cho dù không đề cập tới vấn đề kết hôn, hắn cũng không thể để người khác làm nhục cậu em họ của mình như vậy! Nếu để cho Tề Tương biết được, cảm thấy bản thân mình bị người khác đùa bỡn, theo tính cách quật cường của y, chẳng phải y sẽ tức chết hay sao?

"Từ từ... có lẽ Tề Tương vốn biết Lương Bằng làm chuyện này? Việc này... không có khả năng! Trước đó Tề Tương có bạn gái mà..."

Nheo mắt lại, tức giận đối với Lương Bằng trong lòng Đông Huyền Xuyên dần biến thành uất hận, chuyển về mặt lo lắng thành nghiêm túc.

Lương Bằng giúp Đông Tề Tương tắm rửa xong, lau khô thân thể, bế y đi thẳng về phía giường. Nhưng mới bước ra khỏi cửa phòng tắm đã thấy Đông Huyền Xuyên ngồi trên đó, gương mặt không hề biến sắc của hắn khiến cho Lương Bằng đột nhiên phát run.

"Tắm xong rồi?" Đông Huyền Xuyên lên tiếng trước.

"Tắm sạch sẽ rồi." Lương Bằng trả lời.

Đông Tề Tương dùng hai tay ôm lấy cổ Lương Bằng, nhịn không được liền mắng: "Anh tới đây làm gì?"

"Tôi tới làm gì? Tôi tới để thăm vợ của tôi." Đông Huyền Xuyên nhìn chằm chằm Lương Bằng, chậm rãi trả lời.

Lương Bằng cố gắng không thay đổi sắc mặt, đưa Đông Tề Tương đang trần trụi đặt lên giường, nhanh chóng kéo chăn phủ lên người y.

"Tôi không phải vợ anh!" Nằm ở trên giường, hai bàn tay của Đông Tề Tương ra sức nắm chặt ra giường.

“Được rồi, tôi đến để thăm chồng của tôi.” Muốn Đông Huyền Xuyên hẳn nói đùa vài câu cũng không thành vấn đề.

“Anh...” Đông Tề Tương tức giận.

Gương mặt cứng ngắc của Lương Bằng càng không được tự nhiên, cái thể loại chọc cười này thực sự không thịnh hành cho lắm.

Đông Huyền Xuyên cười lạnh. Giác quan thứ sáu của hắn đặc biệt linh mẫn, quả nhiên Lương Bằng có tình cảm với Đông Tề Tương.

“Lương Bằng, bình thường cậu vẫn ngủ ở đây sao?” Trong giọng nói mềm nhẹ của Đông Huyền Xuyên còn kèm theo vô số âm sắc ác liệt.

“Đúng, bởi vì bất kể lúc nào cũng có thể chăm sóc Đông tiên sinh.” Lương Bằng bắt giác liếc nhìn chiếc sofa bình thường vẫn làm giường cho mình.

Theo ánh mắt của Lương Bằng, hắn nhìn chiếc sofa. Có phải tên Lương Bằng này nằm ở nơi đó, trong não cất chứa những ý nghĩ hạ lưu đối với cậu em họ của hắn? Đột nhiên, trước ngực Đông Huyền Xuyên dâng lên một cỗ xúc động, hận không thể lập tức phá hủy chiếc sofa đó, tiếp tới lại thiêu sạch căn phòng này.

Đông Tề Tương hít mắt lại, ánh nhìn đầy hoài nghi bắn về phía Đông Huyền Xuyên đang đưa gáy về phía mình, không hiểu hắn hỏi Lương Bằng vấn đề này làm gì.

“Chắc Tề Tương có xếp cho cậu một căn phòng riêng đúng không?” Đông Huyền Xuyên vẫn duy trì thái độ mềm mỏng như trước, hỏi.

“Có, thưa Đông tiên sinh.”

“Từ hôm nay trở đi tôi sẽ tới phòng Tề Tương ngủ, cậu trở về phòng của mình đi.”

“Anh nói cái gì?!” Đông Tề Tương thiếu chút nữa là ói đến chết! Y không thèm cái tên cầm thú này ở bên cạnh mình!

Ánh mắt Lương Bằng tràn ngập vẻ không cam tâm.

Đông Huyền Xuyên không để ý tới cậu em họ đang nổi bão của mình, lời nói lạnh lùng hướng về phía Lương Bằng: “Đừng tưởng tôi không biết cậu đang giấu diếm tôi làm chuyện gì, nếu muốn tiếp tục ở lại thì ngoan ngoãn làm theo lời tôi nói đi.”

Lời này là muốn thử phản ứng của Lương Bằng. Nếu Lương Bằng nghe lời, vậy chứng tỏ Đông Tề Tương không biết Lương Bằng làm gì, chính vì thế nên hắn mới chấp nhận lời uy hiếp của mình. Nếu Lương Bằng không để ý tới, vậy chứng tỏ tình cảm của hắn với Tề Tương vốn đã rất tốt, y sớm biết Lương Bằng sẽ làm gì nhưng vẫn thả cho hắn làm, hoặc cho dù biết Lương Bằng làm như vậy cũng sẽ không trách tội hắn.

Tuy nhiên, những lời Đông Huyền Xuyên vừa thốt ra quả thực khiến cho Lương Bằng sợ tới mức biến sắc, gương mặt trắng bệch.

“Vâng, thưa Đông tiên sinh.”

Chẳng lẽ Đông Huyền Xuyên đã biết hết rồi? Lương Bằng không thể cho Đông Tề Tương biết mình làm gì, như vậy tuyệt đối sẽ bị Đông Tề Tương đuổi đi.

“Thì ra Tề Tương cũng không biết bản thân bị người khác đùa bỡn như vậy... Cái tên ngu ngốc này.” Đông Huyền Xuyên quay đầu nhìn Đông Tề Tương, cái tên ngốc nghếch đang trưng bộ mặt lạnh lùng nhìn mình.

Lương Bằng trở mắt nhìn Đông Huyền Xuyên xoay người trèo lên giường, ôm chặt thân thể Đông Tề Tương, một tay cố định đầu Đông Tề Tương, tay còn lại nắm lấy khớp hàm của y, sau đó mạnh mẽ hôn lên môi y.

Đông Tề Tương bị nắm hàm nên không có biện pháp cản Đông Huyền Xuyên, chỉ có thể sống chết dùng tay đẩy, đánh hắn.

Trình độ quán quýt của Đông Huyền Xuyên thực sự rất cao, hôn đến mức khiến đôi tay vốn sống chết đánh hấn, đẩy hấn của Đông Tề Tương dần chuyển thành ôm chặt lấy tấm lưng rắn chắc của hấn.

Nhìn người mình yêu bị hôn đến khi không cách nào chống cự được, Lương Bằng đứng yên một chỗ, khóe mắt ngấn lệ, đau lòng không thể cất bước nổi. Giác mộng của hấn là có thể quang minh chính đại làm chuyện ân ái với Đông Tề Tương khi y hoàn toàn tỉnh táo, thế nhưng điều đó đã bị gã đàn ông khôn kiếp này cướp mất.

Đông Huyền Xuyên ghé bên người Đông Tề Tương rất lâu, hôn môi, dùng lời lẽ âu yếm. Hấn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lương Bằng vẫn đang đứng tại chỗ, nói: “Cậu vẫn chưa đi sao?”

Lương Bằng bưng bình, Đông Tề Tương cũng bưng bình.

Sắc đỏ trên mặt Đông Tề Tương vẫn chưa lui xuống lại cảm thấy một cơn tức giận đột nhiên dâng lên. Tại sao khi này y lại để cho tên Đông Huyền Xuyên mà mình căm thù khiến cho thần hồn điên đảo?! Y lập tức mở miệng mắng Đông Huyền Xuyên: “Anh đi chết đi!”

“Cậu em họ đáng yêu của tôi, sớm hay muộn thì tôi cũng phải chết, lời nguyện rửa này của cậu vô tác dụng rồi... Nào, lại hôn thêm một cái...”

Đông Tề Tương tức giận ngăn cản tên ngang ngạnh này, cần Đông Huyền Xuyên không được, y chỉ có thể giãy dụa sao cho “bất khuất” nhất, nhưng đây là kỹ thuật hôn gì thế này? Tại sao có thể khiến linh hồn y rời khỏi thân thể những hai lần, liên tục đắm chìm trong nụ hôn đó, không thể buông tay... Y hận!

“Đông... việc phục hồi vào buổi tối của Đông tiên sinh!” Lương Bằng rống lên.

Đông Huyền Xuyên ngừng lại, quay đầu nhìn Lương Bằng, Đông Tề Tương tiếp tục đánh lên người hấn.

Đông Huyền Xuyên hoàn toàn không để ý tới những cú đấm liên tiếp mà Đông Tề Tương hạ lên người mình, chậm rãi đứng lên nói với Lương Bằng: “Cậu làm đi, tôi ở bên cạnh quán sát. Từ nay về sau, công việc giúp Tề Tương hồi phục này sẽ do tôi giúp cậu ấy.”

6. Chương 6

Mấy ngày tiếp theo, Đông Huyền Xuyên dần tiếp thu những công việc của Lương Bằng.

Đông Tề Tương hoàn toàn không biết Lương Bằng có tình cảm với mình, lại càng không hiểu dụng ý của Đông Huyền Xuyên khi hấn tách Lương Bằng khỏi mình. Vậy nên y đã tự nhận định rằng hấn muốn cô lập y nên mới tách Lương Bằng ra.

Mấy ngày nay, Đông Huyền Xuyên luôn đi theo Đông Tề Tương, một tắc không rời, vậy nên hấn cũng bắt đầu hiểu cần phải canh đúng giờ để chăm sóc và giúp Đông Tề Tương xử lý bài tiết. Mỗi ngày cần phải thực hiện công tác phục hồi cho y hai lần, chia ra sáng và tối. Tiếp tới là giúp Đông Tề Tương tắm rửa, thay đồ.

Mỗi khi Lương Bằng làm việc, Đông Huyền Xuyên đứng một bên như hớ rình mỗi cử động khiến Đông Tề Tương tức giận, thế nhưng, ngay cả những việc như vệ sinh hay tắm rửa mà phải lờ tả trước mặt hấn như vậy càng khiến lửa giận trong lòng y dâng cao. Tuy nhiên, cho dù y có tức giận hay hành xử như thế nào thì hấn vẫn mặt dày mày dạn đứng ngay bên cạnh, chỉ thị Lương Bằng nhanh chóng hoàn thành công việc.

Trải qua hai tháng ở chung, còn có một tờ giấy chứng nhận kết hôn làm đảm bảo, Đông Tề Tương biết Đông Huyền Xuyên đã không thể đe dọa tới tính mạng của mình nữa, cho nên, bao nhiêu sợ hãi đối với hấn trước khi kết hôn đều bị phần nộ thay thế hoàn toàn. Y tức giận bản thân mình bất lực, hận tính cách ngang ngược thích gì làm nấy của Đông Huyền Xuyên.

Từ ngày không để ý tới sự phản đối của Đông Tề Tương mà dọn vào phòng y ở tới giờ, mỗi ngày Đông Huyền Xuyên đều theo y đi làm, ngay cả những lúc y họp hoặc xử lý công việc không cần tới sự giúp đỡ của Lương Bằng thì hấn vẫn đeo dính bên người, quan sát xem y điều hành tập đoàn này như thế nào.

Đông Huyền Xuyên đã quan sát tập đoàn này từ lâu, phát hiện bên cạnh Đông Tề Tương có rất nhiều cánh tay đắc lực giúp đỡ. Đám người mưu trí này thường xuyên thu thập tình hình thị trường, phân tích tình

báo, tiếp tới mới đưa ra các đối sách, hoặc nhằm thẳng vào thị trường tiêu thụ sản phẩm. Hắn đột nhiên phát hiện bản thân có thể áp dụng cách này để điều hành công việc trong Thiên Địa Minh.

Vì thế, Đông Huyền Xuyên bắt đầu tìm người thông minh, lanh lợi, biết nhìn xa trông rộng trong tổ chức khổng lồ của mình, dần dần hình thành một cơ quan tập hợp nhiều người mưu trí nhất kể từ đời thứ nhất của Thiên Địa Minh tới nay. Đương nhiên, việc đào tạo những người này thành thực hơn thì cần tiêu phí thời gian, đồng thời tiến hành việc thanh tẩy cả giới hắc đạo lẫn bạch đạo. Qua một thời gian nữa, nhất định việc này sẽ đạt được hiệu quả cao.

Đông Tể Tương chưa bao giờ nói về mối thù của mình với Đông Huyền Xuyên cho Lương Băng biết, hơn nữa, Đông Huyền Xuyên lấy thân phận chồng y để bước vào nhà lớn của Đông gia, Lương Băng hoàn toàn không biết giữa hai người đã chuốc thù kết oán từ khi nào. Hiện tại, hắn đành phải quan sát cách ở chung của cặp anh em họ này để đối phó với Đông Huyền Xuyên.

Lúc này, Đông Huyền Xuyên đang dần đoạt mất mọi cơ hội tiếp xúc với Đông Tể Tương của Lương Băng... Nếu Đông Huyền Xuyên không có mặt mà Đông Tể Tương muốn uống nước hay ăn chút gì đó thì y mới được tiếp xúc với Lương Băng, nhờ hắn giúp mình mang những thứ cần thiết tới. Nếu Đông Huyền Xuyên có mặt, Lương Băng thực sự không có cơ hội tiếp cận Đông Tể Tương. Chính vì vậy, hắn cũng bắt đầu hận Đông Huyền Xuyên.

Ánh mắt Lương Băng nhìn Đông Huyền Xuyên thay đổi. Phẫn, hận, thù, oán,... không còn vẻ bình tĩnh chẳng chút gợn sóng của lúc trước, tuyệt đối không để ý tới việc Đông Huyền Xuyên mới là người trả lương cho mình, ngay cả mệnh lệnh của hắn cũng không muốn làm, chỉ nghe theo lời Đông Tể Tương.

Chút biến hóa ấy mặc dù không rõ ràng nhưng một người sâu sắc như Đông Huyền Xuyên sao có thể không nhận ra?

Mấy ngày nay, Đông Huyền Xuyên đã quen với việc chăm sóc Đông Tể Tương, đương nhiên sẽ không muốn để Lương Băng chạm vào cậu em họ của mình. Thật ra hắn có thể lập tức xa thải Lương Băng, nhưng nghĩ tới việc không có người nào ở bên cạnh bảo vệ Đông Tể Tương khiến sinh mệnh y lại gặp y hiếp một lần nữa, hắn nhanh chóng nghĩ tới tình cảm mà Lương Băng dành cho y, lập tức lợi dụng điều đó để Lương Băng ở bên cạnh bảo vệ y. Hiện tại, đó chính là biện pháp tốt nhất.

Cho nên, Lương Băng vẫn còn ở lại nhà lớn của Đông gia, và lúc nào hắn cũng dùng ánh mắt oán hận chứa đầy sát y để chém giết Đông Huyền Xuyên.

Đông Tể Tương không có cách ngăn cản Đông Huyền Xuyên tiếp nhận công việc của Lương Băng, y đành phải làm mặt lạnh với hắn, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của hắn, tiếp tục không trò chuyện với hắn câu nào. Thậm chí, những lúc Đông Huyền Xuyên thực hiện công việc chăm sóc mình, y cũng chẳng cho hắn được một chút hòa nhã.

Y không cần phải tỏ ra ôn hòa với kẻ thù.

Bình thường, mỗi khi Đông Huyền Xuyên giúp y làm xong việc phục hồi vào buổi tối sẽ đi thẳng vào phòng tắm của y để tắm rửa, sau đó lỏa thể nằm ngủ bên cạnh y.

Sức mạnh còn lại của y cũng chỉ là hai cánh tay, ngay cả một chút điểm tựa để tạo thành đòn bẩy cũng không có, Đông Tể Tương thực sự không thể đẩy thân thể cường tráng tương tự mình của Đông Huyền Xuyên ra xa. Thêm vào đó, Đông Huyền Xuyên là người luyện võ, mỗi khi Đông Tể Tương đẩy vài cái là sẽ bị hắn đặt dưới thân, hai tay bị kiềm chế, còn bị bắt buộc lựa chọn giữa hai phương án: ngoan ngoãn nằm ngủ hoặc làm tình cùng hắn. Bị tên Đông Huyền Xuyên ăn tạp không kiêng nam nữ này tuyên bố, Đông Tể Tương chỉ có thể tức giận quay sang nơi khác, không thêm để ý tới gương mặt điển trai đầy tà mị của kẻ thù.

Mỗi đêm đều phải ngủ bên cạnh kẻ thù, Đông Tể Tương nghĩ tới việc đâm chết hắn không chỉ một lần, nhưng nhớ tới tập đoàn Đông thị, nghĩ tới việc không thể để kẻ thù hủy hoại cuộc đời mình chết một cách dễ dàng như vậy, y đành phải kiềm chế phần nộ, dần chìm vào giấc ngủ cùng nỗi oán hận, bất an đang dày vò tâm trí.

Chẳng phải Đông Huyền Xuyên không phát hiện ra người nằm bên cạnh mình luôn tỏ ra tức giận và bất

an, chính là, hắn cũng luôn học theo Đông Tề Tương, không nên chọc vào y, bằng không chỉ khiến cậu em họ của mình càng thêm phần hận mà chẳng thể ngủ ngon.

Mỗi ngày Đông Huyền Xuyên đều rời giường từ sáng sớm, đó chính là thói quen nhiều năm nay của hắn. Khi hắn tỉnh dậy, Đông Tề Tương vẫn ngủ say như trước.

Hắn thực sự không hiểu, rõ ràng trước khi ngủ luôn quay lưng về phía Đông Tề Tương, nhưng mỗi sớm tỉnh dậy lại đối diện với y, nghiêng nửa người nằm úp sấp bên cạnh y.

Có lẽ chính Đông Tề Tương cũng hoàn toàn không phát hiện bản thân ngủ nghiêng mặt đi, trán áp lên gò má Đông Huyền Xuyên, trên mặt không vương chút lo lắng, chỉ thoải mái tận hưởng cảm giác ấm áp kia rồi ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm nay, Đông Huyền Xuyên vẫn cử động nhẹ nhàng rời khỏi giường, không quấy nhiễu tới Đông Tề Tương. Đi vào phòng quần áo của Đông Tề Tương, mà chính hắn cũng đã đưa quần áo của mình tới đây, chọn một bộ trang phục thoải mái liền tới phòng tập thể hình luyện võ.

Năm mươi phút sau, hắn mang thân thể đầy mồ hôi trở về phòng Tề Tương, cởi quần áo ướt đầm ra, đi tắm.

Bình thường Đông Tề Tương sẽ thức dậy lúc Đông Huyền Xuyên đi tắm, sau đó lại nằm xuống ngủ tiếp.

Đông Huyền Xuyên chưa bao giờ gọi y rời giường, để cho y ngủ thẳng tới khi y tự tỉnh. Đông Huyền Xuyên biết y là người có chừng mực. Tổng giám đốc tập đoàn Đông thị, y nên có mặt khi nào là việc hắn không cần phải nhắc nhở.

Tuy nhiên, hôm nay bọn họ phải bay sang Anh, máy bay sẽ cất cánh vào ba giờ chiều, mà hiện tại hành lý vẫn chưa được đóng gói.

“Tề Tương, cậu tỉnh dậy chưa?”

“Chưa đâu...” Đông Tề Tương nhắm chặt mắt, nhỏ giọng trả lời.

Đông Huyền Xuyên nhin không được liền cười nhẹ: “Khi nào sẽ tỉnh dậy?”

“Không biết. Đừng làm ồn nữa...” Đông Tề Tương nhíu chặt mày nhưng vẫn chưa mở mắt.

“Trả lời một vấn đề nữa thì tôi không làm phiền cậu. Hành lý xuất ngoại của cậu do ai thu xếp?”

“Mợ Khang...”

“Tiếp tục ngủ đi.”

Lúc này, hai hàng mày của Đông Tề Tương mới giãn ra.

Đông Huyền Xuyên nhìn chàng trai khôi ngô trên giường, đầu lòng cùng chưa xót đồng thời dâng lên, nụ cười mỉm trên gương mặt chậm rãi biến mất. Trong lòng hắn lại xuất hiện cảm giác bất lực.

“Tề Tương, nhanh chóng khỏe lại đi...”

Cắn chặt răng, Đông Huyền Xuyên xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, dùng bữa sáng do mợ Khang chuẩn bị, thuận tiện nhờ bà giúp hai người chuẩn bị hành lý.

7. Chương 7

Chiếc máy bay này được Đông Huyền Xuyên bao trọn gói từ một hãng hàng không tư nhân. Việc hắn bao cả một chiếc máy bay cho mình tới Anh khiến Đông Tề Tương thực sự giật mình.

Y đã xuất ngoại chữa bệnh nhiều lần, nhưng mỗi lần đều mua hai vé Vip của những hãng hàng không thông thường, trên đường đi còn có Lương Băng chăm sóc, y chưa từng nghĩ tới việc sẽ bao hẳn một chiếc máy bay.

Trên máy bay có hai nữ tiếp viên hàng không được đào tạo bài bản theo kiểu quản gia chuyên nghiệp, họ giới thiệu công dụng của những thiết bị chung quanh cho y biết.

Những vật dụng xa hoa trên máy bay khiến Đông Tề Tương không thể ngờ được, trừ bỏ những phương tiện chữa bệnh ra thì thứ gì cũng có. Nào là thiết bị giải trí thượng hạng, ngay cả WC cũng xa hoa hơn phòng tắm bình thường.

Sau khi Đông Huyền Xuyên đẩy chiếc xe lăn của Đông Tề Tương đi một vòng để xem qua những thiếu bị trên máy bay, hần bế y lên chiếc ghế vô cùng mềm mại, để cho y nằm thật thoải mái, thắt dây an toàn, tiếp đến còn đắp một chiếc chăn mỏng lên người y.

Lần này, bên cạnh Đông Huyền Xuyên có sáu vệ sĩ, đương nhiên Trạm Dật cũng tới đây. Đông Tề Tương đã từng nhìn thấy mấy người vệ sĩ này ở nhà nhưng chưa bao giờ để ý.

Tất cả bọn họ đều tìm vị trí thoải mái rồi ngồi xuống, chờ máy bay cất cánh.

Tuy rằng Đông Tề Tương vô cùng không muốn nói chuyện với Đông Huyền Xuyên, cuối cùng vẫn lạnh lùng hỏi một câu: “Lương Băng đâu?”

“Tôi có thể chăm sóc được cho cậu, vậy nên chuyển đi lần này có thể tối giản bao nhiêu người thì tôi sẽ tối giản bấy nhiêu người, để cho cậu ta có thời gian nghỉ ngơi thoải mái trong lúc chúng ta tới Anh. Hình như lâu lắm rồi cậu ta chưa được nghỉ phép thì phải?”

Đông Tề Tương không thể nói lời phản đối, những điều Đông Huyền Xuyên vừa thốt ra rất đúng. Hơn một năm rưỡi trước, kể từ khi y gặp chuyện không may, Lương Băng được thuê về chăm sóc y vẫn chưa có lấy một ngày nghỉ. Đã là con người thì phải cần có thời gian nghỉ ngơi, bản thân Đông Tề Tương cũng hiểu được điều này...

Tuy nhiên, mỗi lần đối diện với Đông Huyền Xuyên là y không thể nào che dấu vẻ mặt chán ghét.

“Anh cũng nên nói trước cho tôi biết!”

Đông Huyền Xuyên cười lạnh: “Người là do tôi vun tiền ra thuê về, quyền quyết định thuộc về tôi.”

“Nhưng cậu ta là người chăm sóc cho tôi!”

“Sai rồi, là tôi. Sau khi kết hôn, người chăm sóc cho cậu chính là tôi, cậu quên rồi? Hần chỉ là công cụ mà tôi chi tiền ra thuê...” Sau khi thoải mái chỉnh lại lời nói của cậu em họ, Đông Huyền Xuyên cố tình lộ ra ánh mắt ái muội, mỉa mai nói: “Hiện tại càng phải do tôi chăm sóc, bởi vì chúng ta đã kết hôn, tôi không thể để chồng mình cho người khác nhìn sạch bách, sở mọi ngõ ngách được.”

Đông Tề Tương vốn mang vẻ mặt lạnh lùng, nghe xong những lời này, bao nhiêu hỏa nộ trong lòng đều bùng cháy, sắc mặt nhợt nhạt càng thêm xanh trắng, không muốn nói tiếp lời nào với tên này.

Đông Huyền Xuyên hiểu những lời này của mình đã thu được phản ứng như ý từ phía Đông Tề Tương, trên mặt hiện lên nụ cười đầy thâm ý, cũng không tiếp tục nói gì, lại bắt đầu trò chuyện cùng nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp.

Từ đầu đến cuối, Đông Tề Tương luôn duy trì bộ mặt tuấn tú của mình ở trạng thái đông lạnh.

Trước khi máy bay cất cánh, cơ trưởng cùng phó cơ trưởng đặc biệt đến khoang hành khách để chào hỏi, sau đó mới trở về phòng điều khiển chuẩn bị mọi thứ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, biết trước Đông Huyền Xuyên sẽ cười đùa với tiếp viên hàng không, Đông Tề Tương bắt đầu nghĩ tới vấn đề trước nay mình chưa để ý.

Đông Huyền Xuyên có khả năng thuê máy bay riêng và gánh vác chi phí chữa bệnh cho y, hơn nữa, chi tiêu trong nhà so với khi hần còn độc thân chỉ nhiều hơn chứ không hề ít, vậy mà Đông Huyền Xuyên hần chưa từng phản nản liền chấp nhận, không tốn tới một cắc của y hay của tập đoàn Đông thị... Quả nhiên, tài lực của Đông Huyền Xuyên đã vượt quá những gì mà y có thể tưởng tượng. Nếu Đông Huyền Xuyên đã giàu như vậy, tại sao hần còn phải bày mưu để kết hôn với mình, chẳng phải làm như vậy còn khiến hần rắc thêm phiền phức vào người??

Cơ mà, tiền bạc, chẳng ai lại ngại có nhiều hơn... Đông Tề Tương âm thầm phủ nhận suy nghĩ của chính mình.

Vừa phản bác, Đông Tề Tương đồng thời nghĩ tới một điểm đáng ngờ khác. Một năm rưỡi trước, khi y bắt đầu cùng bạn gái mình bàn tới việc kết hôn, bản di chúc lúc đó của ông nội vốn không phải bản này, mà nói thẳng: sau khi ông qua đời, quyền thừa kế tài sản sẽ thuộc về cháu trai duy nhất là Đông Tề Tương. Nếu sau khi Đông Tề Tương kế thừa có gặp điều gì bất chắc mà tử vong, người lãnh đạo tập đoàn Đông thị sẽ do ban giám đốc quyết định, và toàn bộ tài sản tư nhân được quyền góp cho tổ chức nhân đạo... Như vậy, cho dù bản thân y có bị Đông Huyền Xuyên làm hại thì ngay cả một xu cũng không thể rơi vào tay hắn, hắn cần gì phải làm điều thừa thừa để hại y?

Cho dù muốn hại y, Đông Huyền Xuyên cũng không bao giờ tự mình động thủ... Tuy nhiên, người hại y cùng bạn gái y đích thực là người trong Thiên Địa Minh...

“Chẳng lẽ là do Đông Huyền Xuyên bày mưu tính kế, sai thủ hạ tới hãm hại mình?”

Đông Tề Tương phát hiện bản thân luôn kỳ thị Đông Huyền Xuyên, không biết bất kể một động cơ nào từ những hành động của hắn, thậm chí còn không biết vì sao hắn bỏ học ngành cảnh sát mà gia nhập tổ chức hắc đạo.

Nhớ tới việc thuở nhỏ, cả hai người cùng nhau vô tư vui đùa, càng lớn lại càng không hiểu anh họ của mình... nhất định phải có nguyên nhân trọng đại nào đó mới khiến Đông Huyền Xuyên biến đổi như vậy...

Bản thân y vẫn chưa từng nghĩ tới việc sẽ hỏi hắn...

Trong Đông gia của bọn họ, trừ bỏ đời cụ nội có sinh được hai người con trai, chính là ông nội của Đông Tề Tương và ông nội của Đông Huyền Xuyên, từ đời sau trở đi đều chỉ sinh một nam một nữ, con cháu trực thuộc phả hệ cũng chỉ còn Đông Huyền Xuyên và Đông Tề Tương là anh em họ. Ngoại trừ bọn họ, Đông gia không còn những người khác cùng thế hệ.

Nói ra thì hai nhà vốn ở gần nhau, cho nên hai đứa trẻ này trước kia rất thân thiết.

Một ngày nọ, cha mẹ Đông Tề Tương xuất ngoại hưởng tuần trăng mật lại gặp phải phần tử khủng bố đánh bom tàu hỏa, đồng thời qua đời, vậy nên chỉ còn y và ông nội sống nương tựa lẫn nhau.

Cha mẹ gặp chuyện không may, lần đầu tiên ông nội Đông Tề Tương chịu đả kích quá mạnh về mặt tinh thần, ngất xỉu phải nhập viện.

Vài năm sau, cha mẹ Đông Huyền Xuyên cũng vì chuyện phát sinh ngoài ý muốn mà qua đời, Đông Huyền Xuyên gia nhập hắc đạo.

Mười năm tiếp theo, Đông Huyền Xuyên tự mình chèo lên đỉnh cao, trở thành kẻ đứng đầu giới hắc đạo, người cầm đầu Tổ chức Thiên Địa Minh mà mỗi người nghe tên đều biến sắc.

Vì sao? Vì sao Đông Huyền Xuyên lại vứt bỏ ánh sáng để sa chân vào con đường hắc ám? Hắn đã làm gì mà có thể độc bá giới hắc đạo, trở thành một trong ba tên đầu sỏ lớn nhất?

Đông Tề Tương hoàn toàn không biết.

Hiện tại, tính cách xa lạ của Đông Huyền Xuyên khiến Đông Tề Tương không thể nào tìm ra bất kể chút tình nghĩa anh em của ngày trước.

Thậm chí, y còn nhớ rõ trước đây Đông Huyền Xuyên vì muốn mua kẹo cho mình ăn mà lấy trộm mấy đồng trong ví của mẹ hắn...

Hương vị ngọt ngào của viên kẹo đường, cảm giác được Đông Huyền Xuyên thương yêu chăm sóc, nụ cười thỏa mãn dành cho Đông Huyền Xuyên khi ngân viên kẹo ngày trước... Đoạn trí nhớ này đã bị phủ đầy bụi, nhưng Đông Tề Tương chưa bao giờ quên...

Vì sao hai người từng là anh em lại trở mặt thành thù?

Trong lòng Đông Tề Tương tràn ngập cay đắng.

“Hai vị tiểu thư xinh đẹp có thể giúp ông xã của tôi lấy chút nước trái cây tới đây không? Cậu ấy thích nước cà chua.”

Đông Huyền Xuyên nói với hai nữ tiếp viên hàng không phía đối diện.

Rốt cục giọng nói trầm bổng kèm theo nội dung đối thoại kia cũng truyền tới tai Đông Tề Tương.

“Tại sao Đông Huyền Xuyên biết mình thích nước cà chua?”

Sắc mặt y tối tăm nhìn về phía Đông Huyền Xuyên.

Đông Huyền Xuyên lạnh lùng nhướn mi nhìn lại.

Đông Tề Tương để mọi chuyện qua một bên, nhận lấy ly nước trái cây.

“Mình có biết chút gì về Đông Huyền Xuyên đâu.”

Trong khi Đông Tề Tương hoảng hốt suy nghĩ về việc bản thân hoàn toàn không biết tí gì về Đông Huyền thì máy bay đã cất cánh tới độ cao nhất định, vững vàng vượt qua lộ trình.

8. Chương 8

Khi tới Luân Đôn thì nơi này đã là rạng sáng.

Bọn họ ngồi trên máy bay xem phim giết thời gian đã gần năm tiếng đồng hồ, sau khi xuống máy bay lại có một đội ngũ đặc biệt đón tiếp, đưa bọn họ đến khách sạn hoàng gia vô cùng sang trọng.

Bởi vì trên máy bay Đông Huyền Xuyên đã giúp Đông Tề Tương thực hiện việc hồi phục hai lần nên vừa tới khách sạn, hần lập tức giúp y tắm rửa, cuốn trôi bao mệt mỏi khó chịu của chuyến bay, giúp cho y có thể thoải mái tiến vào giấc ngủ.

Khi Đông Huyền Xuyên cũng rửa sạch đám bụi bẩn trên người, nằm xuống bên cạnh Đông Tề Tương, thực không ngờ y đã tỉnh dậy từ trước.

“Người gây chuyện khiến tôi bại liệt là do chính anh sai khiến sao?”

Đông Huyền Xuyên chậm rãi nằm xuống, đưa lưng về phía Đông Tề Tương, nghiêng người nằm xong, kéo chăn lên. Trong lòng không ngừng thở dài.

“Cậu nghĩ sao?” Đông Huyền Xuyên bình tĩnh hỏi lại.

“Tôi không tin anh sẽ làm ra những chuyện như vậy.”

Qua một lúc lâu, Đông Tề Tương cảm thấy nhất định Đông Huyền Xuyên đã ngủ thì đột nhiên nghe được thanh âm trầm tĩnh của hần. Những lời này khiến y không hiểu.

“Sự tín nhiệm của con người có thể tạo thành sức mạnh, sức mạnh này thật sự có khả năng thao túng con người. Cậu muốn tin tưởng vào điều gì thì cứ tin tưởng đi. Chứng liệt nửa người này của cậu là sự thực, cậu truy cứu người tạo thành việc này thì có nghĩa gì? Điều cậu nên suy nghĩ bây giờ là làm thế nào mới mau chóng chữa khỏi đôi chân mình.”

Hỏi một đặng trả lời một nẻo! Đông Tề Tương nhú mày. Đông Huyền Xuyên thực sự có thể khiến y dễ dàng nổi giận.

“Muốn tôi nhanh chóng chữa khỏi cơ thể? Vậy tại sao lúc trước còn biến tôi thành như vậy, rồi lại phải tiêu phí tiền tài vào việc này? Tôi thực sự không tin anh đã phất sắt thủ ám hại tôi!”

“Tôi chỉ muốn biết có phải anh làm hay không! Phải hoặc không phải, chỉ đơn giản như vậy thôi!” Đông Tề Tương cảm giận nói nhỏ.

Qua một lúc lâu sau Đông Huyền Xuyên mới xoay người lại đối diện với Đông Tề Tương, mặt không biến sắc: “Tôi nói không phải thì cậu sẽ tin sao?”

Tôi tin! Quả nhiên không phải Huyền Xuyên... Nhưng Đông Tề Tương không nói ra khỏi miệng, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm lên gương mặt hần.

Đông Huyền Xuyên yên lặng nhìn Đông Tề Tương chăm chú một hồi lâu mới nói: “Muộn rồi, ngủ đi.”

Xoay người nằm thoải mái, lại nói tiếp: “Chẳng phải cậu vẫn hận tôi sao? Tôi khuyên cậu cứ tiếp tục hận đi.”

“Tôi thực sự không thoát khỏi liên can tới việc khiến cậu bị liệt. Dù sao người tổn thương tới cậu cũng là Lạc Lực, đường chủ của phân đường Minh Hạ dưới chướng của tôi. Có điều, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội làm hại cậu nữa. Có tôi ở đây, kẻ nào dám khiến anh em của tôi gặp bất lợi, tôi tuyệt đối cho hắn rơi đầu!” Đông Huyền Xuyên quả quyết trong lòng.

Đông Tể Tương nhìn theo bóng lưng rộng lớn kia, trong lòng đột nhiên có cảm giác tấm lưng ấy đang vác trên vai rất nhiều trọng trách và gánh nặng.

Tâm trí Đông Tể Tương bị đè nặng, nháy mắt, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Vì mình hận Huyền Xuyên nên hận mới cố gắng chịu đựng bao khổ lạnh mình dành cho hắn?”

Nâng tay, huých lên bờ vai trần trụi đang mang rất nhiều sức nặng kia.

“Nói cho tôi biết chân tướng đi.”

Nhìn bờ vai rắn chắc kia, Đông Tể Tương chờ Đông Huyền Xuyên cất tiếng.

“Không có gì để nói cả. Cậu mau ngủ đi, sáng sớm mai còn phải tới bệnh viện.”

“Tại sao không nói? Chẳng lẽ Huyền Xuyên còn có nguyên nhân khó thoát ra? Hay là... hắn chính là người đã hại mình, hắn đang lừa dối mình?”

Không thể chống lại mệt mỏi cùng áp lực, Đông Tể Tương mang theo bao nghi vấn cùng bất an trong lòng cùng chìm vào giấc ngủ. Trước khi ngủ y còn nghĩ tới việc mình bị hại, chắc chắn những người chung quanh Đông Huyền Xuyên cũng biết... Đông Huyền Xuyên không muốn nói, có lẽ bản thân y nên tìm cơ hội hỏi Trạm Dật... việc này không thể không làm cho rõ ràng!

Đông Huyền Xuyên mang theo bệnh án của Đông Tể Tương, cùng y tới bệnh viện hoàng gia chuyên về vấn đề xương sống của Anh, bước vào phòng khám của bác sĩ uy tín nhất, lúc này mới phát hiện bác sĩ là người Trung Quốc, xem chừng chưa tới ba mươi tuổi.

Sau khi xem qua bệnh án, Phí Lâm bắt đầu chẩn đoán bệnh cho Đông Tể Tương. Vừa bắt mạch vừa hỏi y một vài vấn đề.

Khi Phí Lâm nói tiếng trung, âm thanh rất giống người tới từ phương nam.

Bắt mạch xong, Phí Lâm suy nghĩ một lúc lâu.

“Hệ tiêu hóa và bài tiết của Đông tiên sinh vẫn hoạt động bình thường, chỉ không có cảm giác muốn đi tiểu hoặc bài tiện, từ phần eo trở xuống cũng không có cảm giác, không thể cử động. Theo như kinh nghiệm của tôi, chắc chắn phần cột sống của Đông tiên sinh đã bị tổn thương trong vụ tai nạn. Hệ thần kinh trên xương sống đã bị hủy hoại hoặc bị tắc nghẽn khiến nửa người dưới không có cảm giác cũng như không thể cử động. Tôi nghĩ đây chính là cách giải thích của các bác sĩ khác sau khi khám bệnh cho ngài.”

“Đúng... nhưng bọn họ không giải thích tường tận như ngài. Bọn họ chỉ nói xương sống của tôi bị tổn thương, còn về việc bị tổn thương như thế nào thì không ai dám kết luận, chỉ luôn bắt tôi phải làm công tác khôi phục cơ chân. Nhưng đã một năm rưỡi rồi mà kết quả vẫn như cũ, chưa có chút hiệu quả nào xuất hiện...”

“Đúng, chỉ thực hiện cho vùng thắt lưng và chân thì đương nhiên không có hiệu quả. Việc tổn thương này liên quan tới xương sống, không điều trị theo bài bản, đương nhiên không đem đến kết quả như mong đợi.” Phí Lâm cười nói.

Những lời Phí Lâm vừa nói khiến cho người ta có cảm giác vết thương này chắc chắn có thể trị khỏi.

“Chẳng lẽ cần phải phẫu thuật sao? Chữa bệnh bằng cách tác động lên xương sống?” Đông Huyền Xuyên xen vào nói, trong mắt hiện lên chút lo lắng.

“Phẫu thuật cũng không trị hết được, chỉ khiến trên người có thêm vài vết thương. Còn nữa, việc phẫu thuật càng dễ dàng tổn thương hệ thần kinh chung quanh xương sống, đó là cách chữa bệnh khiến vết thương ngày càng xấu.”

Đông Tề Tương được đốt thêm hi vọng, cảm giác hưng phấn càng mãnh liệt: “Nghe bác sĩ nói như vậy thì tôi có thể khôi phục?”

“Có thể, nhưng mọi người cần phải chuẩn bị mọi chuyện để nghỉ ngơi tại Anh thêm một năm rưỡi nữa.”

“Chỉ cần có thể tốt lên thì thời gian không thành vấn đề!” Trong giọng nói của Đông Huyền Xuyên cũng pha vài phần kích động.

Phí Lâm nhìn về phía Đông Huyền Xuyên, trên mặt là nụ cười diễm đạm: “Bình thường ngài vẫn trả lời giúp Đông tiên sinh sao?”

“Đúng.”

“Tôi cần phải xưng hô với ngài như thế nào đây?”

“Tôi là Đông Huyền Xuyên, anh họ của Tề Tương, cũng là họ Đông. Tuyên trong tuyên truyền, xóa phần đầu của từ bảo, bên trái thêm bộ hỏa, chữ còn lại đọc là tuyền, Xuyên trong hà xuyên.”

(Hà xuyên: sông ngòi.)

“Cũng là Đông tiên sinh sao... Vậy tôi gọi ngài là Đông đại tiên sinh vậy. Nếu ngài học được phương thức phục hồi của tôi thì mọi người không cần ở lại Anh nữa. Ba tháng tới đây tái khám một lần là được.”

“Tề Tương, cậu nghĩ sao?” Đông Huyền Xuyên hỏi ý kiến em họ.

Dù sao người phải trị liệu cũng là Tề Tương, đương nhiên sẽ do y quyết định xem nên ở lại Anh trị liệu hay là về nước để cho ông anh họ này giúp y làm công tác phục hồi. Tuy nhiên, để bác sĩ đích thân giúp y thực hiện việc phục hồi này là lựa chọn tốt nhất...

Đông Tề Tương nằm trên giường bệnh nhìn Đông Huyền Xuyên, y cảm thấy việc hần để cho mình tự ý quyết định thực sự rất kỳ lạ. Bởi vì sau khi kết hôn, tên này luôn làm mọi việc theo ý mình, đuổi Lương Băng ra thật xa, bất kể việc gì cũng chưa từng chừa cầu ý kiến của y.

“Như vậy đi, mọi người trở về từ từ bàn bạc, nếu muốn thực hiện phục hồi thì phải thực hiện theo các giai đoạn phục hồi của tôi. Thời gian dành cho mọi người hôm nay cũng chỉ dùng để chẩn đoán bệnh, vẫn chưa sắp xếp tiến trình trị liệu phục hồi, cho nên không thể kéo dài nữa. Tôi sẽ nói với trợ lý của mình sắp xếp đợt trị liệu phục hồi đầu tiên, đến lúc đó mọi người hãy tới đây để đưa ra đáp án. Đương nhiên, bất luận thế nào thì Đông đại tiên sinh vẫn có thể học tập phương pháp phục hồi này. Học xong, lúc nào ngài cũng có thể giúp Đông tiên sinh thực hiện phục hồi. Công tác phục hồi này làm càng nhiều thì tốc độ phục hồi càng nhanh.”

Lần đầu tiên Đông Tề Tương nghe được một câu khẳng định từ phía bác sĩ, tâm tình kích động đều thể hiện hết lên gương mặt.

Nghe xong Phí Lâm nói như vậy, bao nhiêu nút thắt cùng chừa xót trong lòng Đông Huyền Xuyên bấy lâu nay đã vơi đi rất nhiều. Rốt cuộc... rốt cuộc bọn họ cũng đã tìm thấy phương pháp khôi phục rồi sao?

Trong lòng hai người đều không ngừng cầu nguyện những lời Phí Lâm nói đều trở thành sự thật.

9. Chương 9

Lịch sắp xếp trị liệu trong vòng hai tháng này dày đặc, hai ngày tới bệnh viện một lần, Đông Huyền Xuyên cũng chuyên tâm học tập phương pháp phục hồi khác người của vị bác sĩ kia. Bộ thủ pháp đó kết hợp cả trung y lẫn khí công, đối với một kỳ tài tuyệt đỉnh có võ công trụ cột như Đông Huyền Xuyên mà nói, tốc độ học tập của hắn nhanh đến nỗi khiến vị bác sĩ kia hò hét muốn thu nhận hắn làm đồ đệ.

Đợt trị liệu phục hồi bắt đầu sau vài ngày nữa, khi Đông Tề Tương cùng Đông Huyền Xuyên đang dùng bữa tối trong phòng khách sạn, lần đầu tiên Đông Tề Tương chủ động đánh tan không khí trầm mặc giữa hai người trong bữa ăn, thấp giọng hỏi: “Nếu cách một ngày lại phải tới bệnh viện một lần, tại sao anh không để tôi nằm viện luôn cho nhanh?”

Không ngờ cậu em họ của mình lại đề cập tới vấn đề này, Đông Huyền Xuyên đưa miếng bít tết vừa chững lại khoảng nửa giây trước vào miệng, không trả lời câu hỏi của Đông Tề Tương, tiếp tục cúi đầu ăn phần bít tết còn lại.

“Tôi nói quá nhỏ khiến anh không nghe thấy hay là anh khinh thường nên không thèm trả lời?” Đông Tề Tương lạnh giọng.

Đông Huyền Xuyên ngẩng đầu đối diện với Đông Tề Tương, vờ mỉm cười: “Tôi chỉ đau lòng nếu cậu phải ở bệnh viện một mình thôi. Đáp án này có khiến cậu vừa lòng không?”

“Anh ít cổ tử ra tươi cười đi! Chẳng xứng với thân phận đứng đầu của anh đâu!” Đông Tề Tương nhú mày.

Nụ cười này của Đông Huyền Xuyên là thực lòng. Chẳng lẽ hần cười như vậy cũng khiến Đông Tề Tương bất mãn?

“Hiện tại đang ở trong phòng của chúng ta, lúc này chúng ta là vợ chồng, cũng là anh em, không có thân phận khác tồn tại ở đây.”

Một tia sáng khẽ lướt qua đầu Đông Tề Tương.

“Một khi đã như vậy thì làm vợ chồng, là thân nhân, chắc anh cũng không giấu diếm tôi những việc tôi muốn biết?”

Nghe vậy, đáy mắt Đông Huyền Xuyên chợt hiện lên một tia sáng sắc bén, lập tức ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Đương nhiên tôi sẽ không giấu diếm.” Tiếp theo lại bắt đầu bịa chuyện: “Thì ra cậu đã biết chuyện tôi ra ngoài ăn vụng rồi? Cậu cũng hiểu mà, đã là đàn ông thì luôn có nhu cầu, cậu lại không cách nào làm tình, cũng không đồng ý dùng tay giúp tôi, tôi chỉ có thể đi tìm mấy người phụ nữ trước kia...”

Càng nghe, sắc mặt Đông Tề Tương càng xanh mét, lập tức cắt đứt lời luyên thuyên của hần: “Ai muốn hỏi anh việc này!”

“Chẳng phải vợ chồng muốn giấu diếm nhau chính là chuyện trăng gió ở ngoài hả?” Đông Huyền Xuyên còn làm bộ tự mình lẩm bẩm.

“Tại sao anh ba lần bảy lượt không chịu nói rõ chuyện tôi bị thương?” Đông Tề Tương tức giận nói.

Trên mặt vẫn đeo theo nụ cười giả tạo nhưng trong mắt Đông Huyền Xuyên đã không còn hơi ấm: “Tôi đã nói chuyện đó không có nội tình gì cả, cậu còn muốn tôi nói thêm gì nữa?”

Trên thân thể Đông Huyền Xuyên phả ra khí tức cực tuyệt vô cùng rõ ràng, vừa lạnh vừa cứng rắn khiến bất kể ai cũng không thể lại gần.

Đông Tề Tương bắt đầu bực bội.

Hôm trước, khi Đông Huyền Xuyên tổ chức cuộc họp với các vị đường chủ về tin tức trong nước ở căn phòng khác, hần có để lại cho y hai vệ sĩ. Một người tên Ngũ Đình, một người tên Trần Thượng Nghĩa. Hai người bọn họ chính là tam hộ pháp và tứ hộ pháp của hần.

Thừa thời cơ, Đông Tề Tương hỏi Trần Thượng Nghĩa những việc liên quan tới Lạc Lực.

Khi đó, Trần Thượng Nghĩa nhìn lên trần nhà, nói hần không quen với Lạc Lực, chỉ sợ không có cách nào cấp thông tin cho Đông Tề Tương.

Đông Tề Tương nhìn Trần Thượng Nghĩa và Ngũ Đình liền cảm thấy tức giận, anh em trong Thiên Địa Minh đúng là miệng kín như bưng!

Tâm trạng muốn mau chóng biết được chân tướng khiến tim Đông Tề Tương vô cùng đau đớn, nhưng Đông Huyền Xuyên cùng đám người bên cạnh hần ngậm miệng chặt như trai vậy, cạy mãi không lên. Điều đó khiến y bực mình khó chịu, càng cảm thấy chuyện này đáng ngờ. Nếu không, dựa vào thủ pháp bí ối mà Đông Huyền Xuyên thực hiện để ép y kết hôn, dựa vào việc hần không sợ y khinh thường mình, hần cũng chẳng ngại những hành động hoặc ngôn ngữ tổn thương y, tại sao chỉ việc này là không nói?

Rốt cuộc là có chuyện gì không thể nói ra?

Đông Tề Tương vận dụng hết công xuất để suy nghĩ mà vẫn chưa đoán được đáp án.

Hôm nay, rốt cuộc cũng có cơ hội hỏi Đông Huyền Xuyên, thật không ngờ lại bị hấn dùng hai ba câu để gạt đi.

Mỗi nghi vấn này ngày càng lớn, ngờ vực mỗi lúc một sâu, sâu đến nỗi khiến y đau đớn, tức giận.

Dùng sức nhấn mạnh dao nĩa, phần nộ ném khăn ăn đi, tức giận đến nỗi không nuốt trôi được miếng nào. Y bực bội tự mình di chuyển xe lăn.

Cũng chính vì đang tức giận nên Đông Tề Tương không khống chế được sức lực, vừa chuyển động một cái thì xe lăn đột ngột lao ra ngoài. Xe lăn chưa ngừng đúng cửa phòng ngủ, bánh xe đánh lên khung cửa, Đông Tề Tương bị lực cản cùng tốc độ bất ngờ khiến cho văng ra khỏi ghế ngồi, cộng theo phần eo trở xuống đã không còn khả năng chống đỡ, lực va chạm lên mặt đất càng mạnh.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Đông Huyền Xuyên nhìn cảnh này mà tim như thắt chặt, lập tức bỏ bữa tối lại rồi chạy tới bên cạnh y, thô lỗ đẩy xe lăn ra, đau lòng ôm lấy thân thể Đông Tề Tương.

“Tề Tương, ngã có đau không?”

Ngữ khí lo lắng, vẻ căng thẳng trên gương mặt thật sự không thể nào là giả nhưng khiến Đông Tề Tương vừa nhìn đã yên tâm, là ai đã khiến cho y nổi nóng chứ? Huống hồ, chính vì y tức giận với Đông Tề Tương nên việc ngã xe lăn này mới phát sinh, điều này khiến cho y càng thêm bực bội.

“Không chết được! Anh cứ ngay cho tôi!”

Đông Tề Tương chỉ còn lại sức lực của đôi tay, làm thế nào cũng không đẩy được Đông Tề Tương ra.

Tựa hồ đã quen với phương thức hể cấu kính là đánh người của y, hấn thậm nghĩ có phải chỉ có biện pháp hôn mới khiến cậu em họ của mình ngoan ngoãn?

Không cần nghĩ ngợi, Đông Huyền Xuyên lại dùng kỹ thuật hôn điều luyện của mình khiến cho Đông Tề Tương an tĩnh trở lại.

Đợi đến khi Đông Huyền Xuyên muốn chấm dứt nụ hôn dịu dàng này, Đông Tề Tương không chịu mà tiếp tục dây dưa, lúc này y mới phát hiện bản thân bị hôn tới ngây ngất, biểu hiện mờ mịt trên gương mặt như bị một tầng sương che kín, thẹn quá thành giận quát lên: “Anh quá vô lại!”

Đông Huyền Xuyên ngượng ngùng cười một chút, cương chiều nhìn cậu em họ, không đáp lại.

Trong nháy mắt, Đông Tề Tương bỗng giật mình...

Ký ức thời thơ ấu bất chợt hiện lên, tiếp đến, y lại nhớ ra số lần Đông Huyền Xuyên nhìn mình như vậy là không thể đếm được.

“Hấn thương mình như vậy, tại sao có khả năng ra tay hãm hại mình? Hấn đã có nhiều tiền như vậy, tại sao lại tổn thương mình ở thời điểm ông nội vẫn chưa sửa đổi di chúc, khi mà khả năng không chiếm được di sản của ông nội ở mức cao nhất? Nhất định nội tình trong việc này phức tạp hơn so với mình tưởng tượng rất nhiều, phức tạp đến nỗi khiến Đông Huyền Xuyên tình nguyện mang tiếng xấu chứ không muốn biện minh...”

Rốt cuộc việc này là sao? Rốt cuộc trên lưng hấn đã đeo thứ gì mà hấn tình nguyện chấp nhận sự hận thù của mình vẫn không chịu thoát ra một chữ?”

Nghĩ tới hai năm ròng rã oán hận ông anh họ, Đông Tề Tương không khỏi đau xót thay cho Đông Huyền Xuyên, thậm nghĩ hấn đã phải chịu biết bao oan uổng?

Ngữ khí Đông Tề Tương trở nên mềm nhẹ, cúi đầu hỏi: “...Anh, anh nói cho em biết được không? Nói cho em biết vì sao anh tình nguyện chịu tiếng xấu thay người khác?”

Một tiếng “anh” kia khiến tim Đông Huyền Xuyên run lên. Đã bao lâu rồi Tề Tương không gọi hấn một tiếng “anh”? Chưa xót, cay đắng, gánh nặng cùng tủi hờn đồng thời che kín tâm trí hấn, thậm chí còn khiến hấn không thể kiềm chế cảm xúc xúc động kia, muốn nói cho Tề Tương nghe hết tất cả mọi thứ, muốn có người cùng mình chia sẻ tâm sự.

Đột nhiên, Đông Huyền Xuyên cảm thấy hoảng hốt. “Tề Tương đã biết rồi sao? Cậu ấy đã biết từ lúc nào? Không... cậu ấy vẫn chưa biết, nếu không vừa rồi khi dùng bữa đã chẳng hỏi mình, khi mình không trả lời lại khiến cậu ấy tức giận đến nổi ngã xuống đất...”

Đông Huyền Xuyên từ từ thể hiện gương mặt lạnh lùng, thản nhiên đáp: “Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết đây là việc tranh giành nội bộ của Thiên Địa Minh. Cậu không hứng thú đúng chưa? Vậy thì đừng hỏi.”

Đông Tề Tương vội vàng nắm lấy cánh tay Đông Huyền Xuyên: “Anh! Em muốn biết! Việc đó có liên quan tới em! Người bị hại là em, tại sao em lại không hứng thú muốn biết?!”

Đông Huyền Xuyên trầm giọng quát: “Tề Tương!”

Nhìn cậu em họ vì nôn nóng muốn biết sự thật mà bị dày vò, Đông Huyền Xuyên mềm giọng: “Cho dù em có biết được thì đã sao... Anh không muốn khiến em phải đau khổ, cho nên em đừng truy vấn nữa được không? Coi như anh cầu xin em!”

Không muốn tiếp tục giằng co với Đông Tề Tương về vấn đề này, Đông Huyền Xuyên thoải mái vòng tay ôm lấy y, đi đến bên giường, đặt y xuống.

Đông Tề Tương nắm chặt tay Đông Huyền Xuyên không buông, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng....

“Không muốn mình đau khổ? Tại sao Huyền Xuyên lại nói như vậy? Chẳng lẽ Huyền Xuyên thực sự cố tình hại mình?”

“Anh nói rõ ràng đi, không muốn em tổn thương là có ý gì?”

Đông Huyền Xuyên chăm chú nhìn Đông Tề Tương.

“Vẫn nên để cậu ấy nghĩ đây là lỗi của mình, dù sao cậu ấy cũng hận mình lâu như vậy... Để cho cậu ấy tiếp tục hận mình liệu có thể cản cậu ấy tiếp tục truy hỏi?”

Đông Huyền Xuyên nghĩ như vậy, đồng thời thâm tâm cũng dâng lên một đợt khí lạnh khiến hần đau lòng, hít thở không thông.

“Đều do anh làm cả, đôi chân bị liệt của em, cái chết của bạn gái em đều do anh hại. Anh chỉ không muốn địa vị vốn có của mình trong lòng em giảm xuống. Khiến em thất vọng rồi, em đã đau khổ cố gắng truy hỏi anh, anh trả lời cho em, là anh, tất cả đều do anh. Em vừa lòng chưa?”

Đông Tề Tương càng nghe, đôi mắt càng trừng thật lớn, quát lên: “Gạt người! Anh nói dối! Em không tin! Em không tin! Anh nói thế nào em cũng không tin!”

10. Chương 10

Đông Tề Tương trầm mặc không nói một câu, mặt lạnh nhìn Đông Huyền Xuyên thực hiện việc phục hồi. Những lời Đông Huyền Xuyên vừa nói khiến nghi hoặc và tức giận luôn quần quanh trong thâm tâm y.

“Đầu tiên, Huyền Xuyên muốn mình tiếp tục hận hần, việc này là như thế nào? Vì Huyền Xuyên là người ra lệnh cho vụ tai nạn đó?”

Y thực sự không tin.

Tuy nhiên Đông Huyền Xuyên là người trọng chữ tín, điều này khiến cho Đông Tề Tương dù không muốn cũng phải tin những lời hần nói.

“Huống chi, khi Huyền Xuyên nhìn mình chằm chằm và nói hần chính là người làm hại mình, ánh mắt thâm trầm tuyệt vọng đó... hần là muốn dứt khoát cắt đứt tình cảm anh em...”

Tin lời Đông Huyền Xuyên nói khiến nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy Đông Tề Tương.

Đông Huyền Xuyên giúp y làm công tác phục hồi, còn y chỉ có thể cầm tức nhìn hần, mãi cho tới khi bản thân không còn kiểm chế được cơn phẫn nộ kia nữa, y mệt mỏi nhắm mắt lại...

Cuộc sống lại trở về khoảng thời gian sau khi hai người mới kết hôn, không khí áp lực giảm co đến khó chịu. Có điều, sự bất đồng giữa trước kia và hiện tại là Đông Tề Tương vẫn lạnh lùng không nói gì, còn Đông Huyền Xuyên thì chuyển từ vẻ ung dung sang lạnh lùng, tiêu điều.

Những ngày tiếp theo, trừ bỏ những lúc tới chỗ Phí Lâm tiến hành trị liệu phục hồi, thời gian còn lại, Đông Huyền Xuyên thường đưa Đông Tề Tương đi chung quanh thăm thú danh lam thắng cảnh, không để hai người ở riêng trong căn phòng băng lạnh với không khí nặng nề bao trùm khắp nơi.

Chỉ cần Đông Huyền Xuyên ở bên cạnh Đông Tề Tương, bất kể lúc nào tìm được cơ hội, hẳn nhất định không để ý tới ánh mắt phản đối lạnh lùng của y, lập tức thực hiện việc phục hồi xương sống và hai chân cho y.

Hắn luôn nhớ kỹ mọi lời Phí Lâm nói, công việc phục hồi làm càng nhiều thì tốc độ bình phục của Tề Tương càng nhanh.

Đương nhiên, phương pháp vận động phục hồi nửa người dưới trước kia cũng không thể dừng lại, bởi vì Phí Lâm nói: Để cho cơ thể không co rút, việc hoạt động tứ chi là tất yếu. Trừ bỏ việc vận động phục hồi chi dưới như trước, Phí Lâm cũng thực hiện những phương thức phục hồi khác kết hợp với thủ pháp mới do hắn tự nghĩ ra.

Mọi việc cứ như vậy trôi qua vài ngày, mối nghi ngờ trong lòng Đông Tề Tương càng mở rộng.

Không đề cập tới trước kia, chỉ cần nói tới hiện tại là được. Nếu Đông Huyền Xuyên thực sự muốn làm hại Đông Tề Tương thì có thể dứt khoát mặc kệ y, cần gì phải nghiêm túc tới mức này, đã vậy còn thường xuyên tìm cơ hội thực hiện công tác phục hồi cho y?

Mỗi khi nhìn Đông Huyền Xuyên vì phục hồi cho mình mà toát mồ hôi đầy người, y có thể nhận ra công việc này tốn rất nhiều sức lực của hắn, không phải phương pháp vận động thân thể chỉ cần nhấc tay nâng chân dễ dàng như trước kia.

Đông Huyền Xuyên cũng hy vọng y nhanh chóng hồi phục? Vì sao?

Căn cứ vào bản hiệp nghị kia, hắn bị ràng buộc với y cả đời, thậm chí hắn không cần vì y mà tốn công bỏ sức, chẳng phải cứ vứt mọi việc cho Lương Băng là được rồi?

Nói khó nghe một chút, Đông Huyền Xuyên vốn có thể mặc kệ y sống chết ra sao...

Thế nhưng, Đông Huyền Xuyên hoàn toàn không làm như vậy!

Sự mâu thuẫn này khiến Đông Tề Tương càng hoàn toàn phủ nhận việc Đông Huyền Xuyên ra lệnh cho người khác hãm hại mình, khiến cho y càng thêm hoài nghi việc hắn gánh tội lỗi này trên lưng... nhất định phía sau phải tồn tại một sự thật nào đó vượt xa sức tưởng tượng của y.

“Huyền Xuyên phải làm như vậy là vì có nỗi khổ sao?”

Đông Tề Tương quyết định đấu với Đông Huyền Xuyên.

Y bắt đầu uy hiếp hắn.

Rõ ràng rất tin tưởng Đông Huyền Xuyên sẽ không làm hại mình, lại bị hành động nhận hết tội lỗi lên thân khiến cho tức giận.

Đông Tề Tương tuyên bố không làm phục hồi, trừ phi Đông Huyền Xuyên nói rõ ràng mọi chuyện.

Y không thể di chuyển, bất kể lúc nào Đông Huyền Xuyên muốn đưa móng vuốt lên thân thể y mà niết, nắm bóp thì y cũng chạy không thoát, chẳng cách nào phản kháng hành động của Đông Huyền Xuyên.

Chẳng qua việc này vẫn khiến cho Đông Huyền Xuyên dở khóc dở cười, cộng thêm cương chiều, dịu dàng chịu đựng y thích cần, đâm, đẩy.

Hiện tại, Đông Tề Tương vô cùng điên tiết, chỉ nhắm vào sự thật là Đông Huyền Xuyên không chịu nói ra.

Ở Luân Đôn đã được nửa tháng, Đông Huyền Xuyên đã học xong thủ pháp phục hồi. Tối nay, khi đang tắm cho Đông Tề Tương lại nghe y nói: “Anh đừng vào em, hình như em có chút cảm giác...”

Đôi tay Đông Huyền Xuyên đang kỳ cọ phần đùi cho Đông Tề Tương bỗng ngừng lại.

“Anh dừng lại sao?”

“Phải... nói cho anh biết là em có cảm giác gì hả?”

“Cảm thấy bị đụng chạm lên da... cảm nhận được hơi ấm trên tay anh, mặc dù không rõ ràng lắm...”

Đông Tề Tương dựa lên chiếc bồn tắm lớn, quay lại, ngửa đầu nhìn Đông Huyền Xuyên.

Vẻ mặt Đông Huyền Xuyên hiện lên sự vui mừng vô cùng rõ rệt, dường như... hẳn còn phấn chấn hơn cả nhân vật chính.

“Vậy thì chúng ta càng cần phải làm phục hồi thật nhiều.” Đông Huyền Xuyên nói.

Nhìn hẳn tươi cười một lúc lâu, tâm tình vui vẻ giúp Đông Tề Tương tắm tấp cẩn thận, ôm y vào lòng, lau khô, vừa lau vừa hỏi ở đây có cảm giác không, ở kia có thấy gì không? Đáp án nhận được khiến hẳn cười càng tươi, khoe miệng nhếch lên càng cao. Giúp Đông Tề Tương lau khô người, bế y lên giường, giúp y mặc áo ngủ, lúc này Đông Huyền Xuyên mới đi tắm.

Rốt cuộc nửa người dưới của Đông Tề Tương cũng có lại cảm giác, nhưng y lại không vui vẻ như đã tưởng tượng.

Điều khiến cho y để ý là nụ cười ấm áp và vui vẻ không ngừng hiện lên trên gương mặt Đông Huyền Xuyên.

Đông Tề Tương hoàn toàn khẳng định: Đông Huyền Xuyên để ý từng li từng tí tới sức khỏe của y như vậy, chắc chắn không có khả năng hẳn lại làm ra chuyện khiến y tổn thương!

Y bức thiết muốn biết tại sao Đông Huyền Xuyên lại cố tình giấu diếm mình. Y thực sự không hiểu.

Vấn đề ở chỗ: Y phải làm như thế nào mới biết được sự thật?

11. Chương 11

Một tiếng súng vang lên đã phá tan không khí yên tĩnh trong công viên Thụy An.

Tiếp theo, tiếng xả đạn không ngừng mang theo âm thanh thét chói tai của nữ nhân viên trong công viên cùng tiếng khóc nức nở của trẻ nhỏ.

Đông Huyền Xuyên nhào lên người Đông Tề Tương đang ngồi trên xe lăn, đôi tay che chắn đầu y, gắt gao ôm chặt đầu y vào ngực mình, thậm chí Đông Tề Tương còn cảm nhận được thân thể hẳn căng cứng như đang quan sát mọi việc.

Những thủ hạ bên cạnh Đông Huyền Xuyên nhanh chóng vây tròn chung quanh, đại khái có khoảng tám chín người ngăn cách bọn họ với hàng đạn bên ngoài, che trở bọn họ rời khỏi không gian nguy hiểm này, lui dần đến mấy hàng cây cách đó không xa.

Từ khi tiếng súng đầu tiên vang lên, tiếng xả đạn tiếp theo không ngừng nổ bên tai Đông Tề Tương. Nhóm vệ sĩ của Đông Huyền Xuyên liên tục kêu gào phải bảo vệ Đông gia tới bên cạnh cánh rừng, còn Đông Tề Tương lại để ngoài tai những lời ấy.

Y chỉ chú ý đến vai trái Đông Huyền Xuyên đang chậm rãi chảy máu.

Đông Huyền Xuyên vốn ngồi sòng vai với y bên cạnh đầu ghế, đưa tay giúp y mát xa đùi, khi trúng đạn cũng là lúc hẳn vừa vịn cúi xuống giúp y mát xa bắp chân.

Nếu không có động tác đó, phải chăng viên đạn kia sẽ găm trúng tim hẳn?!

Trái tim Đông Tề Tương thất lại, cả người lạnh như băng.

“Hẳn không để tâm tới vết thương của bản thân mà còn ôm mình vào lòng để bảo vệ...”

Hốc mắt đỏ lên, nước mắt đọng đầy.

Đông Tề Tương rầu rĩ nép trong lòng Đông Huyền Xuyên, thét lên: “Trạm Dật! Huyền Xuyên trúng đạn rồi!”

Trạm Dật nhấn lên điện thoại, bấm số của Tiểu Cố, chờ đường dây thông suốt liền hô to: “Tiểu Cố! Nhanh chóng đánh xe tới đây!”

Hình như đám người tập kích bọn họ tập trung ở nơi cao, vệ sĩ của Đông Huyền Xuyên đều mặc áo chống đạn nên có thể dựa vào phương hướng đạn bay tới để tìm vị trí phản kích. Quả nhiên có thể bắn trúng ba, bốn người.

Xe của bọn họ mang theo thanh âm chói tai phòng tới, không thể tiến vào công viên nên phải đỗ ở cánh cửa cách đó không xa.

Bọn họ nhanh chóng che chở Đông Huyền Xuyên cùng Đông Tề Tương chạy tới cửa.

Rời khỏi đám cây cối và không gian khi này, mọi người không còn nghe thấy tiếng súng nữa.

Nhóm vệ sĩ vẫn tiếp tục cảnh giác như trước.

Tiếng còi xe cảnh sát chậm rãi tiếp cận.

Vừa tới cạnh xe, Trạm Dật lập tức phụ Đông Huyền Xuyên tiến vào băng ghế sau, tiếp đến lại nhanh chóng ôm Đông Tề Tương vào đó. Đóng cửa lại, Trạm Dật nhanh chóng ngồi vào ghế phó lái, cửa xe vừa đóng lại, Tiểu Cố vội vàng đánh xe xông ra ngoài.

Đông Tề Tương chưa kịp hoàn hồn liền quay đầu lại, nhìn nhóm vệ sĩ ngồi sau mấy chiếc xe phía sau, cùng lúc phóng ra, chỉ loáng sau đã vọt qua phía trước bọn họ để mở đường.

Lúc này Đông Tề Tương mới nhìn sang Đông Huyền Xuyên.

Chiếc áo của hắn đã ướt đầm, bị máu thấm đầm.

Sắc mặt Đông Huyền Xuyên tái nhợt, mồ hôi lạnh thi nhau chảy xuống, hơi thở dồn dập.

Đông Tề Tương vô cùng lo lắng, cơn đau đớn trong lòng thiếu chút nữa khiến y hôn mê, trước mắt là một khoảnh khắc đen tối, nhắm mắt lại, lúc này mới chậm rãi hít thở.

Hít một hơi thật sâu, vươn tay kéo tay phải của Đông Huyền Xuyên qua, nắm chặt, tiếp thêm sức lực: “Anh... anh không được xảy ra chuyện...” Thanh âm run rẩy.

Đông Huyền Xuyên yếu ớt mở mắt ra, một lúc lâu sau mới đưa được tiêu cự lên người y.

Cổ gồng mím cười, hơi thở mỏng manh nói: “Anh không sao... Em yên tâm...”

“Anh chảy nhiều máu như vậy, bảo em an tâm thế nào được!” Giận dữ quát lên.

Mất máu khiến Đông Huyền Xuyên cảm thấy lạnh, thân thể không ngừng run rẩy.

“Không có việc gì... Anh đã từng... bị thương còn nghiêm trọng... hơn lần này gấp bội... Không chết được.” Run giọng nói xong câu này lại một hồi nhắm mắt, rốt cuộc hắn không còn sức lực để mở mắt ra lần nữa.

Bị thương còn nghiêm trọng hơn lần này gấp bội...

Đông Tề Tương bỗng nhiên nhớ tới tất cả vết thương lớn nhỏ trên thân thể Đông Huyền Xuyên. Mạn sườn trái của hắn còn lưu lại một vết lõm rất sâu, còn sâu hơn cả mắt rốn. Vết sẹo dài từ ngực trái kéo tới bụng phải...

Nhận ra điều này khiến Đông Tề Tương càng thêm run rẩy.

Muốn cởi áo sơ mi trên người ra nhưng thất lực không thể động, Đông Tề Tương bắt đầu hận bản thân. Vì vậy, y lập tức xé toang chiếc sơ mi trên người, xé một mảnh tới hai ba mảnh rồi thất lực. Y dùng hai tay chống lấy thân thể, chậm rãi di chuyển.

Kéo cánh tay Đông Huyền Xuyên.

Chỉ một cử động nhỏ cũng khiến vết thương đau đớn, Đông Huyền Xuyên hơi nhúm mày.

Đông Tề Tương cẩn thận tránh miệng vết thương, cột chặt mảnh vải vào vị trí cách xa tim, dùng sức nhấn mạnh tay lên phía trên tim hấn, hy vọng có thể ngăn cản máu trào ra.

Không biết dọc đường đi bọn họ đã vượt qua bao nhiêu lần đèn đỏ, rất nhanh đã tới được bệnh viện hoàng gia.

Có lẽ bọn họ là người Phương Đông xuất hiện nhiều nhất tại bệnh viện này trong nửa tháng qua, y tá và bác sĩ vừa thấy bọn họ liền vội vàng ra đỡ.

Nhất là, nhìn thân thể Đông Huyền Xuyên bị máu vậy đỏ, y tá lập tức hét to kêu người đưa Đông Huyền Xuyên nằm trên giường bệnh, khám ngay tại chỗ.

Trạm Dật đứng sau bọn họ, ôm Đông Tề Tương đi theo vào.

Vừa rồi vì vội vàng rời khỏi công viên nên ngay cả xe lăn cũng không đưa vào xe được.

Lúc này, Trần Thượng Nghĩa lấy chiếc xe lăn từ trong xe của Tương Hình ra, vượt qua Trạm Dật. Trạm Dật buông Đông Tề Tương, kêu Trần Thượng Nghĩa phụ mình đưa Đông Tề Tương vào phòng khám.

Một đám người Phương Đông nóng lòng bước vào phòng khám.

Bác sĩ đang chờ y tá tháo mảnh vải đã bị máu nhuộm đỏ trên vai Đông Huyền Xuyên xuống.

Một y tá khác cũng đang cắt lớp áo sơ mi dẫm máu trên thân thể hấn.

Sau đó, miệng vết thương hiện ra trước mắt, trên ngực Đông Huyền Xuyên tràn đầy máu tươi.

Bác sĩ lập tức kêu y tá tiêm thuốc mê cho Đông Huyền Xuyên.

“Mặc dù sơ cứu bằng cách buộc chặt miệng vết có thể ngăn cản máu chảy ra ồ ạt nhưng bệnh nhân đã mất máu quá nhiều. Đạn bắn xuyên qua vị trí giữa xương quai xanh và bả vai, chưa găm quá sâu, chúng ta cần phải làm một cuộc phẫu thuật nhỏ để gấp viên đạn ra, còn phải thử máu để truyền.”

“Hẩn thuộc nhóm máu A.” Đông Tề Tương bật thốt lên.

Hai người bọn họ có nhóm máu giống nhau.

“Nếu không đủ máu thì có thể lấy của chúng tôi.” Nhóm vệ sĩ đồng thời lên tiếng, trước kia bọn họ cũng từng truyền máu cho Đông Huyền Xuyên.

Vị bác sĩ kia mỉm cười với bọn họ.

“Thử máu là việc bắt buộc, thân thể anh ta đã trong trạng thái nguy hiểm, chúng ta không thể tiếp tục hành động nguy hiểm hơn, đúng không? Thử máu không tốn nhiều thời gian đâu, mọi người không cần gấp.”

“Mọi người đừng ở trong này làm phiền chúng tôi cấp cứu, tất cả ra ngoài hành lang chờ đi.” Y tá nghiêm khắc nói.

“Tôi là chồng của anh ta, cho phép tôi ở lại được không?” Đông Tề Tương vội vã nói, y không muốn rời khỏi Đông Huyền Xuyên, không muốn để hấn một mình ở một nơi xa lạ.

Bác sĩ hơi kinh ngạc nhìn về phía y, sau đó gạt đầu đồng ý: “Không thành vấn đề.”

“Bác sĩ Đạo Ninh!” Y tá nghiêm khắc khi nãy bất mãn kêu một tiếng.

Bác sĩ Đạo Ninh cũng chẳng mấy để ý mà cười.

Đông Huyền Xuyên chưa từng mất ý thức, mở đôi mắt vừa nhắm chặt, tiêu cự mờ ảo dần ngưng tụ thành hình ảnh của Đông Tề Tương.

Nhìn thấy Đông Tề Tương ở bên cạnh, khóe miệng Đông Huyền Xuyên hơi nhếch lên, muốn cười một cái khiến y an tâm nhưng lực lực bất tòng tâm, lại nhắm mắt.

Tề Tương vẫn chăm chú nhìn Đông Huyền Xuyên, biết hấn muốn tươi cười với mình nhưng không làm được, chớp mũi y cay cay, phì cười nhưng khóe mắt lại ướt đầm.

Cho dù dưới tình huống thế này mà Đông Huyền Xuyên vẫn muốn khiến y an tâm, vậy nên y không tin người khiến y bị thương chính là hấn.

Điều này càng khiến Đông Tề Tương tin vào suy đoán của bản thân về vụ tai nạn năm đó.

12. Chương 12

Việc lấy đầu đạn ra rất thuận lợi, truyền máu, y tá đưa Đông Huyền Xuyên đang ngủ say lên giường bệnh. Một đàn vệ sĩ đi theo phía sau Đông Tề Tương tiến vào phòng bệnh dành cho hai người.

Sau khi nhóm y tá đưa Đông Huyền Xuyên lên giường bệnh liền muốn đưa Đông Tề Tương lên chiếc giường bệnh còn lại.

Đông Tề Tương ngăn cản y tá: “Không cần, chờ một lúc nữa bọn họ sẽ giúp tôi lên đó.”

Vì thế, nhóm y tá rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này Đông Tề Tương mới trầm mặt, lạnh lùng hỏi: “Trạm Dật đâu?”

Từ lúc tiến vào phòng bệnh tới bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Trạm Dật.

“Vừa rồi Trạm Dật đi bàn bạc với cảnh sát về việc chúng ta bị bắn lén. Lúc chúng tôi tới phòng bệnh, anh ấy nói chờ một lúc nữa sẽ đi triệu tập người, thuận tiện điều tra xem lần này là do kẻ nào giở trò.” Trương Phong, vệ sĩ thứ hai bên cạnh Đông Huyền Xuyên trả lời.

“Lạc Lực có quan hệ gì tới sự kiện lần này?” Đông Tề Tương cố ý nhắc tới Lạc Lực, lạnh lùng hỏi. Y muốn tận dụng cơ hội này để moi thông tin về hấn.

Câu hỏi này khiến đám vệ sĩ khó hiểu, ai cũng tỏ ra hoài nghi, chẳng nhiều thì ít.

Trần Thượng Nghĩa nói: “Không thể nào có liên quan được...”

“Vì sao?” Đông Tề Tương vẫn duy trì âm điệu lạnh lùng.

“Một năm trước Lạc Lực đã bị chém eo, kêu la inh ỏi khi bị nhét vào thùng xăng rồi bị đập xuống biển mà, không phải sao?”

Tên vệ sĩ trả lời câu hỏi này có vẻ trẻ tuổi, còn mấy người vệ sĩ đang ở đây, trước kia Đông Tề Tương chưa từng nhìn thấy bọn họ. Chẳng lẽ bọn họ đều bí mật nấp ở nơi nào đó?

Tên vệ sĩ trả lời y bị Trương Phong và Trần Thượng Nghĩa trừng mắt một cái, lúc này hấn mới biết mình nhiều lời, lập tức ôm miệng, vẻ mặt hối hận.

Đông Tề Tương trừng Trương Phong, Trương Phong cũng nhìn lại Đông Tề Tương, chẳng bao lâu sau, khí thế của hấn dần yếu đi, cặp mi trốn tránh ánh mắt sắc bén của y.

“Tiểu Trần, đẩy tôi ra ngoài, chúng ta ra đó nói chuyện.” Đông Tề Tương hạ lệnh.

Lão đại bị thương đang ngủ, Trạm Dật lại không có mặt ở đây, quần long mất đầu khiến đám vệ sĩ lập tức hành động theo bản năng, đó là... nghe theo mệnh lệnh mình chủ phu nhân.

(Minh chủ phu nhân: Vợ của người đứng đầu, vợ của lão đại, thường thì gọi là chị hai)

Đến ngoài hành lang, vòng qua khu phòng bệnh hạng nhất liền thấy một vườn hoa, Đông Tề Tương hạ lệnh cho bọn họ đưa mình tới bên cạnh đài phun nước.

“Trương Phong, nói cho tôi biết việc của Lạc Lực. Vì sao hấn bị chém ngang eo rồi chìm xuống đáy biển?” Lời nói Đông Tề Tương vừa thốt lên mang theo quyền uy và sức mạnh khiến người ta không cách nào phản kháng.

Trương Phong do dự một hồi lâu mới hít sâu, không muốn để “chị hai” tiếp tục hiểu lầm lão đại. Hấn biết trong lòng Đông Tề Tương vẫn canh cánh về vụ tai nạn đó.

Kỳ thật mọi người cao thấp trong Thiên Địa Minh đều đã biết chuyện này, cũng bị cấm nhắc tới. Sau khi kết hôn, lão đại lập tức căn dặn tất cả mọi người trong bang rằng đây là vấn đề đấu tranh nội bộ, không được đề cập nữa từ trước mặt mình chủ phu nhân.

Thế nhưng hiện tại, tên ngu ngốc kia lại lỡ miệng để lộ ra, Trương Phong nghĩ nên nói rõ cho Đông Tề Tương hiểu. Bởi vì hắn cũng không thể nhìn lão đại nhà mình phải chịu oan uổng.

“Lạc Lực vốn là đường chủ của Tỉnh Thủy Đường. Hắn phạm tội gây ra tai nạn xe cộ lần đó. Theo cách nói của hắn thì hắn muốn diệt trừ ngài và đường chủ Tông Dung...”

“... Tông Dung... đường chủ?” Đông Tề Tương ngắt lời Trương Phong, y không nghe sai chứ? Tông Dung là đường chủ của Thiên Địa Minh?

“Phải, đường chủ Tông Dung, đường chủ của Thẩm Hương Đường thuộc Thiên Địa Minh.”

“Là bạn gái đã mất của tôi?... Tông Dung?”

“Đúng, là bạn gái đã mất của ngài, đường chủ Tông Dung.”

Áp chế cơn hoảng loạn đột nhiên đánh tới, Đông Tề Tương khẽ khép mắt, thấp giọng: “Tiếp tục nói.”

“Đường chủ Tông Dung và Lạc Lực vốn là vợ chồng. Hai người từng là người của bang Hắc Long. Bảy năm trước, sau khi bang Hắc Long bị nhập vào Thiên Địa Minh, biểu hiện của hai người bọn họ không hề tầm thường, được minh chủ đời trước trọng dụng, sau đó dần được thăng lên chức đường chủ.

Minh chủ đời trước bị ám sát, trước khi qua đời đã kêu Đông Huyền Xuyên, đường chủ của Tiềm Long Đường tiếp nhận vị trí minh chủ của Thiên Địa Minh.

Lúc ấy có rất nhiều đường chủ không phục, bên trong đều âm thầm sai tâm phúc và đám thủ hạ dưới tay tìm cách ngăn đường, lật đổ Đông gia.

Tông Dung và Lạc Lực cùng nhau lập mưu, tiếp theo Tông Dung tìm cách tiếp cận tiên sinh, chủ yếu là ngấm tới di sản thừa kế của tiên sinh, chỉ cần tiên sinh và ả kết hôn, đợi một thời gian, ả có thể trừ tính cách tử vong của Đông lão gia, thậm chí là lấy tính mạng của tiên sinh để uy hiếp minh chủ giao Thiên Địa Minh ra. Nếu kế này không thành công thì ả sẽ lập mưu khiến tiên sinh chết, tiện đà chiếm lấy tập đoàn Đông thị. Có tài sản khổng lồ trên tay, ả và Lạc Lực có thể thoát ly khỏi Thiên Địa Minh, tự mình thành lập một thế lực riêng.”

Đông Tề Tương nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt bi phẫn trên gương mặt y khiến Trương Phong không đành lòng nói tiếp.

“...Anh không lừa tôi chứ? Tông Dung thật sự... thật sự là người mưu mô ác độc? Khi ở bên cạnh tôi, cô ấy là người dịu dàng đáng yêu, lễ phép... chuyện này khiến tôi khó lòng tin tưởng...” Nhớ tới tất cả những thứ về Tông Dung, chẳng lẽ tất cả đều là đóng kịch? Tại sao có thể giả vờ giống tới vậy? Vô cùng chân thành...

“Thẩm Hương Đường của Thiên Địa Minh là trung tâm dành cho nữ gián điệp. Mấy người ở đó ít nhất cũng tốt nghiệp đại học. Tông Dung là người phụ nữ thông minh với IQ 169, hai mươi tuổi đã học xong bằng thạc sĩ về tâm lý. Cha của ả là bang chủ của bang Hắc Long, còn Lạc Lực là bạn từ thuở nhỏ của ả.”

Ra vậy, bằng cấp Tông Dung nói với Tề Tương lúc trước không phải là giả dối.

Ngẫm lại, y chỉ cảm thấy chua xót.

“Thì ra tình cảm cô ấy dành cho tôi đều là giả dối...”

“Lúc mới bắt đầu có lẽ đúng là như vậy, nhưng căn cứ theo lời khai của Lạc Lực thì Tông Dung vì yêu tiên sinh thật lòng nên mới quyết định từ bỏ Lạc Lực. Hắn không cam lòng và quá hận nên mới sai thủ hạ đi tìm một xe container đến, tự mình điều khiển rồi lao vào xe của hai người để báo thù.”

“Thì ra tình cảm Tông Dung dành cho mình cũng không phải giả dối...” Đông Tề Tương buồn bã.

“Tông Dung hẹn hò với tôi gần hai năm, chắc Huyền Xuyên không biết đâu?”

“Từ lúc ngài và Tòng Dung bắt đầu tiếp xúc, Đông gia đã biết hết thảy. Đông gia còn từng cảnh báo Tòng Dung không được đùa bỡn tình cảm của tiên sinh.

Đông gia biết ngài bị tai nạn phải nhập viện, mặc dù không tới thăm nhưng sau khi biết được tình trạng thân thể của ngài liền cho người âm thầm điều tra nguyên nhân tai nạn, cuối cùng tìm ra Lạc Lực từng cho thủ hạ thuê container.

Huống hồ, sau khi ngài bị tai nạn, Lạc Lực đã bỏ trốn, Đông gia hạ lệnh cho Bạch Ảnh Đường tung toàn lực truy bắt hắn. Bạch Ảnh Đường là nơi chuyên điều tra tin tức.

Bốn tháng sau, Bạch Ảnh Đường tìm ra nơi ẩn náu của Lạc Lực ở một làng chài nhỏ gần vùng duyên hải. Đông gia tự mình tới đó, bắt được Lạc Lực liền mang về hình đường tra hỏi, sau khi hắn phun ra sự thật thì Đông gia mới biết được nguyên nhân hoàn chỉnh.”

(Hình đường: nơi xét xử.)

“Khi Huyền Xuyên tìm được Lạc Lực, toàn bộ quá trình đó anh đều ở bên cạnh?”

“Đúng vậy, thưa tiên sinh.”

“Tại sao anh ấy lại dùng cực hình như vậy với Lạc Lực? Chém ngang eo rồi chìm xuống biển?” Chỉ cần nghĩ tới đó là từng mạch máu của y đều cảm thấy lạnh lẽo.

“Chém eo là muốn cho Lạc Lực biết nửa người không có cảm giác thì mùi vị ra sao. Sau khi chém lập tức chìm xuống biển là nhanh chóng chấm dứt đau khổ cho hắn.”

Gương mặt tái nhợt của Đông Tể Tương càng thêm trắng bệch.

“Tại sao lại vì tôi mà làm cái việc giết người như vậy?” Giọng nói trầm thấp Đông Tể Tương thốt ra đủ nhỏ khiến người ta thiếu chút nữa sẽ không nghe thấy.

Trầm mặc một hồi lâu, Trương Phong nói tiếp.

“Sau khi Đông gia ngồi lên vị trí minh chủ, việc đầu tiên Đông gia làm là báo cho toàn bộ người trong bang biết: hắn thích bao che cho người của mình, vậy nên có ai đụng vào người của hắn thì không chỉ bị gây ông đập lưng ông mà còn phải nhận lại hậu quả gấp bội, khiến cho những tên biết rõ còn cố tình làm chết không có chỗ chôn.”

Thể xác và tinh thần Đông Tể Tương đều run rẩy. Huyền Xuyên chưa bao giờ phản bội y, thậm chí còn dùng sức mạnh của mình để bảo vệ gia tộc họ Đông.

“Anh ấy không tới gặp tôi, tại sao lại biết được tình trạng của tôi? Không cho tôi biết sự thật là có ý gì?”

“Việc này thì tôi* cũng không biết.”

(Vốn từ gốc của nó là “thuộc hạ”, nhưng nghe cổ trang quá, để từ minh chủ và minh chủ phụ nhân... đã nghe cổ trang rồi, vậy nên Vũ lược bớt đi đây. Nếu mọi người thích để nguyên bản thì Vũ sẽ sửa lại.)

“Thì ra đây mới là sự thật... sự thật này thực sự... Hóa ra mình có dính dáng đến tranh chấp nội bộ của Thiên Địa Minh. Khó trách mình luôn không hiểu.” Đông Tể Tương thở dài, trong lòng đầy phiền muộn.

Ngẩng đầu nhìn nhóm vệ sĩ.

“Mọi người không bị thương chứ? Vừa rồi độ sùng...”

“Không có, cảm ơn tiên sinh quan tâm.” Nhóm vệ sĩ trăm miệng một lời.

“Vậy thì tốt. Mọi người cũng mệt rồi, trước tiên đưa tôi về phòng bệnh, nâng tôi lên giường. Tôi không biết tiếp theo mọi người nên làm những gì, nhưng tôi nghĩ mọi người tự biết cách giải quyết. Nếu có việc thì cứ làm đi.”

“Vâng thưa tiên sinh.”

Trần Thượng Nghĩa đưa Đông Tể Tương vào phòng bệnh, bế y lên giường cẩn thận, sau đó cùng Ngũ Đình ở lại phòng bệnh để tiện chăm sóc.

Những người khác rời khỏi phòng bệnh, bắt đầu triển khai phòng vệ, chuẩn bị trước khi gặp tình huống nguy hiểm.

13. Chương 13

Đông Huyền Xuyên từ từ tỉnh lại, trước mắt là một khoảng không gian trắng muốt.

“Anh...”

Đông Huyền Xuyên quay đầu nhìn về phía bên phải, nơi giọng nói vừa vang tới.

Đông Tề Tương dựa vào giường bệnh bên cạnh nhìn hẩn.

“Em không sao chứ?” Câu hỏi của Đông Huyền Xuyên mang theo thanh âm khàn khàn.

“Em chẳng có vấn đề gì cả. Vết thương của anh còn đau không?”

“Tạm tạm...” Miệng vết thương có chút đau đớn, cũng có chút nóng rực, nhưng theo kinh nghiệm sau những lần bị thương trước kia, hẩn biết tình trạng hiện tại của mình không tồi, bởi vì không có sốt.

“Tiểu Trần, rót cho lão đại của anh một ly nước.” Đông Tề Tương nói với Trần Trọng Nghĩa đã đứng dậy khỏi sofa. Lúc này Ngũ Đình không có trong phòng mà đứng gác bên ngoài. Trong phòng chỉ còn Trần Trọng Nghĩa.

“Vâng.”

Tiểu Trần ấn chiếc nút trên đầu giường, nâng đầu giường lên cao giúp Đông Huyền Xuyên ngồi dậy, lúc này mới bùng nước tới.

Đông Huyền Xuyên dùng bàn tay không bị thương nhận lấy ly nước, uống cạn.

“Anh, tình trạng hiện tại của anh không thể giúp em thực hiện phục hồi rồi.”

“Ở lại thêm một tháng đi, để bác sĩ làm giúp em.”

“Không được. Em định để Lương Băng tới đây một chuyến...”

Đông Tề Tương mới nói nửa câu đã bị Đông Huyền Xuyên dứt khoát từ chối: “Không được! Anh không đồng ý cho em gặp mặt cậu ta dù chỉ một lúc!”

Nói xong, dường như ngữ khí mạnh bạo quá nên Đông Huyền Xuyên ho khan một trận, vết thương bên vai trái bị động, đau đớn truyền đến khiến hẩn nhúu mày.

Phản ứng quyết liệt của Đông Huyền Xuyên khiến Đông Tề Tương thoáng kinh ngạc, anh họ không muốn để người khác chạm vào y... Nhớ tới nụ hôn của Đông Huyền Xuyên, trong lòng y bất chợt dâng lên cảm xúc khác thường, vành tai nóng lên như có lửa đốt.

“Anh... có khỏe không?” Đông Tề Tương ân cần hỏi thăm.

“Không có việc gì cả... khu...”

Trần Trọng Nghĩa tự động rót thêm một ly nước đưa đến bên miệng Đông Huyền Xuyên.

“Anh, vì sao anh không cho cậu ấy đụng tới em? Việc phục hồi nhất định phải thực hiện, sau khi trở về anh còn phải dưỡng thương...”

“Tay trái không dùng được, nhưng tay phải vẫn tốt.”

“Tại sao không để cậu ấy thực hiện việc phục hồi cho em? Anh trả tiền lương...”

“Trở về rồi anh sẽ lập tức sa thải cậu ta!” Nghĩ tới việc Lương Băng âm thầm làm với Đông Tề Tương, gương mặt hẩn lộ vẻ tức giận.

“Cậu ấy làm gì mà anh sa thải?”

“Anh nói nhầm, là cho cậu ấy thôi việc. Dù sao cũng có anh giúp em thực hiện phục hồi mà. Chúng ta ở lại Anh thêm một tháng nữa, để bác sĩ sắp xếp lịch trị liệu thật kín cho em.”

Đông Tề Tương nhận ra sắc mặt bức tức của ông anh họ, lại nghe hắn tự nhận là nói nhầm... Nói nhầm? Theo hiểu biết của y đối với Đông Huyền Xuyên, hắn chưa bao giờ phạm phải sai lầm cơ bản như vậy. “Biểu hiện đó chứng tỏ Lương Bằng đã làm việc gì khiến Huyền Xuyên tức giận. Chẳng lẽ là việc trước kia Lương Bằng hỗ trợ mình mà phớt lờ lời nói của Huyền Xuyên?”

Y phát hiện Đông Huyền Xuyên quay đầu nhìn mình.

“Sao hôm nay em không nói mấy lời lạnh nhạt với anh?” Đông Huyền Xuyên khẽ cười, nói: “Còn phản ứng rất bình thản khi anh nói muốn cho Lương Bằng thôi việc.”

“Em thông cảm vì anh đang bị thương, không muốn cả thể xác lẫn tinh thần của anh tổn hại.” Đông Tề Tương cũng nói đùa với hắn.

Đông Huyền Xuyên từ từ nhú chặt mày.

“Hôm nay em rất lạ.”

Đông Tề Tương chỉ cười, nụ cười đầy hàm xúc.

“Anh đói bụng chưa? Thức ăn trong bệnh viện đều là những món lạnh, em vừa bảo Trương Phong ra ngoài mua ít đồ ăn Trung Quốc. Một lát nữa anh ta sẽ trở lại.”

“Em... thật sự rất lạ.” Mày càng nhú lại.

Đông Tề Tương không quan tâm tới hắn, nói với Trần Thượng Nghĩa: “Tiểu Trần, anh giúp tôi xoay người ngồi xuống đi.”

“Vâng, tiên sinh.” Trần Thượng Nghĩa lập tức buông tờ tạp chí xuống, đứng lên khỏi sofa, tiến đến giúp Đông Tề Tương.

Nhìn tình huống trước mắt, trong lòng Đông Huyền Xuyên bỗng dâng lên cảm giác quái lạ.

Đông Tề Tương thay đổi quá kinh khủng! Trước kia luôn hững hờ với mọi người trong bang, thế nhưng hiện tại lại có thể trưng vẻ mặt ôn hòa với bọn họ, bao gồm cả hắn.

Hắn mới bị thương một chút thôi, Đông Tề Tương sẽ không vì việc này mà chỉ trong giây lát đã trở nên kính trọng Thiên Địa Minh đấy chứ? Cho dù muốn cảm kích bọn họ đã bảo vệ mình thì việc này cũng khó tiếp nhận.

Mọi việc trở nên thế này tất có nguyên nhân.

“Rốt cuộc chuyện gì đã khiến Tề Tương thay đổi thế này? Đợi lát nữa lén hỏi Trầm Dật hoặc Trương Phong là được...”

Còn việc bị bắn lén...”

Nghĩ tới đó, gương mặt vốn xám trắng vì bị thương của Đông Huyền Xuyên càng thêm u ám.

“Tiểu Trần, Trầm Dật đâu?”

“Anh ấy vừa đến đây nói là theo yêu cầu của phía cảnh sát, anh ấy phải đưa bọn họ đến công viên kia kiểm tra. Trương Phong đã liên lạc cho anh em ở Luân Đôn hợp tác điều tra với bọn họ.”

Nếu Trầm Dật và Trương Phong đều bắt tay vào làm việc, vậy chứng tỏ bọn họ đã nắm được điều gì đó.

“Cảnh sát có tới kiểm tra không?” Đông Huyền Xuyên hỏi. Bộ dạng của tên bảo vệ kia trông rất quen.

“Đã tới, nhưng thấy Đông gia còn ngủ nên bọn họ đành phải tìm bác sĩ Đạo Ninh.”

Đông Huyền Xuyên sờ lên cơ thể, thì ra quần áo đã bị xử lý trước, trên người là một chiếc áo bệnh nhân, quần dài vẫn ở được giữ nguyên nhưng không thấy di động.

“Di động của tôi đâu?”

Trần Thượng Nghĩa lập tức lấy chiếc di động của Đông Huyền Xuyên trong túi mình ra, đưa trả cho hắn.

“Tiểu Trần, cậu ra ngoài một lúc đi.”

“Vâng thưa Đông gia.”

Đông Huyền Xuyên lập tức tra danh bạ, gọi một cuộc điện thoại.

Nhìn Đông Huyền Xuyên luýt đôi tai bằng tiếng Anh, Đông Tề Tương càng thêm kinh hãi.

“Việc này... rốt cuộc là như thế nào?”

14. Chương 14

Theo nội dung trò chuyện, Đông Tề Tương biết Đông Huyền Xuyên gọi điện cho một người tên Philip Morrison. Hắn kêu người nọ điều tra danh sách những người tới Anh trong ba tháng qua, còn kêu hắn liên lạc với ICAV để đối chiếu, sau đó đưa ra danh sách tóm tắt cho hắn.

Philip Morrison hỏi Đông Huyền Xuyên đã xảy ra chuyện gì.

Đông Huyền Xuyên nói hắn bị bắt lén.

Sau khi Đông Huyền Xuyên liên tục kể lại tình huống bị thương, hình như Philip Morrison lại hỏi tình trạng hiện tại của hắn.

Dường như người nọ rất lo lắng, bởi vì Đông Huyền Xuyên thường xuyên nói qua điện thoại là hắn ổn, cuối cùng hai người nói tạm biệt mới chấm dứt trò chuyện.

Trong lúc nói chuyện, ngữ điệu của Đông Huyền Xuyên rất tự nhiên, giống như đang thương lượng với đồng sự vậy, nhưng lời thốt ra khỏi miệng lại là muốn người nọ tra danh sách khách nhập cảnh.

Bình thường, việc quản lý danh sách xuất nhập cảnh là việc làm của cục hải quan phải không? Điều này khiến y hoài nghi, nếu Đông Huyền Xuyên không cài người nằm vùng trong đơn vị quản lý tư liệu của Anh thì hắn cũng phải quen biết một hai gã Cracker. Hơn nữa, khi hai người nói chuyện với nhau có vẻ rất thân thiết... việc này khiến Đông Tề Tương cảm thấy không thoải mái, nhưng y cố ý xem nhẹ...

(Cracker: là người chuyên xâm nhập máy tính qua Web, cũng tương tự như Hacker nhưng về cơ bản là thuộc hai trường phái khác nhau. Hiện tại mọi người đã không phân biệt rõ ràng lắm giữa hai định nghĩa này.)

Đông Huyền Xuyên còn kêu người nọ tra cả ICAV, làm như ra vào ICAV dễ dàng như đi dạo trong vườn hoa phía sau nhà hắn vậy.

Hết thấy sự kiện này khiến cho Đông Tề Tương vô cùng kinh ngạc.

Trầm mặc một lúc lâu, lúc này Đông Tề Tương mới lên tiếng: “Anh... có phải ICAV là tổ chức chống mafia không?”

Đông Huyền Xuyên kinh ngạc nhìn y, đôi mắt chuyển sang vẻ lãnh đạm, nói: “Không liên quan tới em.”

“Anh...”

“Tề Tương, rốt cuộc em bị làm sao vậy? Chẳng phải em vẫn luôn chống đối anh, hận anh? Tại sao đột nhiên lại quan tâm đến chuyện của anh?”

Đông Tề Tương không nói lời nào, cũng không nhìn Đông Huyền Xuyên. Y vốn không muốn cho hắn nhận ra mình đã biết được mọi việc về Tông Dung và Lạc Lực.

Dường như cố ý khiến Đông Tề Tương cảm hận mình nhiều hơn, Đông Huyền Xuyên cười xòa, gương mặt mang theo vẻ châm chọc: “Anh chỉ tìm một Cracker xâm nhập hệ thống tài liệu của tổ chức chống khủng bố của Anh, so sánh sổ sách, có lẽ sẽ tìm ra kẻ muốn tính mạng Anh. Sau khi tìm được kết quả, anh muốn xem tên nào muốn mạng của mình, sau đó trả thù.”

Đông Tề Tương càng nghe, sắc mặt càng đen.

Lúc này Đông Huyền Xuyên mới vừa lòng bật cười: “Em đã quên ông anh họ đồng thời là chồng em vốn là lão đại của một tổ chức hắc đạo? Anh là người có ân sẽ trả, có thù tất báo.”

Không quên! Mỗi khi nhớ đến cực hình dùng để trừng phạt Lạc Lực, là người bình thường thì ai cũng sợ tới phát run.

Sắc mặt Đông Tề Tương ảm đạm, ngực có chút ức chế, nhìn hai bàn tay nắm chặt đặt lên bụng mình, rầu rĩ hỏi: “Anh, vì sao anh không học xong khóa học cảnh sát lại gia nhập hắc đạo?”

Đông Tề Tương vẫn chưa liếc nhìn Đông Huyền Xuyên lấy một cái, nếu y làm vậy chắc chắn sẽ phát hiện sâu trong ánh mắt của hắn dần nổi lên một tầng áp lực xen lẫn đau khổ, khó chịu đến nỗi khiến gương mặt hắn càng thêm tái nhợt. Cố gắng áp chế đau xót trong lòng, kết quả hắn đạt được chính là vẻ lạnh lùng vô tình như hiện tại.

Thật lâu sau, Đông Huyền Xuyên mới dùng hết sức lực, thờ ơ nói một câu: “Hiện tại đừng hỏi! Một ngày nào đó anh sẽ nói cho em.”

Trong ngữ điệu lạnh lùng của Đông Huyền Xuyên có xen lẫn một chút cảm xúc vô cùng nhỏ nhoi. Đông Tề Tương cảm nhận được nhưng đoán không ra, chỉ biết những lời này giống như đang an ủi mình. Y bất giác nhìn về phía hắn, đồng thời cũng đau lòng.

Không khí trầm mặc lại buông xuống một lần nữa.

Hai người đều cất giấu tâm sự của riêng mình.

Đêm đó, cơm nước xong xuôi, Trạm Dật và Ngũ Đình đã thu xếp ổn thỏa thủ tục nhập viện của hai người, cũng lo xong lịch trình thực hiện phục hồi dày đặc trong một tháng cho Đông Tề Tương, còn tìm một y tá khỏe mạnh tên Walter Johnson, người Châu Phi tới chăm sóc và xử lý việc vặt cho Đông Tề Tương.

Cảnh sát anh rất quan tâm tới việc Đông Huyền Xuyên bị bắn lén. Bọn họ dùng quy cách tiếp đãi long trọng nhất để đón nhóm người của hắn.

Dường như cảnh sát Anh coi bọn họ là con cái của những gia đình có thế lực ở Trung Quốc tới Anh du lịch, bởi vậy chưa từng gây khó dễ cho anh em họ, ngược lại còn thêm lễ độ. Vì bảo vệ hay là vì... giám sát? Hơn nữa còn tăng cường bảo vệ chung quanh phòng bệnh...

Điểm này khiến Đông Tề Tương vô cùng nghi ngờ.

Chẳng phải Thiên Địa Minh là tổ chức hắc đạo hay sao?

Chẳng lẽ Thiên Địa Minh che dấu rất hoàn hảo?

Sau khi nghe được Đông Huyền Xuyên gọi cuộc điện thoại kia, Đông Tề Tương luôn chú ý tới mọi hành động của hắn. Đường như hắn rất thành thạo về ICAV, biết tới vấn đề hồ sơ của tổ chức chống khủng bố vô cùng nổi tiếng này... Có lẽ kho dữ liệu của tổ chức này vô cùng đầy đủ, vậy nên Đông Huyền Xuyên mới dám chắc chắn sẽ tìm ra người hãm hại hắn trong số này.

Sáng sớm hôm sau, nhóm vệ sĩ mang máy tính cá nhân và tài liệu làm việc của hai người bọn họ tới bệnh viện. Huyền Xuyên kêu Trạm Dật cho toàn bộ vệ sĩ đi nghỉ ngơi, chỉ cần giữ hai người trông coi trước cửa là được, sau đó phân chia canh gác như thế nào thì để bọn họ tự thực hiện.

Chính vì vậy, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai anh em bọn họ. Walter Johnson chờ ở căn phòng nhỏ bên cạnh phòng bệnh, chuẩn bị tinh thần bị gọi bất kể lúc nào.

Hơn chín giờ sáng hôm đó, di động của Đông Huyền Xuyên vang lên, báo cho hắn biết tin tức đã được thu thập xong.

Nội dung tin tức khiến cho Đông Huyền Xuyên lạnh mặt, nghe xong liền cúp máy.

Đông Tề Tương đang mơ màng ngủ lại bị tiếng chuông đánh thức.

Sắc mặt lạnh lùng của Đông Huyền Xuyên khiến cho y bất giác lên tiếng hỏi: “Anh, làm sao vậy?”

Thanh âm Đông Tề Tương vừa tỉnh dậy có chút khàn khàn, ánh mắt mơ hồ mông lung, mỗi lúc như vậy lại khơi lên sự dịu dàng trong lòng Đông Huyền Xuyên. Tuy nhiên, giọng nói khàn khàn của y còn mang theo chút tình cảm, là quan tâm sao? Gương mặt tức giận cùng trái tim lạnh lùng của hắn đột nhiên đập mạnh một nhịp, thái độ cũng trở nên nhu hòa rất nhiều.

Đông Huyền Xuyên cảm thấy bản thân ngày càng không thể kháng cự lại những biểu hiện này của Đông Tề Tương, muốn cư xử dịu dàng với y. Trước sau vẫn muốn y ghét mình nhưng bao nhiêu quyết tâm đều sụp đổ vào những lúc này, sau đó tự hối hận vì đã phung phí bao sức lực đã bỏ ra để cải trang cho bản thân...

Sáng nay cũng không ngoại lệ.

Hắn không thể kiềm chế bản thân mình cười dịu dàng với y: “Không sao.”

Đông Huyền Xuyên hắn là một người song tính hàng thật giá thật.

Khi hắn vào tuổi thiếu niên cũng được ném qua mùi vị tình yêu, đối tượng có nam có nữ, hắn cũng đã quên mất mỗi tình đầu của mình. Mà một lần duy nhất thật sự khắc sâu vào trái tim hắn là một cặp nam nữ trước kia. Hắn, Lưu Thụy và Phó Lôi là bạn bè tốt cùng ban, hắn lại đồng thời yêu hai người này, kết quả cuối cùng là Lưu Thụy và Phó Lôi rời khỏi hắn rồi kết thành một đôi.

Hắn chưa bao giờ phủ nhận mình là người coi trọng vẻ bề ngoài. Dù sao cũng phải chờ ấn tượng đầu tiên không tồi thì hắn mới có hứng tiếp tục. Từ điểm đó có thể đoán ra những người kết thân với hắn có ngoại hình như thế nào.

Nhưng riêng với Đông Tề Tương, hắn chưa bao giờ chỉ đánh giá y qua vẻ bề ngoài. Nói tới cùng thì hai người đã cùng nhau lớn lên, hắn luôn nhận định đây chính là em của mình, bộ dạng y có thế nào cũng không quan trọng. Chẳng lẽ cảm giác đối với người thân trong gia đình lúc nào cũng như vậy?

Tuy nhiên, sau khi kết hôn, mỗi khi nhìn thấy gương mặt điển trai của Đông Tề Tương là hắn lại cảm thấy xa lạ, đành phải thỉnh thoảng dùng ánh mắt phác họa lại hình dáng trước kia của y, lúc này hắn mới phát hiện bộ dạng của y vượt trội hơn những người chung quanh rất nhiều, phát hiện hình dáng ấy thu hút ánh nhìn của vô số người, khiến bọn họ không thể rời mắt.

Từ đó trở đi, hắn yêu thích việc ngắm nhìn y, chỉ lặng lặng ngắm nhìn y cũng đủ để cảm giác thỏa mãn chậm rãi bao phủ lấy thân thể hắn.

Thế nhưng, hắn không dám ngắm nhìn Đông Tề Tương đường đường chính chính, chỉ có thể thừa dịp y không chú ý hoặc không phát hiện mới vụng trộm liếc sang.

Vừa rồi, nếu không phải nhận được cuộc điện thoại kia, có lẽ cho tới bây giờ Tề Tương vẫn chưa tỉnh, hắn cũng chẳng sợ bị ai phát hiện, tiếp tục si ngốc ngắm nhìn y.

Nhớ tới tin tức kia, sắc mặt Đông Huyền Xuyên bất giác trở nên ảm đạm.

Đông Tề Tương dựa vào giường, đôi tay cố gắng chống người muốn ngồi dậy: “Chẳng phải anh nói không có việc gì sao? Làm thế nào mà sắc mặt lại đen đi vậy?”

Được Đông Tề Tương quan tâm như vậy khiến Đông Huyền Xuyên không thể quen ngay, thật chẳng ngờ y lại hỏi ngay vấn đề mà mình không thể trả lời.

Đông Huyền Xuyên bước xuống giường, cẩn thận bước từng bước nhỏ, ngồi xuống bên giường Đông Tề Tương, đưa tay nâng gương mặt vẫn đang ngái ngủ kia lên, chậm rãi đặt môi lên hai cánh hoa mềm mại trước mặt.

Hắn thích hương vị của Đông Tề Tương, quân quýt, cắn liếm, cố gắng thưởng thức đôi môi ngọt ngào của y. Mãi cho đến khi hạ thân nổi lên phản ứng, hắn dừng lại.

“Em họ, em rất thích đặt câu hỏi thì phải. Sau này em hỏi một câu, anh dùng một nụ hôn trả lời thay, em thấy có được không?”

Đông Tề Tương tỉnh lại sau cơn mê đắm, nghe được tiếng cười nhạo của Đông Huyền Xuyên, có điều, y càng để ý tới một việc khác, ánh mắt dần trở nên kích động, thấp giọng: “Anh! Chỗ ấy của em có cảm giác!”

15. Chương 15

Cảm giác vui sướng hiện lên rõ rệt trong mắt Đông Huyền Xuyên.

“Anh dùng tay phải giúp em xoay người, em thử dùng sức xem thắt lưng có cử động được không.”

“Vâng!”

Đông Huyền Xuyên đưa hai tay của Đông Tề Tương lên, tránh cho tới lúc xoay người lại đè phải.

Khi hẳn giúp Đông Tề Tương xoay người, y cũng cố gắng dồn toàn bộ sức lực lên eo, đến lúc trên người đầy mồ hôi mới lật được thân thể lại.

Đông Tề Tương thở gấp, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

“Lúc xoay người em thấy phần eo cũng có chút cảm giác.”

“Tốt...” Đã gần hai năm rồi, rốt cuộc áy náy trong lòng hẳn cũng có cơ hội giảm xuống. Vừa vui sướng vì việc phục hồi của Đông Tề Tương đã đạt được thành quả, vừa thoải mái vì hy vọng vào đợt trị liệu này không uổng phí.

Tay phải Đông Huyền Xuyên vén áo ngủ của Đông Tề Tương, giúp y mát xa thắt lưng. Kết quả lưu lại của hai năm không vận động là các cơ bụng đã không mấy rõ ràng, ngược lại y càng thêm gầy gò, gầy đến nỗi chỉ còn trơ lại một tầng da dán chặt lên khoang bụng.

“Anh sờ ở đây em có cảm nhận được gì không?”

“Có, nhưng không rõ lắm, lúc có lúc không.”

Đông Huyền Xuyên vuốt mạnh lên phần nổi giữa bụng và thắt lưng Đông Tề Tương, chậm rãi lướt xuống dưới.

“Em vừa nói ở đây có cảm giác?” Đông Huyền Xuyên hỏi nghiêm túc, không còn vẻ mỉa mai hoặc sau khi kết thúc nụ hôn khi nãy.

Ngược lại, việc này càng khiến Đông Tề Tương đỏ bừng hai tai, xấu hổ trách bản thân sao có thể vì hưng phấn mà bắt giác thốt lên những lời đó.

Đông Huyền Xuyên nói khẽ: “Không có gì phải ngại. Nơi đó có phản ứng chứng tỏ việc khôi phục đang tiến triển tốt.”

Đông Tề Tương thoáng nổi giận, tiếp lời phản bác: “Đã nói không phải có phản ứng mà! Chỉ là có cảm giác tí xíu! Là cảm giác từ bên trong phát ra bên ngoài đấy! Đơn giản như vậy thôi!”

“Được được được, em nói thế nào cũng được, đừng tức giận...”

“Em không tức giận.... Anh... Anh cởi quần em làm gì?”

Đông Tề Tương vội vàng dùng tay nắm chặt lấy quần ngủ của mình.

Đông Huyền Xuyên đột nhiên cong khóe môi thành nụ cười ám muội, trêu chọc: “Anh muốn biết có phải em có phản ứng hay không...”

“Tránh... tránh ra! Anh trở về giường của mình đi! Việc này để em tự kiểm tra là được!”

“Chắc chắn, anh đã nhìn em *** khi tắm rửa không biết bao nhiêu lần rồi còn gì.”

“Lần này không giống! Em vẫn tự mình vệ sinh nơi đó, cho nên em có thể tự mình kiểm tra.”

“Được, vậy em tự làm đi.”

Hai người trừng mắt nhìn nơi đó một lúc lâu.

“Tại sao vẫn chưa ‘ra tay’ thế?”

“Anh cứ nhìn em chăm chăm, đã thế còn lôi kéo quần trong của em nữa, bảo em làm sao mà làm hả?”

Tuy rằng bàn tay ông anh họ đặt rất nhẹ lên phân thân của mình, cơ hồ không cảm nhận được gì, nhưng nhìn bàn tay đó quang minh chính đại kéo nó ra như vậy, đôi tai Đông Tề Tương cơ hồ sắp bị nướng chín.

“Cậu em ngốc nghếch, anh chính mắt nhìn thấy so với việc em làm xong rồi báo cáo sẽ cụ thể hơn nhiều, vậy nên đương nhiên anh muốn nhìn thấy tận mắt rồi.”

“Có... có cái gì đẹp mà nhìn? Chẳng phải tên đàn ông nào diu đều giống nhau? Anh hành động bình thường hộ em chút đi!”

(DIY: Thủ ***)

Sắc mặt đỏ bừng, Đông Tề Tương then quá thành giận, áo ngủ bị kéo lên trên khiến một bên ngực bằng phẳng lộ ra, quần trong của y vẫn bị hấn dùng một tay kéo lấy, đặt trên phân thân, ần ần còn lộ ra bụi cỏ bên cạnh. Bộ dạng này của Đông Tề Tương hết sức khiêu gợi, khiến một luồng nhiệt nóng bỏng dưới bụng Đông Huyền Xuyên vọt thẳng lên, nháy mắt đã đánh thẳng lên đại não, nhanh chóng khiến lý trí hấn rụng rời.

Buông chiếc quần trong kia ra, chậm rãi vuốt ve gương mặt nóng bỏng của Đông Tề Tương, ngón cái không ngừng ma xát trên xương gò má xinh đẹp kia, nghiêng người lại dán lên đôi môi ngọt lạnh ấy.

“Tề Tương... em... thật quyến rũ...” Nụ hôn dứt quãng kèm theo lời thủ thỉ nhẹ nhàng.

Đông Tề Tương lại bị hấn hôn tới choáng váng, đồng thời cũng hoàn toàn mặc kệ những lời nói nồng nàn ấy cất lên bên tai, quên cả kháng cự. Hai cánh tay vì động tình cũng bất giác kéo cổ hấn xuống, ôm chặt vai hấn.

Vết thương bị động tới, Đông Huyền Xuyên đau đón co người lại, thu hồi đầu lưỡi đang càn quét trước miệng Đông Tề Tương nhưng vẫn không rời khỏi đôi môi ấy. Môi dán môi, nhẹ nhàng cười nói: “Cậu em ngốc nghếch, em kéo trúng vết thương của anh rồi.”

Tề Tương thở sâu, ý thức được lời nói của hấn mang nghĩa gì, y buông tay ra.

“Anh, anh không sao chứ?” Tề Tương thực tâm lo lắng: “Để em kiểm tra giúp anh!”

“Không sao.” Huyền Xuyên vui đầu lên càn cổ Tề Tương, không cho y nhìn thấy vẻ ôn nhu tràn ngập trên gương mặt mình.

“Anh... hay là... hay là gọi bác sĩ tới kiểm tra đi?”

Những lời nói hàm chứa lo lắng đó khiến thân thể nóng bừng vì dục vọng của hấn dần chuyển thành cảm động. Chất lỏng ấm áp khiến đôi mắt đau đón, hấn nhắm chặt hai hàng mi. Đã bao lâu rồi hấn không được thân nhân quan tâm như vậy?... Lâu lắm... Lâu đến nỗi khiến hấn sắp quên mất cảm giác này...

“Anh không sao.” Nhanh chóng dựng lại lớp nguy trang cho mình, trên mặt lại mang theo nụ cười giả hoạt, hấn ngẩng đầu nhìn Đông Tề Tương, “Anh còn muốn nhìn em diu, nhìn xem rốt cuộc cậu nhỏ của em có cảm giác ra sao.”

Gương mặt đẹp trai chất chứa quan tâm của Đông Tề Tương lập tức nhả lại khi nghe những lời này: “Có người nào từng nói anh rất hạ lưu chưa?”

“Có, sao lại không có chứ. Không chỉ hạ lưu đâu. Đã làm lão đại của hắc bang, bất kể lời thô tục nào anh cũng từng nghe qua rồi, mấy lời thô bỉ vừa này chỉ đáng mang ra làm sách giáo khoa cho mấy em nhỏ tiểu học thôi.”

Nhìn Đông Huyền Xuyên dào dạt đắc ý, dường như còn cảm thấy rất tự mãn khi bị mắng là thô tục...

Đông Tề Tương cảm thấy bản thân thực sự bị đánh bại.

Kéo quần lên, thả áo ngủ xuống, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, y không muốn để ý tới Đông Huyền Xuyên nữa.

Trong vòng ba ngày, mỗi ngày bác sĩ Phí Lâm đều dành ra hai tiếng giúp Đông Tề Tương thực hiện phục hồi. Đông Huyền Xuyên yên tâm nghỉ ngơi, thủ hạ của hấn cũng chưa từng vì chuyện bị tập kích lần trước mà tới làm phiền lần nào.

Hai người dùng mấy vi tính tự xử lí công việc của mình.

Nếu không phải bọn họ đang ở trong bệnh viện, Đông Tề Tương thực sự nghi ngờ việc bị tập ích kia chưa từng xảy ra.

Ba ngày sau, bọn họ xuất viện trở về khách sạn, y tá tên Walter Johnson cũng chuyển tới.

Vẫn như trước kia, cứ hai ngày lại tới bệnh viện một lần, chẳng qua phải làm hơn một việc là đưa Đông Huyền Xuyên tái khám vết thương.

Hiện tại, cục cảnh sát Anh còn phái cảnh viên đổi ba phiên canh gác trên tầng trệt của bọn họ.

Bọn họ tiếp tục ở lại Anh đợi thêm một tháng. Tốc độ hồi phục của Đông Huyền Xuyên rất nhanh, sau khi xuất viện được một tuần thì hắn đã bắt đầu luyện quyền thuật. Trừ bỏ mười ngày đầu tiên sau khi bị thương, thời gian tập luyện còn lại không hề gián đoạn.

Trong tháng này, mỗi lần Đông Tề Tương hỏi về Thiên Địa Minh là Đông Huyền Xuyên lại nghiêm mặt hôn y tới khi đầu óc y choáng váng, hoàn toàn quán triệt theo câu nói “nụ hôn chính là câu trả lời”.

Đông Tề Tương thấy hắn chẳng chịu nói lời nào lại đùa giỡn với mình, y hối hận, sau đó cũng chẳng thèm hỏi nữa, bao nhiêu nghi vấn đều ôm hết vào bụng, khiến bản thân bức bối muốn chết. Sau đó, mỗi lần Đông Huyền Xuyên thấy y mất hứng liền nghĩ ra đủ trò khiến y vui vẻ.

Dường như những ngày tháng này đã quay trở lại lúc bọn họ vẫn học trung học, Đông Huyền Xuyên luôn bảo vệ y, trừu đùa y.

Hơn nữa, hai người bọn họ cũng chẳng kiêng dè, thậm chí trong tiềm thức cũng chậm rãi coi đối phương là hôn phu của mình, hành động thân mật mỗi lúc một sâu sắc, cảm tình so với trước kia còn tăng lên gấp mấy chục, mấy trăm lần.

Tất nhiên Đông Huyền Xuyên vẫn rất buồn bực. Tề Tương bắt đầu cười nói với hắn, còn liên tiếp hỏi hắn về Thiên Địa Minh. Hắn hiểu, từ sau khi mình bị thương, thái độ Tề Tương dành cho hắn đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Hắn luôn cho rằng y vì được người của Thiên Địa Minh cực lực bảo vệ nên sinh ra cảm động và thay đổi tới mức này.

Thời gian bọn họ ở Anh diễn ra rất bình lặng, nhưng trong nước, sự vụ của Thiên Địa Minh cơ hồ khiến cho trời long đất lở.

Trong nước có ba tổ chức đứng đầu: Thiên Địa Minh, Tùng Liên Bang, Hải Dương Hội Xã. Thời gian Đông Huyền Xuyên xuất ngoại, bọn họ đã bắt đầu vung tay, vung tay quá nặng.

Mặt ngoài, ba tổ chức này vẫn làm như không có chuyện gì, nhưng có lẽ Tùng Liên Bang đã bắt tay với Hải Dương Hội Xã, nhiều lần lấn chiếm địa bàn của Thiên Địa Minh, thậm chí còn dùng thủ đoạn để chiếm đoạt những doanh nghiệp làm ăn chân chính dưới trướng Thiên Địa Minh.

Việc này, cho dù Đông Huyền Xuyên ở Anh vẫn có thể nắm bắt rõ ràng. Mỗi ngày hắn đều nhận được tin tức từ đường dây đặc biệt của mình, chỉ nhiều đó cũng đủ để hắn phân tích tình hình trong nước.

Hắn chỉ án binh bất động, thậm chí còn có chút nhàn nhã.

Nhóm vệ sĩ của hắn cũng rất nhàn nhã. Mỗi ngày Đông Huyền Xuyên sẽ bàn bạc với bọn họ về tình hình trong nước, cũng ra một số chỉ thị để bọn họ tiến hành thực hiện ngay trên nước Anh này.

Đừng tưởng bọn họ chỉ là một đám vệ sĩ trẻ tuổi, trừ bỏ bản lĩnh rất cao, bọn họ còn có rất nhiều khả năng đặc biệt, mỗi người đều phụ trách một số mảng mà Đông Huyền Xuyên ra lệnh, tận tình hỗ trợ lẫn nhau.

Đông Tề Tương cũng điều hành tập đoàn Đông thị thông qua mấy vi tính.

Y hoàn toàn không biết ba tháng nay Thiên Địa Minh đã bị công kích ra sao, Tùng Liên Bang, Hải Dương Hội Xã bị phản kích như thế nào.

Tóm lại, giới hắc đạo trong nước đã loạn thành một đoàn, nóng như lửa. Cơ mà chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hai người đang đứng trên nước Anh.

Trải qua ba tháng với lịch thực hiện phục hồi dày đặc, eo của Đông Tề Tương đã có cảm giác, cố gắng một chút cũng có thể xoay người. Tình trạng không cảm giác, không sức lực ở phần eo trở xuống đã bắt đầu biến mất.

Xúc cảm trên da dần hồi phục, nửa eo trở xuống cũng có cảm giác, Phí Lâm nói tình trạng phục hồi của Đông Tề Tương vô cùng tốt đẹp, so với những gì hắn đoán còn nhanh hơn nhiều, hẳn là do tác dụng của phương pháp phục hồi đặc biệt của hắn ban tặng.

Bởi vì thân thể dần tốt lên, tâm tình của Đông Tề Tương rất vui vẻ. Tâm trạng y vui vẻ, tâm tình của Đông Huyền Xuyên nhất định cũng vui vẻ.

Chẳng quan tâm tới khói lửa long trời lở đất của giới hắc đạo trong nước, hắn chỉ cần thân thể Đông Tề Tương phục hồi như cũ, tất cả mọi chuyện tiến hành theo kế hoạch của mình, còn những chuyện khác vốn không thể lay động tâm trí hắn.

Ngày rời khỏi Anh, thành phố Luân Đôn được bao phủ bởi một cơn mưa nhẹ.

Phía ngoài xe chống đạn là mấy chiếc xe của vệ sĩ đi trước mở đường.

Lên chiếc máy bay chuyên dụng lần trước, vẫn tổ nhân viên cũ, bọn họ bay thẳng về nước.

Trên máy bay, điểm bắt đầu so với khi đáp máy bay tới Anh quốc là Đông Huyền Xuyên và Đông Tề Tương cùng dựa trên chiếc sofa rất lớn dành cho hai người. Lần trước, cũng chiếc sofa này, Đông Huyền Xuyên hẳn hưởng thụ một mình.

Khi lên máy bay, Đông Tề Tương bắt đầu nghĩ tới một số chuyện trước kia chưa từng nghĩ tới. Bởi vì ngồi trên máy bay rất nhàm chán, y chỉ có thể không ngừng nghĩ lung tung, bằng không cũng sẽ ngán người.

“Anh.”

“Sao?”

“Anh còn nhớ loại kẹo bầy màu trước kia anh đã mua cho em không?”

“Có, anh nhớ rõ lắm.”

“Không biết hiện tại còn chỗ nào bán loại kẹo đó không nhỉ?”

“Để làm gì? Em muốn ăn hả?”

“Đột nhiên em rất nhớ loại kẹo này. Mấy loại kẹo được bày bán hiện nay rất cầu kỳ, không còn hương vị như trước kia nữa.”

“Chắc cũng có đấy, sau khi về nước anh sẽ thử tìm cho em.”

“Cảm ơn anh.”

“Này này, em tỏ ra thành ý một chút được không? Anh phải sai toàn bộ người trong Thiên Địa Minh đi tìm kẹo cho em đấy, em chỉ dùng ba chữ “cảm ơn anh” để đền đáp?” Đông Huyền Xuyên nhướng mi, dán sát lại gần Đông Tề Tương.

Đẩy gương mặt đang nhích lại gần của Đông Huyền Xuyên ra, Đông Tề Tương cười lớn: “Loại người như thế nào mới mặt dày đòi người ta đáp lễ nhỉ? Đùng rồi, ăn cướp!”

Đông Huyền Xuyên cởi bỏ dây an toàn, xoay người áp lên cơ thể Đông Tề Tương, hô lên với mọi người trong cabin: “Chúng tôi muốn nghỉ ngơi! Đùng tới đây quấy rầy!”

Cười ám muội nhìn sang Đông Tề Tương.

Đông Tề Tương cười hì hì, cố sức đẩy Đông Huyền Xuyên ra. Y có thể vận động được như thế này đều do Đông Huyền Xuyên dồn ép cả, thân thể bị liệt của y trừ những lúc làm phục hồi cũng vì đôi khi tự mình vận động như vậy nên mới có tiến triển tốt.

Hai người đều thở dốc, hạ thân của Đông Huyền Xuyên đã cương cứng, nhẹ nhàng cọ lên thân thể Đông Tề Tương, y cũng hơi cảm nhận được.

“Sao anh có thể như vậy hả? Hỏi một câu cũng muốn hôn! Cảm ơn một câu cũng muốn hôn!”

“Hết cách rồi! Ai bảo môi em gợi cảm quyến rũ đến thế! Ném qua một lần sẽ nhin không được mà đắm chìm trong đó.”

“Ngậm cái miệng chó của anh lại!”

“Cơ mà em cũng thích cái miệng chó này liếm lên môi mình mà... Nào, hôn cái nữa coi.”

“Sắc...” Lang...

(Sắc lang: Háo sắc)

“Được rồi! Hôn đi! Dù sao như vậy cũng có ảnh hưởng tốt cho việc phục hồi!” Đông Tề Tương thoải mái thả lỏng thân thể, đương nhiên cũng hy vọng nơi đó vì việc này mà nổi lên phản ứng.

16. Chương 16

Về nước.

Đông Tề Tương vô cùng bận rộn, Đông Huyền Xuyên bảo vệ y, bắt luận đi làm hay tới kiểm tra từng bộ phận trong công ty, nhà xưởng thì hẳn cũng dính lấy y như hình với bóng.

Giới hắc đạo trong nước chiến với nhau một trận trời long đất lở, khi Đông Huyền Xuyên về nước đều dần dần bình ổn xuống.

Hiện tại, bản đồ thế lực của hắc đạo cơ hồ phải chỉnh lại toàn bộ. Đông Huyền Xuyên xuất ngoại một chuyến ngược lại còn khiến bản đồ của Thiên Địa Minh được mở rộng.

Hải Dương Hội Xã, Tùng Liên Bang, cả hai bang phái này đều có người mang theo cán bộ và anh em trong hội xin vào Thiên Địa Minh, rất nhiều địa bàn chủ lực cũng bị Thiên Địa Minh bao quát.

Đương nhiên Đông Huyền Xuyên vẫn đứng vững trên đỉnh tháp vàng son của giới hắc đạo, bản thân không cần nhúng tay vào bất kể việc gì, chỉ cần bày mưu tính kế là ổn.

Sau một tháng về nước, Đông Tề Tương đã kiểm tra xong toàn bộ doanh nghiệp trong nước, đồng thời khối bụi giới hắc đạo cũng lắng xuống.

Trong một tháng này, Lương Bằng đành phải dâng quyền lợi ở bên cạnh Đông Tề Tương cho Đông Huyền Xuyên, chỉ cần Đông Huyền Xuyên không ở bên cạnh y, hẳn nhất định sẽ ở bên cạnh y.

Tuy rằng nghe lệnh ở bên cạnh Đông Tề Tương, nhưng mỗi ngày Lương Bằng cũng chỉ ở bên y được một thời gian ngắn, từ bữa sáng cho tới trước bữa tối. Thời gian còn lại hẳn đều phải ở trong phòng mình.

Lương Bằng vô cùng vui vẻ, nhưng điều này cũng khiến hẳn thêm phản cảm với Đông Huyền Xuyên.

Hắn cảm nhận được, thái độ của Đông Tề Tương đối với Đông Huyền Xuyên đã thay đổi như hai cực bán cầu, rất rõ ràng.

Hắn cũng nghi ngờ trong khoảng thời gian bọn họ xuất ngoại đã xảy ra chuyện gì đó.

Đông Huyền Xuyên và Đông Tề Tương vô cùng thân thiết khiến cho hẳn đỏ mắt, nhưng hẳn chỉ là y tá, cũng chẳng phải người nào đó của y, vốn không thể mang ghen tị, bất mãn của bản thân biểu hiện ra ngoài.

Còn nữa, hai người là anh em họ, hơn thế còn có quan hệ hôn nhân buộc lấy, hẳn chỉ là người ngoài làm công ăn lương, làm gì có tư cách hoặc thân phận để xen chân vào.

Oán hận đối với Đông Huyền Xuyên trong lòng Lương Bằng càng sâu, lại càng không cam tâm người mình yêu ba năm liền cứ bị cướp đi như thế này.

Lương Bằng là người mưu mô, hẳn đang chờ đợi cơ hội, chờ cơ hội hẳn có thể đoạt lại Đông Tề Tương.

Tuy rằng Lương Bằng ở bên cạnh Đông Tề Tương nhưng y chưa từng nói cho hẳn biết tình trạng phục hồi của mình. Y cho rằng hiện tại Đông Huyền Xuyên đã tiếp nhận công việc hồi phục cho mình, bản thân cũng

trở nên dị thường thân thiết với hắn. Vì Đông Huyền Xuyên, y không muốn cho những người khác chạm vào mình.

Nói đi nói lại, tình trạng phục hồi của bản thân khá tốt, hiện tại y đã cảm nhận được nhu cầu đại, tiểu tiện, cho nên mỗi khi muốn lên WC, y sẽ kêu Đông Huyền Xuyên giúp mình chứ không muốn làm phiền tới Lương Bằng. Nếu Huyền Xuyên có việc cần phải tạm thời rời đi, Tề Tương sẽ chịu đựng, nếu Huyền Xuyên đi rất lâu, y sẽ kêu hắn trang bị dụng cụ dẫn tiểu cho mình, tự y giải quyết là được.

Cho nên Lương Bằng vẫn không biết việc phục hồi của Đông Tề Tương đã đạt tới trình độ có cảm giác, hơn nữa y vẫn luôn ngồi trên xe lăn, bởi vậy hắn nghĩ tình trạng của y cũng không mấy khác biệt so với trước lúc xuất ngoại.

Hôm nay, Thiên Địa Minh hạ bệ một doanh nghiệp lớn. Công ty Thiên Địa, tầng ba mươi của tòa cao ốc, phòng hội nghị, mọi người trong bang bắt đầu cuộc họp thường niên.

Đông Huyền Xuyên thân là minh chủ, nhất định phải tham dự. Vì vậy hắn sai vài người trong chín vệ sĩ của mình ở lại bên cạnh Đông Tề Tương, kêu Lương Bằng chăm sóc y, và những vệ sĩ còn lại phải theo sát y khi đi làm.

Tan ca, về nhà, dùng xong bữa tối vẫn chưa thấy Đông Huyền Xuyên trở về.

Lương Bằng ở bên cạnh Đông Tề Tương, trong lòng bắt đầu mong đợi, có lẽ hôm nay hắn có thể giúp y tắm rửa.

Đông Tề Tương ngồi xem TV một lúc vẫn cảm thấy không yên tâm, y đã quen dùng bữa cùng Đông Huyền Xuyên, cùng hắn ngồi trên sofa xem TV. Hiện tại ngồi trên xe lăn xem TV khiến y cảm thấy không thoải mái.

Y lấy chiếc di động trên đùi, bấm số.

Chuông đổ hai tiếng, Đông Huyền Xuyên tiếp điện thoại.

“Tề Tương?” Đầu dây bên kia có rất nhiều tiếng tranh cãi.

“Uhm, anh có ổn không?” Đông Tề Tương lo lắng.

“Không có việc gì đâu.”

“Khi nào mới về?”

“Nhớ anh sao?”

“Ừ...”

“Xử lý xong chuyện bên này là có thể về rồi.”

“Còn bao lâu nữa?”

Đầu dây bên kia chần chờ chốc lát, tiếp theo, không khí lập tức yên lặng.

“Sự vụ hôm nay có chút phức tạp, nếu có thể thì anh sẽ buộc bọn họ phải đàn phán ổn thỏa trong vòng hai tiếng nữa.”

“Uhm... Nhanh trở về đây.”

“Anh cố gắng. Em không cần chờ anh đâu, nếu mệt thì cứ đi ngủ trước đi.”

“Em không sao, em sẽ chờ anh.”

“Nghe lời đi mà.”

“Dù sao anh cũng sắp về rồi.”

“Uhm, đi nghỉ đi.”

“Vâng...”

Đông Tề Tương gác máy, nhìn di động, đặt lên đùi, tự mình đẩy xe lăn vào thư phòng.

Lương Băng vẫn chú ý tới Đông Tề Tương, giọng điệu ỷ lại khi y nói chuyện qua điện thoại khiến hần rất khó chịu.

Đi theo Đông Tề Tương vào thư phòng hần nhìn chăm chăm lên vai y, trong lòng đau khổ không cách nào diễn tả.

“Lương Băng, cậu giúp tôi lấy bảng mã Cataloge ở phía sau đến đây.”

“Vâng, Đông tiên sinh.”

Lương Băng đưa sách cho Đông Tề Tương, đột nhiên nắm chặt cổ tay y không buông.

“Lương Băng, cậu...”

“Anh yêu em!”

Đông Tề Tương nhú chặt mày, bắt đầu giãy dụa muốn thoát khỏi tay Lương Băng lại không cách nào làm được.

Bàn tay mạnh mẽ của Lương Băng khiến Đông Tề Tương hoảng sợ.

Một anh chàng trí thức nhã nhặn, thậm chí còn gầy yếu hơn mình trước khi bị thương, vì sao lại có sức mạnh lớn đến thế? Cổ tay bị nắm rất đau, xương cổ tay giống như sắp bị bẻ gãy đến nơi.

Đông Tề Tương không tiếp tục cử động, càng dẩy dụa thì đau đớn càng nhiều.

“Lương Băng, buông ra.”

“Chẳng lẽ em đã yêu Đông Huyền Xuyên?”

Ánh mắt Lương Băng bình tĩnh, ngữ khí mềm nhẹ nhưng khiến sau lưng Đông Tề Tương bắt giác lạnh lẽo.

“Anh ấy là anh họ của tôi.”

“Anh mới là người yêu em trước... anh mới là người yêu em trước...” Lương Băng nhẹ nhàng nỉ non.

Hần vươn tay còn lại muốn vượt lên gương mặt Đông Tề Tương lại bị y dùng tay kia đẩy ra.

“Đừng chạm vào tôi!”

Lương Băng lập tức bắt lấy cánh tay kia của Tề Tương, hai tay y đều bị nắm chặt.

Y lại bắt đầu vung ra, giãy dụa.

“Anh yêu em như vậy, tại sao em lại đi yêu hần? Từ lúc ông nội em nằm viện đến khi em cùng ông trị liệu bằng hóa chất thì anh đã yêu em rồi! Tại sao em lại yêu hần?” Gương mặt Lương Băng càng thêm đau khổ.

“Lương Băng, cậu buông ra. Có việc gì thì ngồi xuống bình tĩnh nói.”

Hiện tại Lương Băng đã rơi vào trạng thái cố chấp đến mất lí trí. Hần si mê nhìn Đông Tề Tương, chỉ muốn thổ lộ tình yêu, bất kể ngôn ngữ nào cũng không thể lọt vào tai hần.

“Có thể trở thành người chăm sóc em, anh rất vui, nhưng em lại không hề hiểu tình cảm của anh một chút nào. Cuối cùng em lại kết hôn với Đông Huyền Xuyên, để cho hần hôn em... Đáng lẽ em phải thuộc về anh, cùng anh kết hôn, cùng anh hôn môi, cùng anh ngủ trên một chiếc giường...”

Lương Băng vốn không phải người xấu, tuy nhiên hần vẫn khiến thâm tâm Đông Tề Tương dâng lên từng đợt khí lạnh.

Đông Tề Tương mới chỉ cảm nhận được cảm giác sợ hãi khiến người ta không kiềm được run rẩy này từ Đông Huyền Xuyên, nhưng đó là trước khi y biết chuyện Tòng Dung bị sát hại, là lúc y vẫn căm thù Đông Huyền Xuyên, luôn thấy hần lạnh lùng nên mới sinh ra suy nghĩ như vậy. Tuy nhiên, vì sao với Lương Băng luôn tận tâm chăm sóc mình mà y cũng sợ hãi như vậy?

“Đáng lẽ em đã yêu anh chứ không phải hấn, là do hấn quyến rũ em đúng không? Là do hấn lừa gạt tình cảm của em, đúng không? Tề Tương, chúng ta có thể cùng nhau bỏ trốn. Anh sẽ chăm sóc em, anh sẽ mãi mãi là của em...”

Lương Bằng càng nói càng nhỏ, đầu dựa vào càng gần.

Đông Tề Tương ngửa cổ, lắc đầu trốn tránh nhưng vẫn không thoát khỏi hấn.

“Điên rồi! Lương Bằng điên rồi!”

Không phải y không phát hiện ra Lương Bằng muốn hôn mình.

Đột nhiên nhớ tới vệ sĩ trong phòng này, Đông Tề Tương cất giọng hô lên: “Ngũ Đình!”

17. Chương 17

Rốt cuộc Ngũ Đình cũng tới.

Đông Tề Tương có cố gắng dựa dựa muốn thoát khỏi người có gương mặt lạnh lùng khiến cho mình sợ tới phát run, nhưng vì nửa người dưới không thể động đậy nên chẳng cách nào trốn được.

Cảm giác lạnh lẽo, ẩm ướt ghê tởm trên môi khiến y choáng váng muốn nôn, cuối cùng chỉ có thể vận dụng toàn bộ sức lực cắn chặt răng.

Giây tiếp theo, Lương Bằng té xỉu trên chân y.

Đông Tề Tương ngẩng mặt nhìn lên, Ngũ Đình cùng Trần Thượng Nghĩa đứng phía sau Lương Bằng, đang tìm cách gỡ bỏ bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay Đông Tề Tương.

Mỗi người kéo một bên khuỷu tay và các đốt ngón tay của Lương Bằng, ngón tay hấn lập tức lỏng ra.

“Đông tiên sinh, ngài không sao chứ?” Ngũ Đình quan tâm hỏi han.

“Tôi...” Đông Tề Tương vẫn còn sợ hãi, nói không nên lời.

Ngũ Đình cũng hiểu được nên giúp Đông Tề Tương đẩy xe lăn ra khỏi thư phòng, tiến vào phòng ngủ, tiếp đến lại gọi Trần Thượng Nghĩa đưa Lương Bằng về phòng của hấn, sai người canh giữ cẩn thận, chờ Đông gia trở về xử lí.

Vào phòng ngủ được một lúc, Đông Tề Tương nhờ Ngũ Đình vò cho y một chiếc khăn mặt ẩm.

Đông Tề Tương cẩn thận rửa mặt, lại lau mấy vết hằn trên cổ tay. Y muốn mau chóng lau đi cảm giác bị Lương Bằng đụng chạm.

Nhìn da thịt mình gầy đến nỗi dán chặt lên xương cổ tay, vết hằn rõ ràng, y không biết cả thân thể mình đang run lên.

“Ngũ Đình, làm phiền anh nâng tôi lên giường.”

“Vâng, thưa Đông tiên sinh.”

Ngũ Đình lật chăn lên, dễ dàng ôm lấy Đông Tề Tương, đặt y lên giường, cẩn thận đắp chăn.

“Ngũ Đình...” Tề Tương chậm rãi lên tiếng.

“Đông tiên sinh?”

“Chuyện vừa rồi mong mọi người đừng nói cho Huyền Xuyên.”

“Việc này...”

“Tôi sẽ tự nói với Huyền Xuyên.”

Gương mặt Ngũ Đình tỏ vẻ khó xử.

“Van anh đấy.”

Ngũ Đình nghĩ một lúc lâu mới cau mày gật đầu.

“Bây giờ anh ra ngoài trước đi.”

“Vâng, thưa Đông tiên sinh.”

Ngũ Đình bước ra ngoài, đóng cửa.

Từ lúc vào phòng tới giờ Đông Tề Tương luôn nắm chặt lấy di động, cứ cầm lên rồi lại buông xuống.

Cứ như vậy lặp lại vài lần, cuối cùng y cũng mở di động lên.

Nhắn số vừa gọi trong nhật ký.

Lần này, đầu dây bên kia vừa đổ một tiếng chuông đã được bắt máy.

Hải Sa Bang cùng Chính Nghĩa Hội đang tranh luận gay gắt, hai tổ chức đều muốn quản lý công ty sản xuất dưới chướng của Thiên Địa Minh.

Đông Huyền Xuyên vừa nghe tiếng chuông đặc biệt dành cho Đông Tề Tương, hần lập tức tiếp điện thoại.

“Tề Tương.”

“Anh, anh mau về đi... cầu anh đấy.” Giọng nói của Đông Tề Tương vô cùng yếu ớt.

“Tề Tương? Em làm sao vậy?” Đông Huyền Xuyên bắt đầu cảm thấy vô cùng kỳ quái.

“Anh... anh mau trở về đi...” Ngữ điệu cầu xin của Đông Tề Tương khiến trái tim hắn run lên vì sợ hãi.

Nhất định Tề Tương đã xảy ra chuyện.

Toàn bộ phòng họp vẫn tranh cãi ầm ĩ không ngớt.

“Anh trở về ngay đây.” Đông Huyền Xuyên trấn an.

“Anh, đừng cúp máy, cứ mở máy như vậy được không?”

“Được... Anh không cúp.” Bất an trong lòng Đông Huyền Xuyên càng thêm sâu sắc.

Cầm di động trong tay, hắn lập tức trở lại vị trí chủ trì hội nghị.

Trong phòng họp có hơn hai trăm người, nhìn lão đại mặt không biến sắc đứng lên, tất cả mọi người đều chậm rãi im lặng.

Chờ toàn bộ phòng họp im lặng tới nỗi có thể nghe được tiếng bút rơi, lúc này Đông Huyền Xuyên mới lên tiếng: “Cuộc họp sẽ tiếp tục vào mười giờ sáng hôm sau. Hiện tại tan họp.”

Giọng nói cứng rắn, lạnh lùng hoàn toàn tương phản với sự dịu dàng vừa nãy dành cho cậu em họ, quả thực là một trời một vực.

Hơn hai trăm người trong phòng họp đều đứng lên, đồng loạt trả lời: “Đã biết!”

Đông Huyền Xuyên lấy tai nghe màu lam trong túi áo ra, cắm giắc, đặt di động vào túi áo trước.

Theo phía sau Đông Huyền Xuyên còn có mấy vệ sĩ cùng mọi người trong Thiên Địa Minh tiễn lão đại ra ngoài.

“Tề Tương?” Huyền Xuyên nói qua tai nghe màu lam.

“Anh...”

“Bây giờ em đang làm gì?”

“Em nằm trên giường...”

“Em mệt lắm sao?”

“Mệt lắm... đầu óc cũng thấy mệt mỏi.”

“Làm sao vậy?”

“Lương Bằng có tình cảm với em, anh cũng biết việc này đúng không?”

Đông Huyền Xuyên thăm giật mình, vội hỏi: “Hắn làm gì em rồi?”

“Hắn muốn hôn em.”

Đông Huyền Xuyên lập tức cảm thấy rối loạn, trong lòng đau đớn, chua xót... Hắn hận hiện tại không có mặt ở nhà để chính tay xé rách cái miệng của Lương Bằng!

Cơn lốc cuồng bạo tựa dã thú trong lòng khiến đôi mắt Đông Huyền Xuyên u ám, khát máu.

“Anh đã sớm biết đúng không?”

“Biết.” Đông Huyền Xuyên lạnh lùng hừ một tiếng.

“Em cũng không trách hắn.”

Đôi mắt đỏ ngầu ác liệt của Đông Huyền Xuyên dần nhạt đi sau khi nghe những lời đó.

“Tình cảm không phải do người khác nói buông tay là có thể buông tay, sẽ chỉ khiến người ta dần vào càng sâu thôi.”

Tâm trí Đông Huyền Xuyên chấn động.

“Anh, lúc anh nghe thấy Lương Bằng muốn hôn em, anh có cảm giác gì?”

Đông Huyền Xuyên không nói lời nào, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại, bình ổn cảm xúc.

“Em hy vọng anh sẽ tức giận, sẽ ghen tị, sẽ muốn... muốn giết hắn...”

Đông Huyền Xuyên ngẩn ra!

“Nếu... nếu hôm nay Lương Bằng nói hắn yêu anh, muốn hôn anh, em nghĩ em sẽ...”

Đầu dây bên kia, Đông Tề Tương ngập ngừng một lúc lâu vẫn không nói tiếp.

Tim Đông Huyền Xuyên nhảy vọt lên cuống họng, căng thẳng không cách nào kiềm chế.

Chờ cả buổi, Đông Huyền Xuyên khẽ hắng giọng, nhẹ nhàng hỏi: “...Sẽ thế nào?”

“Sẽ...”

“Uhm?”

“Anh...”

“Uhm?”

“Anh yêu em không?”

Đầu óc Đông Huyền Xuyên oanh một tiếng, cảm tưởng như mọi vật trước mắt bị hàng tấn thuốc nổ khiến cho tan tành, sáng đến nỗi khiến hắn bừng tỉnh.

18. Chương 18

Trong chốc lát, Đông Huyền Xuyên bỗng nhận ra tình cảm của mình.

Giống như ánh sáng được khuếch tán bởi tấm gương khổng lồ, sáng đến nỗi khiến hắn không thể không nhìn thẳng vào trái tim mình.

Đông Huyền Xuyên nhẹ nhàng, thương yêu thốt lên: “Đợi về tới nhà, anh sẽ nói trước mặt em.”

“Uhm.”

“Bữa tối em ăn những gì vậy?”

“Mợ Khang nấu sườn lợn chưng, rau trộn măng chua, cá sốt chua ngọt, thịt bò xào rau, đều là những món chúng ta thích ăn, mợ ấy tưởng tối nay anh sẽ về ăn cơm.”

“Uhm, em có để dành cho anh vài miếng không đấy? Vừa rồi trong phòng họp có phát cơm hộp, anh bị bọn họ làm phiền nên ăn không vô, bây giờ hơi đói bụng.”

“Đồ ăn nhiều như thế, em ăn một mình làm sao hết được. Chờ một lúc nữa em sẽ nhờ mợ Khang hâm nóng lại cho anh, anh về tới nhà là có bữa khuya rồi.”

“Uhm, cảm ơn em.” Đông Huyền Xuyên không khỏi mỉm cười.

“...Anh, anh chờ em một chút.”

“Được rồi.”

Đông Huyền Xuyên nghe được đầu dây bên kia Tế Tương dùng điện thoại nội bộ gọi cho mợ Khang, nhờ bà hâm nóng thức ăn.

“Được rồi.”

“Chắc chỉ hai mươi phút nữa là anh về tới nhà.” Đông Huyền Xuyên nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe.

Vừa rồi, khi bắt đầu nói chuyện cùng Đông Tế Tương chưa bao lâu thì hắn đã được vệ sĩ vây quanh, đưa từ phòng họp xuống dưới, một chiếc xe đặc biệt đang chờ hắn ở ngoài cửa công ty, vừa lên xe vừa nói chuyện.

“Anh...”

“Uhm?”

“Anh... Anh... tìm được kẹo chưa?”

Đông Huyền Xuyên cười thành tiếng.

“Tìm được rồi. Em thử đoán xem anh tìm được bằng cách nào?”

“Ở chỗ trước kia chúng ta ở?”

“Uhm... có điều, ngôi làng trước kia chúng ta ở đã bị phá đi rồi, anh tìm được loại kẹo này ở cửa tiệm tạp hóa cũ cách đó không xa.”

“Không phải cửa tiệm tạp hóa gia đình mà trước kia anh mua kẹo đấy chứ?”

“Không phải. Ngôi nhà đấy bây giờ trở thành cửa hàng dân dụng rồi.”

Hai người nói chuyện phiếm qua di động.

Đông Huyền Xuyên không hề đề cập tới hai chữ Lương Băng.

Lương Băng đã xâm phạm Đông Tế Tương như thế nào, chờ hắn trở về nhà sẽ hỏi vệ sĩ.

Về tới nhà, Đông Huyền Xuyên tới thẳng phòng ngủ của hai người, lúc này mới cúp máy, đặt sang một bên.

Hắn lập tức ngồi lên giường, cúi người ôm Đông Tế Tương thật chặt.

Đông Tế Tương cũng mở hai tay ra ôm lấy hắn.

Tình cảm giữa hai người đã sớm vượt qua danh giới người thân.

Bầu không khí kích động bao phủ lấy hai người. Tâm ý tương thông, tình cảm sâu sắc tựa hồ đang len lỏi trong từng mạch máu của bọn họ, rung động mỗi lúc một mãnh liệt này khiến hai người càng thêm thân mật, có lẽ bất kể ngôn từ nào cũng không biểu đạt được.

Đông Tế Tương ôm lấy gương mặt điển trai trước mắt, vội vàng tìm kiếm đôi môi luôn phạt mình bằng từng nụ hôn.

Đông Huyền Xuyên buông y ra, cũng nóng vội cởi bộ tây trang xa xỉ trên người.

Lúc này, hắn chỉ muốn cùng Tế Tương thân cận da thịt, nháy mắt đã bắt đầu hận mấy tầng vải sang trọng ngăn cách giữa bọn họ.

Khi hôn môi, hai người đồng thời cởi từng lớp áo của đối phương.

Đông Tề Tương thuận thực cởi chiếc cà-vạt của Đông Huyền Xuyên. Đông Huyền Xuyên thì thậm chí còn dùng sức búng đứt cúc áo sơ mi của mình, động tác nóng vội tựa hồ không thể tiếp tục nhẫn nại. Hai người nhìn nhau, tươi cười hiểu ý đối phương, đồng thời khiến di chuyển chậm lại.

“Em nhìn xem, em biến anh thành thằng nhóc mới gặp được mối tình đầu rồi đây này.” Vươn tay vuốt ve gương mặt điển trai kia, Đông Huyền Xuyên dùng sức nhéo lên đôi má đáng giận đó.

“Ui... đau... Anh đang báo thù đấy hả?” Tề Tương đau đến nhú máu, liên tục vuốt má mình.

“Đúng rồi! Anh yêu trúng một người rồi, từ nay về sau, trái tim của anh đã bị hắc nắm giữ, nếu không nhéo hắc, anh cảm thấy bất công lắm.”

Lúc này, Đông Tề Tương nhìn hắc chăm chú.

“Anh không thể nghiêm túc được hả?”

Đông Huyền Xuyên cởi bỏ áo sơ mi trên thân Đông Tề Tương đặt sang một bên, tiếp tục giúp y cởi bỏ áo trong bó sát ngực, từ từ kéo lên trên.

Nửa người trên của Đông Tề Tương đã trần trụi.

Đông Huyền Xuyên cũng cởi bỏ nội y còn sót lại trên cơ thể mình.

Đưa tay nâng cầm y, để cho y nhìn thẳng mình.

“Tề Tương, em yêu anh sao? Không phải tình cảm yêu thương của anh em, không phải sự thân thiết giữa bạn bè, không phải tình cảm thân nhân trong gia đình. Tề Tương, có phải đó là cảm xúc ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ hay không? Em yêu anh sao?”

Bị hỏi như vậy, hơi thở Đông Tề Tương càng thêm nặng nề, nhịn không được liền kháng nghị: “Em mới là người hỏi anh trước, vậy nên anh phải trả lời trước!”

Đôi mắt Đông Huyền Xuyên đen lại, đồng tử sâu thẳm, thâm trầm.

“Anh yêu em.”

Nghe xong câu trả lời, Đông Tề Tương chỉ có một cảm xúc duy nhất: rất muốn khóc!

Dường như bao nhiêu bi thương, tủi khổ những ngày qua đều bùng nổ trong khoảnh khắc này. Trong lòng đã có người để nương tựa, có người để ỷ lại, không bao giờ cô đơn một mình nữa, không bao giờ phải cô độc tịch mịch trong căn phòng này nữa...

“Em cũng yêu anh.” Nói xong, hốc mắt y tràn lệ.

Y chỉ cho phép bản thân được yếu đuối trước mặt người mình yêu.

Đôi mắt Đông Huyền Xuyên cũng phủ kín một tầng sương.

Đông Huyền Xuyên vẫn luôn cô độc, một mình chịu đựng nhục nhã. Không có ai hiểu hắc, không có ai ủng hộ hắc, chỉ có một mình hắc cô độc chống đỡ, vượt qua những ngày tháng gian khổ. Cố gắng đứng trên đỉnh cao quyền lực, vốn nghĩ rằng có thể bảo vệ thân nhân một cách tuyệt đối lại chẳng ngờ cậu em họ mình muốn che chở nhất cuối cùng vẫn chịu thương tổn.

Hắc không muốn Tề Tương cảm thấy vì bị lừa mà khó chịu, cho nên hắc không nói cho y biết mọi việc về Tông Dung, tình nguyện chịu cô độc vì bị hiểu lầm, không muốn khiến cho cơ thể vốn đã tổn thương của y chịu thêm cú sốc tâm lý nữa.

Cho nên, khi người quan trọng nhất của hắc vì việc của Tông Dung mà hiểu lầm hắc, hắc chỉ có thể trầm mặc thừa nhận tất cả.

Tuy rằng toàn bộ Thiên Địa Minh đều biết việc này, nhưng Huyền Xuyên vì không muốn Tề Tương chịu vết thương thứ hai nên quyết định che giấu tất cả. Bị cậu em họ mình thương yêu nhất hiểu lầm, cảm giác khó chịu tích tụ lâu ngày ấy cũng chỉ một mình hắc gánh vác.

Hiện tại, nghe được lời thổ lộ của Tề Tương, không khí ấm áp nhanh chóng bao bọc lấy thân thể cùng tinh thần Đông Huyền Xuyên, khiến hắn cảm thấy mình vừa được giải cứu. Hơn nữa, người quan trọng nhất, người mình yêu nhất đang ở ngay bên cạnh, dường như bao nhiêu vất vả, kiên nhẫn đều được báo đáp. Từng dòng thủy triều nóng ấm liên tục dâng lên trong lòng hắn, nơi đó không còn tồn tại sự bình lặng xen lẫn tuyệt vọng có thể hủy diệt hắn nữa.

Vòng tay ôm lấy đối phương, tựa hồ khắp vũ trụ cũng chỉ có nơi này đáng tin tưởng để dựa vào, chỉ có người mình yêu thương mới có thể cứu mình khỏi đại dương cô đơn mênh mông không điểm dừng.

“Anh giúp em tắm rửa trước.” Đông Huyền Xuyên áp chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng, nuốt nước mắt sắp kiềm không nổi, tươi cười lau hàng lệ ướt át bên má Tề Tương.

“Uhm.”

Khi Đông Huyền Xuyên ôm lấy Tề Tương bước vào phòng tắm, y nói một câu: “Anh... sau này, bất luận xảy ra chuyện gì thì anh cũng không được phép tự tiện rời khỏi em.”

Đông Huyền Xuyên nhếch môi cười, đưa y vào bồn tắm lớn, cởi chiếc quần dài, quần trong còn lại trên cơ thể y, sau đó cũng cởi sạch đồ trên người mình, cũng bước vào đó.

Lúc này, Đông Huyền Xuyên tỏ ra vô cùng nghiêm túc, quỳ gối giữa hai chân Đông Tề Tương, một tay đặt lên ngực, một tay đặt lên má y, thận trọng nói: “Anh cam đoan, anh thề, mặc kệ sau này có chuyện gì phát sinh, anh cũng tuyệt đối không bao giờ tự tiện rời khỏi em.”

19. Chương 19

Dòng nước ấm áp từ từ chảy xuống, Đông Huyền Xuyên cẩn thận tắm cho Đông Tề Tương.

Bình thường, Đông Tề Tương luôn tự mình tắm rửa phía trước, tắm xong mới nhờ Đông Huyền Xuyên xoay người, giúp mình tắm nốt phía sau.

Hôm nay, Đông Huyền Xuyên không cho Đông Tề Tương tự làm, dùng tinh dầu chế thành sữa tắm rồi chà xát, âu yếm trên cơ thể y.

Đông Tề Tương thở dốc, thỉnh thoảng lại đẩy bàn tay to lớn đang dao động trên người mình, muốn ngăn cản hắn tiếp tục khiêu khích.

Thế nhưng, Đông Huyền Xuyên hẳn sao có thể buông tha? Hơn nữa, cả hai đã xác định tình cảm của nhau, hẳn toàn tâm toàn ý muốn đem quan hệ vợ chồng hữu danh vô thực này biến thành hàng thật giá thật.

Hắn muốn dựa vào quan hệ thân thể này để trói buộc Đông Tề Tương bên mình cả đời.

Vô luận là thể xác hay tinh thần, y chỉ có thể gần gũi với hắn.

Đời này kiếp này, hắn chỉ có một mình y.

Chỉ có hắn và Tề Tương sống nương tựa vào nhau.

Hắn cô độc đã rất lâu, bởi vậy cảm xúc muốn thắt chặt quan hệ với Tề Tương càng thêm bức thiết.

Ngồi phía trước Tề Tương, hắn cũng kéo tay y giúp mình tắm rửa.

Đông Tề Tương bán nằm trên bồn tắm thủy liệu hình tam giác, đôi tay phủ lên khuôn ngực rắn chắc của Đông Huyền Xuyên.

Nhìn những vết thương chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra trên cơ thể hắn, y đau lòng, ngón tay bắt giác xoa dịu lên đó.

Bàn tay Đông Huyền Xuyên dao động trên thân thể y, chạm đến đâu là băng đá cùng lửa nóng ở nơi đó lập tức giao hòa, nóng đến nỗi khiến da thịt y như sắp bị thiêu cháy, nhẹn không được lại run rẩy từng hồi.

Từ khi bắt đầu kết hôn đến nay, mỗi lần Đông Tề Tương chạm vào mình là y không cách nào kiềm chế cảm giác rung động tựa như phản ứng hóa học này.

Chăm chú nhìn gương mặt điển trai đầy khí phách lại xen lẫn yêu mị của ông anh họ, tiếp đến lại nhìn theo vị trí ngón tay mình chạm vào.

“Mình đã yêu Huyền Xuyên từ lúc nào vậy?”

Chuyện này... một chút dấu hiệu cũng không có.

Từ nhỏ đến giờ, lúc nào mình cũng bám lấy ông anh họ Huyền Xuyên hơn mình hai tuổi. Huyền Xuyên đi đâu chơi thì nhất định cũng đưa mình theo.”

Từ khi y có thể nhớ được mọi chuyện thì tình cảnh giữa hai người đã như thế này.

Huyền Xuyên vẫn là anh họ của y, là...

Y và Huyền Xuyên không cách nào thân thiết nổi với anh chị em khác trong gia đình.

Tuy rằng sau khi lên trung học, hai người bởi vì việc chuyển nhà mà bất hòa, nhưng những ngày nghỉ, Huyền Xuyên vẫn thường hẹn y, bọn họ ngồi lên chiếc xe máy của hần rồi lên núi, xuống biển, đi khắp nơi.

Có đôi khi Đông Huyền Xuyên cùng bạn bè đi ra ngoài, không tới tìm y, y có thể giận dỗi với hần. Mỗi lần như vậy, hần đều ôm lấy cổ y, kiên trì xin lỗi, sau đó làm một số việc bồi thường cho y, lúc đó y mới hết giận, còn quy định bất kể hần đi đâu cũng phải đưa mình theo, không được phép ngó lơ.

Nhưng là, sau khi Đông Huyền Xuyên bước vào trường đại học cảnh sát, mọi chuyện đã thay đổi...

Cha mẹ và ông nội Đông Huyền Xuyên chết oan, Đông Huyền Xuyên hoàn toàn thay đổi.

Tế Tương còn nhớ rõ ngày tang lễ của ba mẹ và ông nội hần. Đông Huyền Xuyên lạnh lùng cự tuyệt mọi người, hại những lời an ủi của y không cách nào thốt ra, chỉ có thể khó chịu đồng cảm với hần.

Sau đó, Đông Huyền Xuyên gia nhập hắc bang, vài năm sau lại xảy ra việc của Tông Dung... tiếp đến, mọi chuyện diễn tiến như hiện tại.

Tế Tương đã yêu vài lần, y biết phải đáp trả tình cảm như thế nào.

Y chỉ không hiểu bản thân đã có tình cảm đặc biệt với hần từ lúc nào, và tại sao lại như vậy.

Trước kia y vẫn một mình độc chiếm anh họ, bây giờ y lại sinh ra thứ tình cảm không nên có giữa anh em trong gia đình. Mà sự độc chiếm này so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém.

Trái tim y đã buộc chặt lên người hần.

Rốt cuộc y đã yêu hần từ khi nào?

“Tế Tương...”

“Sao?”

Ánh mắt chăm chú đặt bên hông Huyền Xuyên, Đông Tế Tương ngẩng đầu nhìn hần lại chạm ngay ánh mắt nóng rực ấy, toàn thân lập tức bốc hỏa.

“Nghĩ gì vậy?” Huyền Xuyên hỏi ám muội.

“...Không có gì... em chỉ đang nhớ tới thời gian học trung học, lúc đó trên người anh không có vết sẹo này.”

“Vết sẹo không quan trọng... cơ mà em vẫn sờ thắt lưng của anh, em không thấy chỗ đó của anh sắp không không chế được sao?”

Đông Huyền Xuyên nhẹ nhàng nói xong, hơi thở nóng bỏng phả ra, đôi môi lập tức dán lên cánh hoa ngọt ngào của Đông Tế Tương.

Không kịp nhìn xuống hạ thể Đông Huyền Xuyên đã bị đôi môi hần bao phủ, nháy mắt đã thấy hạ thân mình bị ép bởi sức nặng.

Tuy rằng xúc giác của y vẫn chưa đủ để cảm nhận được hạ thân cứng rắn trên cơ thể Đông Huyền Xuyên, nhưng chỉ bằng mấy câu nói của hần cũng để làm mạch máu trong người y sôi trào.

Tay phải vươn về phía cổ Đông Huyền Xuyên, ôm lấy bờ vai hần, hôn thật sâu.

Trước đó không lâu, y ghen tị khi Đông Huyền Xuyên bị người khác đưa đi, chẳng lẽ khi đó đã...

Lẽ nào lại vậy?

Nhưng sau đó y cũng thích cô bạn học lớp bên cạnh mà.

Dòng nước ấm áp cuốn trôi bọt xà phòng trên đầu hai người, Đông Huyền Xuyên thuần thục tiến tới bên tai y, ngậm lấy vành tai y mà khiêu khích, khiến y rên rỉ...

Có điểm kì lạ, cho tới bây giờ Đông Tề Tương vẫn luôn kiềm chế tiếng rên rỉ.

Đông Huyền Xuyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn cậu em họ, rõ ràng đôi mắt y mông lung, đắm chiêu suy nghĩ chuyện gì đó.

Đông Huyền Xuyên mỉm cười than nhẹ: “Tề Tương.”

“Vâng?”

“Em không chuyên tâm.”

“Hả? Không chuyên tâm cái gì?”

“Rốt cuộc em đang suy nghĩ gì vậy?”

“...”

Đông Huyền Xuyên nhìn về đắm chiêu dần rút đi trong mắt Đông Tề Tương, ngược lại còn dâng đầy tình cảm.

“Hóa ra, chờ khi chính bản thân mình nhận ra thì mình đã yêu Huyền Xuyên rồi.” Tâm trí y tràn ngập tình ý.

Mặc kệ đó là tình cảm thân nhân hay anh em ruột thịt cũng được, là tình yêu cũng thế, mà có là tri kỷ hiểu rõ đối phương cũng chẳng sao, tóm lại, tình cảm hiện tại y dành cho Đông Huyền Xuyên đã quá sâu nặng, thật sự không muốn để ý tới những thứ đó nữa.

Y chỉ biết bản thân mình vĩnh viễn muốn ở bên hần, không bao giờ rời xa! Vĩnh viễn!

“Có phải Huyền Xuyên cũng giống như mình, cũng rơi vào lưới tình này khi bản thân còn chưa kịp nhận ra?”

“Em đang nghĩ... em đã yêu anh từ lúc nào, mà anh cũng đã yêu em từ lúc nào.”

20. Chương 20

Huyền Xuyên nhìn Tề Tương, nhiệt độ trong ánh mắt liên tục tăng cao, nóng đến mức như muốn thiêu cháy người khác.

“Anh cũng không biết. Từ nhỏ đến lớn, em vẫn là người quan trọng nhất trong lòng anh. Biết em tùy tiện tìm người kết hôn với mình, trong lòng anh rất khó chịu.”

“Anh có thể nói thật với em mà, cần gì... cần gì khi đó lại trở nên khủng bố như vậy, đã thế còn uy hiếp để ép em kết hôn với anh?”

“Trước đó em vẫn hận anh mà... em sẽ tin lời anh nói? Sẽ không tiếp tục hận anh?” Đông Huyền Xuyên cười khê.

Tề Tương lắc đầu. Từ sau khi biết được chân tướng sự việc, y biết rằng trên đời này, mình chỉ có thể tin tưởng một mình Đông Huyền Xuyên.

Huyền Xuyên... hần vẫn chưa biết Đông Tề Tương đã hiểu hết mọi chuyện.

Không nói gì, Đông Tề Tương khắc sâu hình ảnh của mình vào đôi mắt mị hoặc, quỳên rũ của Đông Huyền Xuyên, đôi tay vốn đặt lên vai hắn cũng chậm rãi xiết chặt, chủ động hôn lên môi hắn, dán chặt lên cơ thể hắn.

“Anh, ôm em đi!”

Đông Huyền Xuyên vẫn đang cắn nhẹ lên đôi tai y, vừa nghe được lời này liền tạm dừng động tác.

Ngoài đầu nhìn thẳng vào mắt y, trêu ghẹo: “Em cho rằng hôm nay mình có thể thoát khỏi lòng bàn tay anh?”

Vừa nói vừa hôn nhẹ lên tai y, tươi cười áp chế cơn thổ dốc.

Tề Tương cũng hiểu cảm giác kích động của đàn ông, y tươi cười với hắn: “Nếu không phải nửa thân dưới của em không thể cử động thì em chẳng để cho anh làm đầu! Ngược lại, nhất định em sẽ khiến cho ai đó thích thú, mê đắm đến nỗi phải cầu xin tha thứ!”

“Hắc hắc, em nghĩ rằng anh cố gắng vất vả giúp em thực hiện phục hồi như vậy để làm gì? Anh không muốn làm với một con cá chết đâu nhá!” Nói xong, hắn lập tức nhéo mạnh lên thắt ửng y.

“Ai ui... Đi chết đi! Đau lắm đấy!” Đông Tề Tương vỗ mạnh lên vai hắn.

“Ôi trời ơi... mưu sát chồng này! Ít ra, hiện tại anh chưa thể chết được! Vừa rồi em còn xin anh ôm em mà.”

Đột nhiên, Đông Tề Tương cảm thấy năm tháng Đông Huyền Xuyên cưng y, chiều y đang tái hiện trước mắt. Tâm tình kích động, ánh mắt mờ mịt.

Hai bàn tay Đông Huyền Xuyên không ngừng âu yếm cơ thể Tề Tương. Từ lúc bắt đầu trò chuyện tán tỉnh, hắn dần trượt xuống bụng y, cầm lấy phần thân đang gắng gượng ngẩng đầu.

“Uhm...” Đông Tề Tương nhin không được liền nức nở.

Tuy rằng tốc độ khôi phục của y ngày càng tốt nhưng nếu chỉ chạm nhẹ lên người thì y vẫn chưa có cảm giác. Bởi vậy, Đông Huyền Xuyên đành phải dùng một chút lực, lúc này y mới cảm nhận được sự xâm nhập rõ ràng hơn so với trước kia.

“Nơi này có cảm giác sao?” Đông Huyền Xuyên cười ám muội.

“Hừ!”

Tề Tương không cam lòng yếu thế, lập tức trượt hai tay xuống, chạm lên phần thân đã sớm cương cứng của hắn, bao phủ, xoa nắn.

“Ấn... Tề Tương... nhanh lên... chà xát nhanh lên...”

Đông Huyền Xuyên cũng ra sức chà xát phần thân cứng rắn của bảo bối.

“Uhm... ah...” Tề Tương nhin không được liền rên rỉ.

Đã lâu y không cảm nhận được khoái cảm khuếch trương khắp cơ thể.

Đến khi phun trào...

Động tác trên tay Tề Tương sớm đình chỉ vì khoái cảm trên thân mình, phần thân của Huyền Xuyên trong tay y trường càng lớn, vừa ngang ngạnh, vừa nóng đến bỏng tay.

Thở hổn hển, thất lực y mềm nhũn.

Không ngừng thổ dốc, Đông Huyền Xuyên mở hai chân Tề Tương ra thật lớn, đặt lên cạnh bồn tắm.

Hắn bắt lấy vòi hoa sen, rửa trôi dịch thể trên cơ thể y, xoa xoa dầu tắm trên tay, lau lên bụng cùng hạ thân Đông Tề Tương. Nhẹ nhàng trêu đùa, rửa sạch hạ thân của y, sau đó là đến hậu đình.

Đem một lượng lớn dầu tắm tiến vào mật huyết nhỏ nhắn màu tím, cẩn thận mở rộng khe hở nhỏ hẹp.

Bởi vì dầu tắm rất trơn, ngón tay Đông Huyền Xuyên ra vào không chút trở ngại, lập tức gia tăng từ một ngón thành ba ngón.

Bình thường Đông Tề Tương cũng cảm nhận được cơ thể muốn bài tiết, nhưng xúc giác chưa hoàn toàn hồi phục nên chỉ khôi phục được sáu phần. Hậu huyết bị xâm lấn cũng không cảm thấy khó chịu hoặc đau đớn, vậy nên độ tiếp thụ rất cao.

Y nhìn ngón tay Đông Huyền Xuyên trồi động ở nơi đó của mình, gương mặt đã sớm đỏ bừng không chịu nổi.

Mãi cho đến khi hẩn thu tay, y cũng không biết mình nên dùng biểu hiện như thế nào để đối diện với kẻ đang chuẩn bị công thành chiếm đất của mình.

Dường như Đông Huyền Xuyên không thể tiếp tục kiềm chế, đỉnh phân thân bắt đầu rỉ ra chất lỏng trong suốt.

Hẩn thở gấp, tà mị liếc nhìn Đông Tề Tương một lượt, xoa một chút dầu tẩm lên phân thân, cầm lấy nó, chậm rãi đẩy vào mật huyết đã được khai phá tới độ tươi của y.

Đông Tề Tương nhìn phân thân cực lớn của Đông Huyền Xuyên trồi động dưới hạ thể mình, hậu đình chỉ cảm thấy có thứ gì đó ngứa ngứa, chậm rãi lan ra toàn cơ thể, nháy mắt, khoái cảm bao trùm lấy y, run rẩy, hậu đình bất giác co rút lại. Đột nhiên nghe thấy tiếng hít sâu.

Vừa ngẩng lên đã thấy Đông Huyền Xuyên nhắm chặt đôi mắt, vẻ mặt hưởng thụ khó nhận.

Qua vài giây, Đông Huyền Xuyên mở to mắt, dục vọng tràn ngập trong hơi thở, nhẹ nhàng mắng: “Anh sắp nhận không nổi rồi mà em còn thắt chặt như vậy!”

Tề Tương nhận không được liền cười lên một tiếng khiến mật huyết rung động, càng ngậm chặt hơn, Đông Huyền Xuyên bắt đầu rên rỉ.

Đông Huyền Xuyên trách y: “Là do em tự làm đấy, đừng trách anh!”

Nói xong, đôi tay hẩn đè chặt bắp đùi gác lên bồn tắm của Đông Huyền Xuyên, bắt đầu thông thả tiến vào, rút ra.

Hẩn vẫn nhìn Tề Tương, Tề Tương cũng dừng lại trên gương mặt hẩn.

Hơi thở gấp gáp của hai người cùng vang lên, bao quanh là hơi nước nóng bỏng mờ mịt.

Ánh mắt Đông Huyền Xuyên dần trở nên say mê, rên rỉ hỗn loạn cùng thở dốc phả lên mặt Đông Tề Tương.

Đông Tề Tương bị trồi sáp mỗi lúc một nhanh, khoái cảm dâng lên khiến thân thể y không ngừng run rẩy, mật huyết bất giác co thắt lại. May mắn là xúc giác nửa người dưới của y chưa hoàn toàn khôi phục, bằng không những gì y có thể cảm nhận được cũng chỉ là đau đớn.

Đông Huyền Xuyên bị Tề Tương bao bọc thật chặt, rốt cuộc không thể tiếp tục kháng cự, lập tức phun trào dục vọng, đem toàn bộ thỏa mãn cùng vui sướng bắn sâu vào cơ thể y.

Lúc này, ánh mắt Tề Tương có điểm mê mang, phân thân lại bắt đầu cương cứng.

Từ đầu đến cuối, Đông Huyền Xuyên vẫn nhìn y chằm chằm, nhìn vẻ mặt y biến hóa ra sao.

Tuy rằng bản thân mới phát tiết, thất lực mềm mại, nhưng Đông Huyền Xuyên không cách nào chống lại vẻ mặt hấp dẫn của Tề Tương.

Không rút phân thân ra, nhanh chóng quỳ xuống, nâng hai chân Tề Tương đặt lên vai mình, đôi tay nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia, ôm chặt, khiến cho hậu đình Tề Tương vẩy chặt lấy phân thân của mình, móng dựa lên xương chậu.

“A!” Tề Tương đột nhiên cảm thấy lực phủ ngũ tạng như đổi chỗ, khó chịu.

“Bây giờ anh ôm em trở về phòng, em ôm chặt lấy vai anh đi. Bồn tắm rất trơn, anh sợ làm em ngã.”

“Uhm... Anh đừng... đừng dùng tư thế này... dìu em trở lại phòng là được rồi.”

Tề Tương càng nói, mặt càng đỏ.

“Anh không muốn tách khỏi em.” Nói xong, vô cùng thân thiết hôn lên chóp mũi y.

Đông Tề Tương xấu hổ, cả cơ thể đỏ ửng lên.

Huyền Xuyên cười khẽ, vầng vàng ôm lấy Tề Tương, ổn định đứng dậy, bước từng bước ra khỏi bồn tắm lớn. Mãi đến khi bước lên tấm thảm trải sàn, lúc này hắn mới an tâm.

Kỳ thực, dựa vào sức lực của hắn, hắn chỉ cần một tay cũng có thể nâng được vật nặng gấp hai lần Tề Tương. Nhưng là, hắn sợ vụn nhất, vụn nhất làm y ngã sẽ khiến vết thương nặng thêm.

Với cách ôm ấp này, hạ thân hai người dính chặt lấy nhau, trở lại giường.

Hạ thân Huyền Xuyên chẳng vì không được an ủi mà mềm xuống, ngược lại còn có tinh thần hơn.

Sức nặng của Tề Tương khiến phân thân hắn tiến vào càng sâu.

Những giọt nước nho nhỏ trên thân thể hai người bị ra giường hút sạch, phần lớn diện tích ra giường ẩm ướt bị không khí nóng bỏng giữa bọn họ hong khô.

Mồ hôi chảy ròng khắp thân thể, dán chặt lên người đối phương.

Môi lưỡi quấn quýt, mật dịch ngọt ngào dây dưa.

Khát cầu đụng chạm lên da thịt lập tức bao phủ, chi phối đôi bàn tay nóng rực, liên tục dao động trên cơ thể đối phương.

Nhiệt tình trong phòng tắm chưa diệt được dục hỏa, lửa lại cháy lên, lan tràn khắp phòng, hòa quyện vào nhau.

Cảm giác yêu thương cháy bỏng chạm đến cả thể xác lẫn linh hồn bọn họ...

Đông Tề Tương chỉ nhớ rõ, trong lúc mê mông lung, vầng sáng trên đỉnh đầu vẫn chói lọi, y ôm chặt lấy Đông Huyền Xuyên, bật thốt lên điều gì đó, mà Đông Huyền Xuyên cũng thân mật ôm y vào lòng, ghé bên tai y đáp lại bằng lời thề thốt.

21. Chương 21

Phía sau nhà lớn của Đông gia có một ngôi nhà trệt, bác Khang và vợ Khang ở trong đó, Lương Bằng cũng ở nơi này, căn phòng cuối cùng.

Bốn phía của căn phòng đều có người giám sát ở các vị trí bí mật.

Mây đen trắng mờ.

Cửa sổ sát mặt đất trong căn phòng sát góc lộ ra chút ánh sáng.

Đông Huyền Xuyên mặc chiếc T-Shirt màu đen dài tay, phía dưới là chiếc quần dài tối màu, hòa vào bóng đêm, bước vào căn phòng mà không phát ra chút tiếng động.

“Ai?” Phát hiện có bóng đen tiếp cận mình, những người canh gác lập tức nhảy ra quan sát.

“Tôi, Đông Huyền Xuyên.”

“Đông gia.”

Bảo vệ mở cửa cho Đông Huyền Xuyên.

Lương Bằng ngồi trên giường, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt thất thần.

Lương Bằng biết có người tiến vào, nhưng hắn cũng chẳng muốn mở mắt xem đó là ai, bởi vì hắn biết, cho dù người tới là ai thì cũng chẳng thể nào là Đông Tề Tương.

Hắn bị ném ở cửa ra vào. Sau khi vừa tỉnh lại, nhớ ra bản thân đã làm gì Đông Tề Tương, hiện tại, trong lòng hắn tràn ngập hối hận, không thể hiểu nổi tại sao bản thân lại hành động cuồng bạo như vậy, càng hy vọng có cơ hội nói với y rằng trước giờ hắn chưa bao giờ thực hiện loại hành vi đó.

Hắn chìm đắm trong hối hận của mình, giống như muốn chạy trốn, phủ định hành vi điên cuồng của bản thân, từ chối phản ứng đối với mọi việc chung quanh mình.

Đồng Tế Tương lạnh lùng nhìn kẻ lợi dụng chức vụ để xúc phạm Đồng Tế Tương.

Khi này, ôm Đồng Tế Tương vào lòng, Đồng Huyền Xuyên không cách nào nhắm mắt, tâm trí chỉ muốn đâm chết tên khốn kiếp Lương Bằng này.

Thế xác cùng tinh thần mỗi mệt khiến cho Đồng Tế Tương nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chờ Tế Tương ngủ say, Đồng Huyền Xuyên nhẹ nhàng đứng lên, hắn muốn nhờ tận gốc cái ung nhọt kia, càng nhanh càng tốt.

Bất luận như thế nào cũng không thể để Lương Bằng tiếp tục ở đây được.

“Lương Bằng, từ ngày mai cậu hãy rời khỏi đây đi. Tôi sẽ theo hợp đồng mà trả cho cậu một năm tiền lương. Tám rưỡi sáng ngày mai hãy đến phòng thư ký của tôi nhận lương thôi việc, tôi sẽ ký chỉ phiếu cho cậu.”

Lương Bằng kinh hoàng ngẩng đầu đối diện với ánh mắt Đồng Huyền Xuyên, khóc kêu: “Tôi không muốn rời khỏi cậu ấy!”

Đồng Huyền Xuyên chẳng có lấy một chút đồng tình với Lương Bằng. Tuy rằng người này yêu Tế Tương trước, nhưng thủ đoạn và thái độ của hắn khiến cho người ta cực kỳ có ác cảm!

Đồng Huyền Xuyên thờ ơ lên tiếng: “Sau khi cậu xúc phạm Tế Tương trước mặt cậu ấy xong, cậu cho rằng tôi sẽ cho cậu cơ hội thứ hai để lặp lại hành động ấy?”

“Tôi... tôi yêu cậu ấy! Tôi yêu cậu ấy đã rất lâu rồi!” Lương Bằng đột nhiên xông lên nắm lấy vai Đồng Huyền Xuyên: “Đều tại anh! Đều tại anh đột nhiên xuất hiện!”

Đồng Huyền Xuyên đẩy một cái, Lương Bằng ngã dúi dụi trên mặt đất.

“Cho dù tôi không xuất hiện thì Tế Tương cũng không yêu cậu. Nếu không phải Tế Tương nể tình cậu đã chăm sóc cậu ấy, cậu cảm thấy tôi sẽ dễ dàng cho cậu vừa cầm tiền vừa vỗ mông rời đi? Nếu Tế Tương không bắn khoản thì tôi đã sớm đá cậu vào nhà chứa làm call boy rồi, để cho bọn chúng cưỡng *** cậu, chăm sóc cậu chu đáo đến muốn chết cũng không chết được.”

Đồng Huyền Xuyên nhẹ nhàng nói xong, vẻ mặt tàn khốc khát máu.

Đồng tử của Lương Bằng lập tức giãn ra. Nghe xong Đồng Huyền Xuyên nói Tế Tương niệm tình mình đã chăm sóc y, trong lòng hắn lại dâng lên một tia hy vọng, xem nhẹ những lời nói sau đó của Đồng Huyền Xuyên, coi lời uy hiếp của hắn như không khí, có tai như diếc.

“Cậu ấy... cậu ấy không trách tôi?”

“Có thể sao? Cậu cũng đừng nằm mơ. Tám rưỡi sáng mai tới thư phòng của tôi.”

Đồng Huyền Xuyên nói xong liền xoay người rời đi.

Lương Bằng vội vã chạy lại ôm chặt đùi Đồng Huyền Xuyên.

“Cầu xin Đông tiên sinh đừng đuổi tôi đi! Tôi cầu xin ngài! Tôi chỉ muốn ở lại bên cạnh cậu ấy thôi! Tôi sẽ không làm gì hết! Chỉ cần cho tôi ở lại thôi! Đông tiên sinh, tôi cầu xin ngài đấy!” Lương Bằng khóc lóc cầu xin.

Đồng Huyền Xuyên hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn chàng trai vẫn đang cầu xin mình. Sức lực trên cánh tay Lương Bằng không phải thuộc loại mạnh mẽ ở mức bình thường.

Đồng Huyền Xuyên dương tay, một con dao nhỏ lập tức găm lên cánh tay mảnh khảnh kia, Lương Bằng xụi lơ trên mặt đất.

Đồng Huyền Xuyên nâng chân đá văng Lương Bằng, đi ra ngoài.

Trở về phòng, ôm lấy Đồng Tế Tương rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi Đông Huyền Xuyên bước vào phòng, bắt đầu cởi áo, Đông Tề Tương lập tức tỉnh lại. Tỉnh lại rất tự nhiên, cũng rất an tâm.

Chờ Huyền Xuyên tiến vào chần, lúc này Tề Tương mới mở mắt nhìn người ghé bên vai mình.

“Anh đi đâu vậy?” giọng nói Đông Tề Tương vẫn có chút khàn khàn.

Đông Huyền Xuyên xiết chặt cánh tay đặt bên hông y, bình thản nói: “Đi nhỏ cỏ.”

Suy nghĩ một chút, Tề Tương liền hỏi: “... Anh... anh đi gây khó dễ cho Lương Bằng?”

Kiểm chế sự kích động, Huyền Xuyên cọ lên tai Tề Tương, trả lời: “Anh không dám gây khó dễ cho hần, tốt xấu gì thì hần cũng từng chăm sóc cho em. Anh đến nói cho hần biết ngày mai phải tới nhận phí thôi việc.”

Tề Tương trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi Đông Huyền Xuyên đã an tâm nhắm mắt ngủ.

“Anh...”

“...Uhm?”

“Vì sao anh lại gia nhập hắc đạo? Chẳng phải anh vốn muốn làm cảnh sát sao? Đường gia gia cũng là quân nhân mà.”

(Đường gia gia: là ông tính theo vai về họ hàng, ở đây là chỉ ông nội của Huyền Xuyên.)

“Tề Tương, hôm nay cả hai chúng ta đều rất mệt. Để hôm khác anh nói, được không?”

“Anh chắc chắn sẽ nói cho em biết?”

“Sẽ làm...” Đông Huyền Xuyên mệt mỏi, trả lời cho có lệ chứng tỏ hần sắp ngủ.

“Anh! Đừng ngủ!” Đông Tề Tương dùng bả vai đẩy đẩy lên người hần.

“Tề Tương...” Đông Huyền Xuyên chẳng biết làm sao mới phải.

“Em muốn biết ngay ngày mai.” Tề Tương kiên trì.

“Tề Tương...” Rốt cuộc Đông Huyền Xuyên cũng ngẩng đầu, bắt đầu nhìn cậu em họ của mình.

“Anh, ngay ngày mai đi. Anh đừng hi vọng có thể chối.” Ánh mắt Đông Tề Tương vừa sắc bén lại vô cùng thẳng thắn, không hề có dấu hiệu nhượng bộ.

“Tiểu Tương Tương, vừa rồi chúng ta mới yêu...” Đông Huyền Xuyên lại chơi xấu.

“Anh càng không muốn nói thì em lại càng muốn biết.”

“...”

“Nói đi!”

“Không phải anh không muốn nói. Chỉ là... nếu em biết việc này, anh sợ tâm lý em sẽ có thêm gánh nặng, sợ em sẽ gặp nguy hiểm. Không biết chính là hạnh phúc nhất.”

“Anh...”

“Em vẫn là người quan trọng nhất đối với anh. Sau khi chúng ta kết hôn, những kẻ có ý đồ nhất định đã tra rõ thân phận của em, kẻ muốn lợi dụng em để lật đổ anh lại càng chú ý từng bước đi của em, nguy cơ em gặp nguy hiểm càng lớn. Cho nên em biết càng ít chuyện thì khả năng nguy hiểm của em càng giảm bớt. Em cũng hiểu được tình trạng này mà, đúng không?”

“Đúng, có điều, em vẫn muốn biết sự thật!” Ánh mắt Đông Tề Tương nhu hòa nhưng vẫn kiên quyết nhìn Đông Huyền Xuyên.

Huyền Xuyên nhìn Tề Tương hồi lâu mới thở dài một tiếng, hứa hẹn: “Hôm khác anh nhất định sẽ nói cho em.”

“Ngày mai.”

“...”

“Ngày mai!”

“Ngày mai anh còn phải tới công ty họp, có khả năng sẽ bận cả ngày. Em muốn anh mệt chết sao?”

“Ngày mai!”

“Được được được, ngày mai. Có thể ngủ chưa?”

Tễ Tương nhướn người, hôn nhẹ một cái lên môi Huyền Xuyên: “Uhm, ngủ ngon.”

Huyền Xuyên ngậm lấy môi y khiến nụ hôn kia thêm triền miên sâu sắc: “Ngủ ngon.”

Ngày mai, hẳn nên nói với Tễ Tương như thế nào, kể sự thật này như thế nào đây?

22. Chương 22

Nhìn gian phòng hình vuông riêng biệt được sơn màu trắng xóa, bên trong chẳng có thứ gì, đôi mắt hoài nghi của Đông Tễ Tương nhìn về phía Đông Huyền Xuyên.

Gian phòng này, ngay cả sàn nhà cũng màu trắng.

Đông Huyền Xuyên đóng cánh cửa cách âm dày mười cm, cài khóa, đi đến bên cạnh Tễ Tương đang ngồi trên thảm, lưng dựa tường.

Hai người bọn họ đều tắt di động, giao cho Trạm Dật đang canh gác phía ngoài.

“Tại sao vào phòng này lại không được phép mang bất luận vật gì? Ngay cả xe lăn cũng phải đặt bên ngoài?”

“Trong Thiên Địa Minh, căn phòng này được gọi là hốc cây.”

“Hốc cây?”

“Chính là hốc cây trong truyện cổ tích của Đức ấy.”

(Hốc cây: ở đây chính là hốc cây trong câu truyện “hoàng đế có đôi tai lừa”, truyện cổ tích của Đức.)

“Đặt tên cho căn cứ bí mật của mình là hốc cây nói ra bí mật kia?”

“Đúng, chính là hốc cây đó. Anh em trong hội có việc gì không muốn cho người khác biết đều nói cho anh biết ở trong này. Trừ anh ra, những người khác không biết được.”

Đông Huyền Xuyên nói xong, vẻ mặt dần chuyển thành âm đạm.

Đông Tễ Tương nhanh chóng hiểu được, Đông Huyền Xuyên cũng muốn nói cho y biết việc mà người khác không được phép biết.

“Anh...”

“Anh đột nhiên nghỉ học ở học viện cảnh sát, nhất định em rất bất ngờ.”

“Uhm.”

“Ông nội của anh vốn là quân nhân, cha mẹ anh cũng vậy. Bọn họ xảy ra chuyện là vì đã phá được vài đường dây mua bán của giới hắc đạo, đem rất nhiều súng ống đạn dược thu được về nước. Giới hắc đạo tra được tin tức liền tìm tới ông nội và cha mẹ anh, ba người đồng thời bị giết.”

Đông Tễ Tương trừng mắt thật lớn, cảm thấy nguyên nhân cái chết của bọn họ thật không thể tưởng tượng nổi.

Có điều, y tin tưởng bất kể câu nào Đông Huyền Xuyên nói. Tuy rằng khó tin, nhưng vẻ âm đạm cùng bi thương trên gương mặt hẳn thật sự không thể hoài nghi.

Huyền Xuyên liếc nhìn Tễ Tương, khóe miệng câu lên một nụ cười, chẳng qua, nụ cười này thật giống đang than khóc.

“Cha mẹ anh đi Anh hưởng tuần trăng mật lần thứ hai, bị phần tử khủng bố đánh bom nên qua đời, việc này có liên can tới việc ông nội và cha mẹ anh bị giết hại. Kẻ đánh bom xe lửa là người được giới hắc đạo trong nước thuê về.

Cha của anh với cha em vô cùng thân thiết, bởi vì cha mẹ em qua đời nên cha anh mới tích cực hợp tác với phía cảnh sát, thậm chí còn là cầu nối với hình cảnh quốc tế. Vì tìm ra kẻ đánh bom kia nên cũng đồng thời phá hoại việc buôn bán vũ khí của bọn họ.

Bởi vậy, kết quả của cuộc báo thù đó là ông nội và cha mẹ anh cũng bồi táng theo.”

“Ý anh là... Bác trai vì báo thù cho cha mẹ em nên mới...”

Cho tới bây giờ, Tề Tương vẫn không cách nào ngờ được việc qua đời của cả một thế hệ lại phức tạp tới chừng này.

“Khi ông nội và cha mẹ anh qua đời, anh đang ở học viện cảnh sát. Cha mẹ anh và giới hình cảnh quốc tế quan hệ rất tốt, vài người cấp cao đã đem mọi chuyện giải thích cặn kẽ cho anh, lúc đó anh mới biết được sự thật.

Khi đó anh rất muốn báo thù, nhưng nếu anh làm cảnh sát, anh cũng chỉ có thể ngậm thù mà sống. Dù sao, nếu là nhân viên cảnh sát, biết luật còn phá thì tội còn tăng thêm một bậc.

Khi đó, một sĩ quan cấp cao muốn có người nằm vùng trong giới hắc đạo, vì thế anh lập tức cho ông ta ý kiến. Ông ấy nói anh phải qua Anh thực hiện cuộc tập huấn đặc biệt hết nửa năm, sau đó về nước, tuyên bố muốn báo thù mà gia nhập giới hắc đạo, hoặc tiếp tục công việc học tập, tốt nghiệp xong sẽ trở thành cảnh sát.

Bởi vì chuyện của cha mẹ, anh lập tức lựa chọn đi Anh, sử dụng thời gian ba tháng để hoàn thành tập huấn đặc biệt, sau khi trở về là lập tức gia nhập giới hắc đạo.

Sĩ quan cấp cao kia muốn anh ngồi trên vị trí cao nhất của giới hắc đạo, lấy bạo chế bạo, dùng phương thức của hắc đạo để giải quyết việc phân tranh giữa các bang phái.

Điều kiện chỉ có một, đó là anh một khi gia nhập giới hắc đạo thì phải vứt bỏ thân phận cảnh sát.

Anh là người của hắc đạo, cảnh sát sẽ đặc biệt chú ý, thậm chí còn bắt anh.

Hiện tại, phía cảnh sát dương mắt theo dõi anh tứ phía.

Anh không phải cảnh sát, cũng chẳng phải nằm vùng, là bá chủ chính gốc của giới hắc đạo, vì ngồi lên vị trí này mà bàn tay dính đầy máu tươi.”

Đông Tề Tương nhớ tới Tông Dung, nhớ tới Lạc Lực. Đông Huyền Xuyên nói tay mình đầy máu tươi, nhất định không chỉ là tính mạng của hai người này...

“Nếu em nhớ không lầm thì anh vẫn đang rất cố gắng rửa sạch danh tiếng...”

Huyền Xuyên gọi lên khoe môi, cười nhạt.

“Đó là xu thế.”

“Anh,... Thiên Địa Minh có liên quan đến về vấn đề thuốc phiện?”

“Có làm, nhưng bọn anh chỉ làm bộ làm tịch thôi, chỉ mua, không bán, mua cũng không trả tiền. Lấy được thuốc phiện của đối phương xong lại tiết lộ tin tức cho cảnh sát để bọn họ bắt người. Chỗ thuốc phiện đó sẽ giao cho cảnh sát đi tiêu hủy.”

“Anh, chẳng lẽ anh em trong hội không phản đối?”

“Bàn tay ông anh họ của em đầy máu tươi chính vì phương diện này.” Đông Huyền Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười thốt lên: “Anh đã cảnh cáo bọn họ, hơn nữa còn lập tức bắt những kẻ muốn bán thuốc ra thử nghiệm. Ai ngờ mấy tên muốn bán thuốc phiện này, ba ngày trước mới bị lôi ra thử thuốc, sau đó vẫn muốn mang hàng đi bán. Anh cho hắn làm thôi.”

“...”

“Giới hắc đạo có đạo đức và nghĩa khí của giới hắc đạo. Từ trước tới nay, giới hắc đạo có thể tồn tại sở dĩ cũng vì bọn họ có cách trừng trị người của mình. Bạch đạo cầu xin sự bảo hộ của pháp luật, tuy nhiên pháp luật cũng không thể bảo vệ hết tất cả bọn họ khỏi bị tổn hại, có khi còn bảo vệ kẻ gây hại khỏi chế tài. Hắc đạo có thể làm được một số chuyện mà ngay cả bạch đạo cũng không làm được.

Đây cũng chính là nguyên nhân chính mà anh muốn gia nhập giới hắc đạo.”

Hai người đều trầm mặc, một lúc sau mới thấy Tề Tương lên tiếng: “Anh, anh đã giàu có như vậy rồi, vì sao còn muốn gia sản của ông nội em?”

Đông Huyền Xuyên nhanh chóng ngừng đầu nhìn chằm chằm Tề Tương.

“Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ chiếm lấy tài sản của ông nội em!” Ánh mắt kiên định của Đông Huyền Xuyên càng khẳng định lời hắn nói là sự thật.

“Vậy tại sao anh lại bức em kết hôn?” Tề Tương cau mày.

“Trừ lần đó ra, lúc nào anh cũng muốn bảo vệ em, bất luận dùng phương pháp gì. Anh chỉ còn em là thân nhân duy nhất.” Đông Huyền Xuyên bắt đầu kể.

“Tòng Dung là ai? Lạc Lực là ai?” Tề Tương muốn chính miệng Đông Huyền Xuyên nói với mình chuyện đó.

Đông Huyền Xuyên kinh hãi: “Ai nói cho em biết?”

“Bọn họ là hai đường chủ trước kia ở Thiên Địa Minh của anh.”

Đôi mày kiếm của Đông Huyền Xuyên nhướn lên.

Tề Tương lại nhẹ nhàng hỏi: “Bởi vết thương của em nên anh mới đem Lạc Lực ra chém ngang eo, sau đó chìm xuống bùn ở biển?”

Sắc mặt Đông Huyền Xuyên trắng bệch, ánh mắt cứng lại.

Tề Tương thở dài, vươn tay nắm lấy đầu vai hắn, nghiêng người dựa vào bờ vai hắn.

“Vì sao khi Tòng Dung mới tiếp cận em, anh lại không tới báo cho em biết?”

Huyền Xuyên vươn hai tay ôm chặt lấy Tề Tương.

“Khi anh trở thành minh chủ của Thiên Địa Minh, anh đã nói hết cho mọi người trong hội biết, nếu có ai dám làm tổn thương thân nhân của anh, anh sẽ trả thù gấp bội. Anh nghĩ, nếu công bố với tất cả mọi người thì sẽ không có người nào dám vi phạm lời anh nói. Chẳng ngờ anh đã đoán sai... hại em... hại em bán thân bất toại, hại bệnh tình của ông nội nặng thêm, phải nhập viện.”

“Anh đã tới thăm ông nội em?”

“Đúng, em vừa xảy ra tai nạn, anh nhận được tin tức là lập tức tới bệnh viện thăm em, chỉ là em không biết thôi. Ông nội em cũng vì việc của em mà chịu đả kích, phải vào viện. Khi em ốm, anh phải tới thăm ông. Sau khi gặp ông, anh đã đem mọi chuyện về Tòng Dung và Lạc Lực kể ra rõ ràng.

Tiếp theo, anh nói với ông nội là anh sẽ tận dụng mọi khả năng để bảo vệ em và ông, nói ông đừng lo lắng.”

“Anh... đề nghị ông đổi di chúc?”

“Di chúc?” Đông Huyền Xuyên nhíu mày, đề nghị đổi di chúc là sao?

“Xem ra anh cũng không biết.”

“Nhất định ông nội nghe Huyền Xuyên nhắc tới việc của Tòng Dung mới có ý định sửa đổi di chúc.” Tề Tương đột nhiên nhớ tới việc sau khi luật sư Vương đọc di chúc, Đông Huyền Xuyên lập tức cười mỉa với mình, y kích động đẩy hắn ra.

“Anh cũng quá... sau khi luật sư Vương đọc di chúc, bộ dạng lạnh lùng của anh khiến cho em rất hận anh!”

Huyền Xuyên chăm chú nhìn người mình yêu, ngắm nghía gương mặt y một lúc mới chậm rãi lên tiếng: “Khi đó, vì Tòng Dung qua đời nên em rất hận anh, mặc kệ anh nói gì thì cũng chẳng tin tưởng. Anh chỉ có cách thay đổi cách thức để khích lệ em, khiến cho em càng hận anh. Anh nghĩ việc đó sẽ trở thành động lực cho em.”

“Anh...” Tề Tương chán nản buông tay xuống.

Có thể nói hết mọi việc, khúc mắc tối tăm trong lòng Đông Huyền Xuyên đã giảm xuống, vẻ mặt cũng thoải mái rất nhiều.

“Còn có câu hỏi nào không, bà xã yêu quý của anh?” Huyền Xuyên nâng mi hỏi.

Dường như đã trở lại quãng thời gian trước kia, Huyền Xuyên luôn trêu chọc Tề Tương.

“Anh! Em là nam!”

“Được rồi! Ông xã yêu quý của anh?”

“Người Anh có biết thân phận của anh không?”

“... Anh mất mười năm mới ngồi lên vị trí minh chủ của Thiên Địa Minh, trong thời gian đó, vị sĩ quan cấp cao kia không ngừng đem tình trạng của anh thông báo cho thầy của anh ở bên đó. Cho nên, chắc đã có người biết.”

“Lúc chúng ta tới Anh, quy cách tiếp đãi đấy...”

“Em phát hiện ra sao?”

“Có mù mới không phát hiện được.”

“Đúng là do thầy anh sắp xếp.”

“Thầy của anh là ai?”

“James Mason, điệp viên biệt hiệu 007.”

(James Mason, nhân vật chính trong phim điệp viên 007.)

“Anh nói linh tinh!” Tề Tương trừng mắt lên án.

Huyền Xuyên khoái trá cười phá lên: “Ha ha ha! Uhm, anh nói đùa đấy. Tuy rằng không phải James Mason, những cũng không kém cạnh. Ông ấy là người chỉ đạo cao nhất của bộ hình cảnh Anh, là một hầu tước.”

Tề Tương tươi cười: “Có phải ra khỏi căn phòng này thì phải giữ kín tất cả, không được phép nhắc lại?”

“Uhm.” Đông Huyền Xuyên tiếp tục cười.

“Nhất định anh đã rất vất vả... cũng rất khổ tâm phải không? Việc về giới hắc đạo này...”

“Ừ...” Huyền Xuyên cười khổ: “Cơ mà... Trước khi đưa ra lựa chọn này anh cũng tự hiểu được, bất luận như thế nào cũng chẳng có đường về để mà hối hận.”

“Nếu cha mẹ em không đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai thì tốt rồi.”

“Tề Tương, bất kể điều gì liên quan tới từ nếu đều không tồn tại.” Đông Huyền Xuyên bình tĩnh nói.

Tề Tương kinh ngạc nhìn hấn.

“Đừng thương tiếc những việc đã trôi qua nữa.” Huyền Xuyên ôm y vào lòng.

“Được.”

23. Chương 23

Hiện tại, anh em họ đã chính thức trở thành vợ chồng, tiến vào thế giới ngọt ngào chỉ dành riêng cho hai người.

Sau khi chỉnh lại thể lực của giới hắc đạo trong nước, hai người đáp một chuyến bay tới Anh, đến chỗ Phí Lâm để nhận kết quả chẩn đoán.

Ở lại Anh chừng mười ngày, hai người lại về nước.

Phí Lâm nói tình trạng phục hồi của Đông Tề Tương rất tốt, việc này phải kể đến công của Đông Huyền Xuyên mỗi ngày đều làm công tác phục hồi cho y vào hai buổi sáng và tối.

Lòng bàn chân và các ngón chân của Tề Tương đã có cảm giác, phạm vi sử dụng lực đã lên được tới đầu gối. Tuy rằng vẫn chưa thể tự mình duỗi thẳng chân nhưng đã có thể tự nâng đùi, tự xoay người.

Hiện tại, việc đi lại của Đông Tề Tương vẫn phải dựa vào xe lăn. Mỗi ngày y đều dành nửa tiếng để luyện tập đi lại bằng chân, Đông Huyền Xuyên luôn túc trực bên cạnh để giúp đỡ.

Khi Đông Tề Tương đi làm vẫn được lão đại Đông Huyền Xuyên của giới hắc đạo và một dàn xe vệ sĩ đen kịt đi theo hộ tống.

Đông Tề Tương cần đi tới nơi nào trong công ty, Huyền Xuyên lập tức giúp y đẩy xe đi chậm chậm tới đó.

Đông Tề Tương nhường chiếc sofa ở văn phòng cho Đông Huyền Xuyên để hắn giải quyết công việc, vừa chăm sóc mình cũng đồng thời có thể giải quyết công việc của tập đoàn kinh tế khổng lồ Thiên Địa Minh kia.

Đông Huyền Xuyên còn thường xuyên mượn căn phòng công nghệ cao cách vách văn phòng Đông Tề Tương để họp bàn với đường chủ cả nước và tổ chức hội nghị với những người phụ trách các chi nhánh của công ty.

Tề Tương chưa bao giờ muốn tìm hiểu và tham gia vào việc điều hành tập đoàn của Đông Huyền Xuyên, nhưng lần nào hắn cũng lôi kéo y vào họp chung, bảo y ở bên cạnh nghe một chút, thậm chí có đôi khi còn hỏi ý kiến của y. Vào thời điểm này, Tề Tương luôn làm mặt lạnh và nghiêm nghị, chẳng nói câu nào, khi ấy, Đông Huyền Xuyên sẽ tươi cười đắc ý cũng bao hàm rất nhiều thâm ý, sau đó tiếp tục cuộc họp của mình.

Về đến nhà, hai người cùng nhau vui vẻ dùng bữa tối phong phú do chính tay mợ Khanh nấu nướng.

Hiện tại, hai người luôn ngồi trên chiếc sofa ở phòng khách để giải quyết bàn đồ ăn đầy ắp đó, không muốn ngồi trong phòng ăn. Trên cơ bản, phòng ăn ở nhà bọn họ đã trở thành phòng ăn của nhóm vệ sĩ.

Sau khi lên lầu bọn họ mới bắt đầu cuộc sống sinh hoạt bình thường trong căn phòng của mình, ngồi trên sofa xem TV.

“Anh, xem kênh khác đi, làm thế nào mà anh cứ suốt ngày xem kênh du lịch cuộc sống thế? Chẳng phải tập này là chiếu lại hả?”

“Chúng ta xem tập này rồi à?”

“Xem rồi!”

“Sao anh chả có tí ấn tượng nào nhỉ?”

“Lúc anh xem TV, thần trí cứ bay tuốt đi đâu không biết nữa.”

“Anh đang suy nghĩ... làm thế nào mới kéo nhiều cổ vấn tài giỏi về phía chúng ta.”

“Cổ vấn tài giỏi?”

“Anh cũng muốn trong hội có một tổ nghiên cứu giống như trong công ty của em. Chẳng qua, muốn chọn người thì cần phải mất một thời gian. Ban đầu cần phải tập hợp những người này trong từng phân đường, nếu bọn họ có khúc mắc với nhau... vậy thì anh cũng phải xem xét tới phương án giải quyết.”

“Anh... hóa ra anh chẳng xem TV?” Tề Tương trợn trắng mắt.

“Ôi trời! Cực cực, trợn mắt như vậy xấu lắm đấy.”

“Anh dám ý kiến!”

“Anh là chồng em, anh có quyền lợi yêu cầu bà xã của mình...”

“Là ông xã!” Tể Tương dùng ngón cái tự chỉ về phía mình, hung hăng rống lên.

“Yêu cầu ông xã của mình không được phép biến dạng... Em không lo anh sẽ thay lòng đổi dạ sao?”

“Anh dám?!”

“Em nói xem!” Huyền Xuyên đùa giỡn, tươi cười.

Tuy biết hẳn nói đùa nhưng Đông Tể Tương vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Nếu anh dám thay lòng đổi dạ... em sẽ không làm phục hồi nữa!”

Tể Tương tức giận vứt điều khiển TV đi. Ở trước mặt Đông Huyền Xuyên, y không khác gì một cậu bé tùy hứng, chẳng giống đầu não của một tập đoàn khổng lồ chút nào.

Sao Đông Huyền Xuyên lại không hiểu cậu em họ của mình? Biết Tể Tương dối, hẳn chậm rãi xoay người áp y lên sofa.

“Không được đâu, em phải nhanh chóng khỏe mạnh lại, chờ đến khi em có thể chủ động làm tình với anh, em nghĩ anh còn cơ hội thay lòng hả? Anh siêu cấp vừa lòng với độ co giãn của cơ thể em, nhéo lên...”

Nói xong, hắn lập tức áp môi lên, hôn cho Tể Tương vốn đang giận dữ trở nên ngoan ngoãn nghe lời.

“Hơn nữa... anh thích những chàng trai mạnh mẽ... Em nhanh chóng khỏe lại đi, chúng ta cùng luyện tập cho cơ thể của em.” Đông Huyền Xuyên cởi bỏ áo sơ mi trên người y, cố ý cắn lên ngực y một cái: “Ha ha... lực đàn hồi của cơ thể em rất quyến rũ...”

“Au ui... cắn... anh tự cắn mình đi! Cơ ngực của anh cũng như vậy...” Hơi thở Đông Tể Tương dần chờn nên dồn dập.

“Anh cắn không tới... cậu em ngốc.”

“Đừng cắn! A...”

Tể Tương vừa cười vừa giãy ra, dùng sức đẩy hắn.

Từ phòng sinh hoạt tới phòng ngủ, dọc theo đường đi, quần áo bị vứt la liệt trên mặt đất.

Chủ nhân nhà mình hoan ái lại cố tình không đóng cửa, từ phòng ngủ bắt đầu truyền ra tiếng rên rỉ ngọt ngào. Nhóm vệ sĩ đều lui ra khỏi phòng chính, tự giác tránh đi.

Nhóm vệ sĩ đều đã từng chứng kiến tình huống này, tuy nhiên, bọn họ không thể trách ai cả.

24. Chương 24

Tuy rằng tổ chức đứng đầu giới hắc đạo trong nước đã được định ra, nhưng Tùng Liên Bang cùng Hải Dương Hội Xã vì bị chiếm mất địa bàn nên ghi hận đối với Thiên Địa Minh, thỉnh thoảng mượn cớ khiêu khích, làm loạn trên địa bàn của Thiên Địa Minh, thậm chí muốn thu về một ít đất đai.

Đông Huyền Xuyên nghiêm khắc ra lệnh cho mọi người trong hội coi như không thấy hành động gây hấn này của bọn chúng.

Lâu ngày, Tùng Liên Bang và Hải Dương Hội Xã dần phát hiện bọn họ chẳng thu được chút lợi ích gì từ Thiên Địa Minh.

Lúc này lại có người tìm tới Hải Dương Hội Xã, song phương đàm phán một hồi, cuối cùng cũng bắt tay nhau hành động.

Về phía Thiên Địa Minh, việc bảo vệ chung quanh Đông gia vẫn được thắt chặt như trước.

Hai vị chủ nhân của Đông gia đi làm hay tan tầm đều có rất nhiều xe vệ sĩ vây chung quanh và đi trước mở đường.

Vì an toàn, bọn họ luôn điều khiển xe với tốc độ bình thường, chỉ sợ thoáng vội vàng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Tuy nhiên, hôm nay, khi bọn họ giảm tốc độ lại xảy ra tai nạn giao thông. Nguyên nhân thì chẳng ai có thể tưởng tượng ra, có một tên không muốn sống nữa nên xông về phía đoàn xe, vừa vọt nhảy lên chiếc Cadillac chính giữa, nơi hai vị Đông gia kia ngồi.

Để tránh người vừa nhảy ra khỏi vạch an toàn của làn đường, bọn họ khẩn cấp hãm phanh làm giảm tốc độ, người kia vẫn bị đâm trúng nên bay về phía đuôi xe của nhóm vệ sĩ phía trước, lập tức ngã nhào ra đất, không nhúc nhích.

Trạm Dật ngồi bên ghế phó lái vội vàng mở di động, gọi xe cứu thương.

Xe của Đông Tề Tương, Đông Huyền Xuyên và những chiếc xe chung quanh cũng dừng lại.

Vệ sĩ trên bốn chiếc xe kia lập tức bước xuống, vây chung quanh xe chính.

Những người chung quanh run sợ nhìn chằm chằm người quỳ rạp trên mặt đất.

Xe cứu thương tới, xe cảnh sát cũng tới theo.

Hai cảnh sát muốn người lái xe dừng người kia đi xuống để hỏi rõ tình huống.

Người điều khiển xe chính là Trương Phong.

Đồ Lâm Khước đứng bên ngoài xe nói: người là do hắn đâm trúng.

Tuy nhiên, người bị đâm lại nằm ở phía sau đuôi xe của hắn. Cảnh sát đi tới đi lui, tiếp tục khoa tay múa chân.

Ánh mắt nghi vấn của Đông Tề Tương bắn về phía Đông Huyền Xuyên.

“Không sao.” Đông Huyền Xuyên an ủi, lại nói với Trương Phong: “Cậu đi xuống làm việc với cảnh sát đi, đừng để bọn ngu kia làm giả chứng cứ.”

“Vâng, thưa Đông gia.”

Trương Phong mở khóa cửa bên tay lái, xuống xe, cảnh sát lập tức chào hỏi khiến cho hắn không có cơ hội đóng cửa xe.

Một tên cảnh sát đẩy Trương Phong ra, tên còn lại ngồi thẳng về phía tay lái, lấy súng ra, bắn ngay một phát lên thái dương Trạm Dật.

Đông Tề Tương bị máu phun ra khiến cho sợ hoảng sợ, ngất người.

Khi cảnh sát rút súng, Đông Huyền Xuyên muốn ngăn cản nhưng không kịp. Thừa dịp hòng súng của tên cảnh sát còn chưa kịp chuyển hướng, Đông Huyền Xuyên vươn tay phải khống chế cổ tay phải đang cầm súng của hắn, tiện thể vịn tay hắn. Cánh tay thô to của tên cảnh sát bị bẻ gãy, lập tức găm rú lên.

Từ khi tiếng súng kia vang lên, nháy mắt, bốn phía cũng vang lên tiếng đạn được.

Nhóm vệ sĩ bên ngoài vừa nghe thấy tiếng súng kia liền nhanh chóng ngồi xổm xuống yểm trợ, vẫn tiếp tục vây quanh xe.

Đông Tề Tương đã rất hốt hoảng, thất thần.

Cuộc sống của y từ nhỏ tới giờ đều rất yên bình, chưa bao giờ có liên quan tới vấn đề bạo lực, ngay cả một trận đánh lộn nho nhỏ cũng chưa từng gặp qua. Vậy mà đột nhiên y lại phải chứng kiến một người bình thường vô cùng nhã nhặn, đối xử tử tế với mình như Trạm Dật lại bị giết trước mắt chỉ trong tích tắc.

Mặc dù trước kia vì tai nạn mà bán thân bất toại, y vẫn chỉ bất lực, tức giận.

Mặc dù trước kia vì Đông Huyền Xuyên bị bắn lén mà thiếu chút nữa mất mạng, lúc đó tình cảm của y vẫn đối lập với hắn, nhưng hắn vẫn cố gắng chống chọi, y cũng không vì một phát đạn đó mà lo lắng đến chết.

Nhưng tới lúc này y mới thật sự nhận ra cảm giác sợ hãi, sợ rằng tới giây tiếp theo, Đông Huyền Xuyên sẽ biến mất.

Còn Đông Huyền Xuyên, hẳn đang tự đặt mình trong thế giới hắc đạo không nói tới đúng sai, không nói tới pháp luật.

Tiếng súng ngừng lại, bốn phía có rất nhiều người mặc áo đen xuất hiện, trong tay không phải đao kiếm thì cũng là gậy gộc, côn sắt, bắt đầu tiến về hướng xe chính.

“Anh...”

“Không việc gì cả, anh sẽ bảo vệ em.” Đông Huyền Xuyên dùng tay trái nắm chặt lấy tay Tề Tương, an ủi. Tay phải hắn vẫn nắm chặt cánh tay bị gãy của tên cảnh sát kia, không cho gã còn lại kéo tên này ra ngoài.

Trương Phong tung quyền đâm gã cảnh sát bên ngoài.

Đông Tề Tương đột nhiên cảm thấy chóp mũi cay xè, nước mắt chảy xuống, nức nở nói: “Bọn họ tới bảo vệ anh?”

Đông Huyền Xuyên run lên, bất đắc dĩ tươi cười: “Mục tiêu của bọn chúng là anh, bọn chúng sẽ không đối phó với em. Cho dù anh có bị giết thật thì em vẫn phải kiên cường mà sống.”

Nghe xong những lời hắn nói, Đông Tề Tương liều mạng lắc đầu: “Không được! Không được!”

“Tề Tương.”

“Anh! Anh không được phép rời khỏi em! Anh đã nói rồi, bất luận có chuyện gì xảy ra thì cũng anh không rời khỏi em!”

Đông Huyền Xuyên chăm chú nhìn y thật lâu.

Không khí hỗn loạn bên ngoài xe và vẻ trầm tĩnh bên trong này tựa như hai thế giới khác biệt.

Đông Huyền Xuyên bỏ cánh tay mình đang kiềm chế, gã cảnh sát kia lập tức lao ra ngoài, sau đó, Trương Phong lập tức đá văng gã còn lại, vọt vào trong xe, hạ khóa xuống, nhìn thân thể Trầm Dật đã bị máu nhiễm đỏ.

Đông Huyền Xuyên kéo Tề Tương vào lòng: “Anh không đi đâu hết. Mãi mãi không rời khỏi em.”

Chậm rãi đẩy Tề Tương ra, Đông Huyền Xuyên nói tiếp: “Nhưng vì tương lai không bị chia rẽ của chúng ta, hiện tại anh phải giải quyết trận đánh này. Em ngoan ngoãn ở lại trong xe, anh sẽ trở lại ngay.”

Ánh mắt Đông Tề Tương hoàn toàn không đồng ý lại không cách nào phản bác, y hiểu, một khi đã làm lão đại sẽ có lúc phải đi đầu bảo vệ mọi người. Bất kể lời nào cũng chẳng thể thoát ra khỏi miệng, đối mặt với ánh mắt chờ đợi của Đông Huyền Xuyên, y chỉ có thể bất lực đáp một từ: “Được...”

“Trương Phong, mở khóa giữa ra.”

‘Cạch’ một tiếng, khóa giữa bị mở.

Đông Huyền Xuyên đẩy cửa ra, bước xuống, tiếp theo liền lao vào cuộc chiến.

25. Chương 25

“Rập” một tiếng, cửa xe bị đóng lại, bên trong xe và phía ngoài bị chia thành hai thế giới.

Trong xe yên tĩnh, Tề Tương không nghe được tiếng động phía ngoài.

Ánh mắt y không lúc nào rời khỏi Đông Huyền Xuyên, nhìn hắn nhảy vào trong đám người vung nắm đấm, dùng tay trần chặn tất cả các loại côn, trường đao bổ về phía mình. Tâm trí Đông Tề Tương như bị treo ngược lên không trung, hoảng sợ khó dứt.

Ngoài cửa sổ, máu vậy ra đầy hiện trường, những cảnh tượng chỉ có trong phim chương Hồng Kông hoặc Hollywood đang diễn ra ngay trước mắt y.

Ngón tay bầu chặt lên chiếc ghế da, trong lòng Đông Tề Tương dần dâng lên cảm giác uất hận.

Vì sao y phục hồi chậm như vậy? Vì sao y chỉ có thể ở trong này nhìn người quan trọng nhất với mình rơi vào trận chiến nguy hiểm kia, còn bản thân y lại chẳng có lấy một biện pháp nào để giúp đỡ?

Tại sao phía cảnh sát vẫn chưa tới? Chẳng lẽ tất cả cảnh sát hiện nay đều tham sống sợ chết như vậy? Bọn họ thật sự muốn chờ tới khi xác chết nằm la liệt khắp nơi mới tới thu dọn tàn cục của cuộc tranh chấp này?

Đông Tề Tương đột nhiên nhớ ra Đông Huyền Xuyên từng nhắc tới vị sĩ quan cấp cao kia, họ Giang...

Y vừa nhìn chăm chăm về phía Đông Huyền Xuyên vừa cuống quýt vơ lấy chiếc áo tây trang của hắn.

Quả nhiên di động của hắn vẫn để trong túi áo. Chắc hẳn trong chiếc di động này có lưu số của vị cảnh sát kia.

Lấy điện thoại của Đông Huyền Xuyên ra, y kích động nhấn tay lên di động, lại nóng lòng nhìn tình cảnh của hắn qua ô cửa sổ.

Tề Tương sốt ruột tìm kiếm trong danh bạ. Giang...

Giang Kế Minh! Là người này! Đông Huyền Xuyên đã nhắc tới tên người này với y trong căn phòng màu trắng.

Tề Tương nhấn nút kết nối, ánh mắt nhanh chóng nhìn lên những vết thương nhọt nhọt trên cơ thể Huyền Xuyên, lo lắng chờ đợi đối phương bắt máy.

“Uy! Huyền Xuyên?” Đối phương bắt máy.

“Giang cảnh quan! Cầu ngài mau tới cứu Huyền Xuyên đi! Chúng tôi đang ở trên đường Trung Sơn Bắc, giới hắc đạo đang chém giết lẫn nhau! Bọn họ... bọn họ muốn giết Huyền Xuyên! Cầu ngài đấy!” Thanh âm Đông Tề Tương vang lên vừa lo lắng vừa vội vàng, run rẩy.

“Cậu nói từ từ đi, mấy người bị vây ở đâu trên đường Trung Sơn Bắc?” Đối phương lập tức hỏi với giọng điệu trầm ổn.

“Qua khu phố cổ phía tây, gần trường đại học Đại Đồng!”

“Cậu bình tĩnh đi, tôi lập tức phái người tới đó!”

“Cám ơn! Cám ơn!...”

Đông Tề Tương mới nói cám ơn xong, cánh cửa bên cạnh y bị mở ra, có người kéo tay y.

“Đông tiên sinh!”

Vốn đang chú ý tới những vết thương ngày càng nhiều trên thân thể Đông Huyền Xuyên, Đông Tề Tương lập tức giật mình. Quay đầu lại, nhìn người đang túm lấy tay mình, vẻ sốt ruột trên gương mặt y đã trở thành khó hiểu và không cách nào tin nổi.

“Lương Bằng? Sao cậu lại ở đây?”

“Đông tiên sinh! Hiện tại không phải lúc bàn về vấn đề này! Mau chạy đi!”

Tề Tương nheo mắt lại, cố gắng dùng sức hất tay hắn ra.

“Trốn? Một tên tàn phế như tôi chạy bằng cách nào?”

“Tôi công cậu!” Lương Bằng vốn không để ý tới câu hỏi của Đông Tề Tương, đôi tay kia chỉ muốn nhanh chóng kéo y ra khỏi xe.

Eo của Tề Tương đã khôi phục được vài phần, đương nhiên sẽ có sức né tránh, y sống chết giãy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay Lương Bằng. Huống chi, mấy ngày nay, Huyền Xuyên cũng dạy y phương pháp tự vệ bằng tay, y không nghĩ ngại liên dùng sức giờ cao hai tay, cơ hồ sắp thoát khỏi gọng kìm của hắn.

Giây tiếp theo, trên gáy truyền tới một trận đau nhức khiến não bộ chấn động, ánh mắt mơ hồ dần rơi vào bóng tối.

26. Chương 26

Tiếng còi cảnh sát vang lên chung quanh.

Lấy xe của Đông Huyền Xuyên làm trung tâm, phạm vi mấy chục mét chung quanh đều bị lực lượng cảnh sát bao vây.

Phần tử của giới hắc đạo mắc bên trong, muốn thoát cũng không xông ra được, chỉ có thể bó tay chịu trói.

Trên cơ thể Đông Huyền Xuyên xuất hiện rất nhiều vết thương, hai tay đặt sau đầu thoảng nhìn qua chiếc xe của mình, đột nhiên, ánh mắt hắn trở nên u ám. Những cánh cửa trên chiếc xe chính giữa đều được mở ra nhưng không thấy bóng dáng Đông Tề Tương.

Tất cả đám hắc đạo này đều được áp giải về tổng cục.

Giới hắc đạo khai hỏa với nhau trong đêm đó đã trở thành tin tức trọng điểm: ba người chết, tám mươi lăm người bị thương, không có người nào trốn thoát. Một trong số những người tử vong bị kẻ khác dùng súng buôn lậu đánh gục.

Toàn bộ nhân viên cục cảnh sát cấp cao đều được điều động, vì thế cũng tạo nên một cơn sốt trong dư luận.

Trong căn phòng của vị sĩ quan cấp cao trong cục cảnh sát, Giang Kế Minh kêu người đưa Đông Huyền Xuyên tới phòng mình.

“Mở còng cho cậu ta.” Giang Kế Minh ra lệnh.

Nhìn sắc mặt Đông Huyền Xuyên nghiêm trọng, u ám, Giang Kế Minh thở dài.

“Huyền Xuyên.”

“Huấn luyện viên...” Đông Huyền Xuyên sử dụng cách xưng hô ngày trước với thầy mình.

“Sáng nay chúng tôi có thể tới đúng lúc là do có người dùng di động của cậu để báo án.”

Nghe vậy, Đông Huyền Xuyên trầm rùng mình. “Chắc chắn là Tề Tương rồi!”

“Cậu ấy nói có người muốn giết cậu, xin tôi lập tức phái người tới. Cậu ấy... làm cách nào biết được quan hệ của chúng ta? Cậu đã nói với cậu ấy?”

“Cậu ấy là em họ Đông Tề Tương của tôi, chẳng lẽ khi mọi người vây bắt chúng tôi lại không thấy cậu ấy?”

“Đông Tề Tương? Người phụ trách của tập đoàn Đông thị?”

“Đúng.”

“Quả thật là không tìm thấy cậu ấy.”

Đông Huyền Xuyên hoảng hốt: “Chẳng lẽ mục tiêu bọn họ nhắm tới là Tề Tương chứ không phải tôi?”

Nếu hắn là mục tiêu của bọn họ, vậy những kẻ tới vây đánh lần này nhất định sẽ đưa súng ra, nhằm thẳng hắn mà bắn, giải quyết nhanh gọn chứ không cần mất công vây bắt thế này...

“Cậu định giải quyết ra sao?” Giang Kế Minh hỏi.

“Trước hết tôi sẽ cứu Tề Tương ra, có lẽ cậu ấy đã rơi vào tay đối thủ.” Về mặt Đông Huyền Xuyên âm trầm.

“Cần cảnh sát hỗ trợ không?”

Đông Huyền Xuyên suy nghĩ, lắc đầu: “Huấn luyện viên, chờ tin xấu của tôi đi.”

Trên thực tế, mục đích của bọn chúng là muốn dùng Đông Tề Tương uy hiếp Đông Huyền Xuyên, khiến cho hắn nhả địa bàn và một số ưu thế ra.

Luật sư đến, lấy lý do Thiên Địa Minh vì phòng vệ mới đánh trả những phần tử tập kích này, tiếp theo lại thực hiện kháng cáo. Sau khi mọi người trong Thiên Địa Minh được thả ra, Đông Huyền Xuyên lập tức nhận được điện thoại của Hải Dương Hội Xã.

Trong thư phòng, ngồi trên chiếc sofa thoải mái vẫn hay cùng Tề Tương hưởng thụ, cầm điện thoại để bàn trên tay, Đông Huyền Xuyên mặt không biến sắc nghe nhị đương gia của Hải Dương Hội Xã đưa ra yêu cầu.

“Đông gia, Hào ca nhà chúng tôi muốn mời ngài qua phủ* một chuyến, cùng nhau bàn bạc xem nên xử trí em họ của ngài ra sao.”

(Hào ca: anh Hào)

Phủ: đây là cách nói trang trọng trong giới hắc đạo. Phủ là chỉ tổng bộ của từng bang phái.)

“Xử trí?” Đông Huyền Xuyên suy nghĩ, rất ít người biết được số điện thoại ở tổ trạch* của em họ hần, Hải Dương Hội Xã biết được số máy này từ nơi nào? Hơn thế, tại sao bọn họ lại biết Tề Tương là em họ của hần?

(Tổ trạch: là ngôi nhà của dòng họ được truyền lại từ nhiều đời trước.)

“Ngài muốn em họ của mình trở về chứ? Vậy thì tới đây đi, chúng ta bàn bạc cho ổn thỏa!”

“Điều kiện? Điều kiện gì?”

“Ví dụ như, nếu ngài dùng hai tay dâng Thiên Địa Minh và địa bàn do ngài sở hữu cho Hải Dương Hội Xã chúng tôi...”

Huyền Xuyên lập tức ngắt lời đối phương: “Đầu của mấy người bị hỏng hả? Các người đoạt đồ của tôi, còn muốn tôi đem thêm đồ tới đổi về? Có ngu đến đâu cũng nghĩ ra là chuyện đó vô vọng thôi. Cho nên,” Đông Huyền Xuyên hít một hơi: “Còn về phần cậu em họ của tôi ấy mà, nó là người đứng đầu tập đoàn Đông thị, các người muốn mượn thì cứ mượn, không cần trả lại. Dù sao, chỉ cần nó có vấn đề thì tôi cũng trở thành người thừa kế duy nhất, lẽ ra tôi còn nợ mấy người một mối ân huệ quá lớn ấy chứ! Tôi không biết tên nào tiết lộ cho mấy người biết Tề Tương là em họ tôi, có điều, tôi rất cảm kích hần, bởi vì hần đã giúp tôi danh chính ngôn thuận ‘phải’ kế thừa tài sản của cậu em họ! Sau đó, tôi sẽ báo cho bên cảnh sát biết là các người bắt cóc Đông Tề Tương, đòi tiền chuộc từ tôi... Tôi nghĩ ngày tháng Hải Dương Hội Xã bị cảnh sát càn quét cũng không xa lắm đâu, đến lúc đó tôi sẽ rất vui vẻ thu nhận địa bàn của mấy người!”

Đầu dây bên kia không nói gì, dường như rất kinh ngạc.

Tiếp theo, Đông Huyền Xuyên nghe được âm thanh bắt an nho nhỏ ở bên đó: “Có lẽ chúng ta nên giao tên này cho Lương Băng xử lý.”

Thì ra mọi việc là do tên Lương Băng kia bày trò!

“Cứ tự nhiên. Nói cho tất cả các người biết, kẻ được lợi là tôi, mấy người cảm thấy tôi sẽ quan tâm tới sự sống chết của nó sao?”

Nói xong câu đó, Đông Huyền Xuyên lập tức cúp máy.

Cả người kiềm không được liền run rẩy.

“Tề Tương, em tuyệt đối phải an toàn, chờ anh tới cứu em!”

Sắc mặt Đông Huyền Xuyên lạnh lùng trầm ám khiến cho đám thủ hạ chung quanh đột nhiên cảm thấy run sợ, run sợ từ tận đáy lòng.

“Trương Phong! Tìm người của Bạch Ảnh Đường, lập tức tra tin tức xem Lương Băng ở đâu, Tề Tương đã rơi vào tay hần. Chắc chắn Lương Băng đã hợp tác với Hải Dương Hội Xã để bắt Tề Tương, muốn tôi giao Thiên Địa Minh ra.”

“Hần vì muốn trả thù mà tiết lộ tin tức?” sắc mặt Trương Phong cũng lạnh xuống.

“Không! Hần vì Tề Tương...”

Nhất định Lương Băng đã bàn bạc với Hải Dương Hội Xã... Bọn chúng bắt Tề Tương, nhất định Đông Huyền Xuyên hần sẽ lo lắng, tiếp theo sẽ mặc cho bọn chúng xấp sếp. Lương Băng được Tề Tương, Hải Dương Hội Xã được Thiên Địa Minh, một hòn đá trúng hai con chim.

“Nhất định nhị gia đang ở trong tay bọn họ.”

“Tìm được Lương Bằng, nhiệm vụ hàng đầu là đưa Tể Tương về, tôi muốn hôm qua cậu ấy ra ngoài thế nào thì phải trở về nguyên vẹn thế ấy! Về phần Lương Bằng, cứ lấy luật phản hội mà xử, phải làm sao thì các người biết rồi đấy!”

“Hào ca! Chúng ta bắt tên tiểu tử này về chẳng được tí lợi ích nào cả!” Cúp ống nghe xuống, nhị đương gia Khâu Sâm của Hải Dương Hội Xã chỉ về phía Đông Tể Tương, nói với lão đại Trần Tấn Hào.

Nội dung cuộc đối thoại trên điện thoại vừa rồi được phóng đại qua hệ thống radio, chỉ cần ở trong căn phòng này thì ai cũng nghe thấy. Bao gồm cả Đông Tể Tương.

Kế hoạch ban đầu là bọn họ muốn Đông Tể Tương lên tiếng, nói với Đông Huyền Xuyên rằng y thực sự nằm trong tay bọn họ. Tuy nhiên, sau cuộc đối thoại kia, Đông Tể Tương không cần nói thêm lời nào nữa. Còn Lương Bằng đang thu dọn đồ đạc để đưa Tể Tương đi cũng không ở nơi này.

Sắc mặt Đông Tể Tương không chút thay đổi, tim lại như bị dao cắt thành từng mảnh nhỏ.

Trần Tấn Hào suy nghĩ kỹ càng một lượt, nhìn Đông Tể Tương.

“Anh họ của cậu không để ý tới mạng sống của cậu đâu.”

“Mấy người nghĩ vì sao hần ép tôi kết hôn với hần? Là vì tài sản của tôi!”

“Thế nhưng... Lương Bằng nói cậu yêu anh họ của mình.” Trần Tấn Hào hí hóp mắt.

Chiếc mặt nạ của Đông Tể Tương xuất hiện một vết nứt, ánh mắt thống khổ tuyệt vọng: “Thì ra hần luôn gạt tôi... hần nói hần yêu tôi đều là lừa dối cả... Dĩ nhiên để tôi yêu hần, bằng lòng trao tất cả cho hần... đúng vậy! Tôi là một thằng tàn phế, sao hần có thể yêu tôi được...”

Dùng ánh mắt sắc bén bắn về phía Đông Tể Tương, Trần Tấn Hào chậm rãi mở miệng: “Tôi sẽ không giao cậu cho Lương Bằng, điều kiện là cậu phải giúp tôi một việc.”

Đông Tể Tương khinh thường, cứng giọng trả lời: “Giúp? Đám hắc đạo các người đều như nhau cả!”

“Bất luận thế nào thì tôi cũng không muốn cho Đông Huyền Xuyên kia mạnh hơn mình, cũng không thể vì cậu mà để cho Hải Dương Hội Xã bị cảnh sát càn quét. Cho nên... tôi thả cậu trở về, cậu làm nội ứng cho tôi, như vậy, tập đoàn của cậu vẫn thuộc về cậu, tôi cũng có thể san bằng Thiên Địa Minh.”

Đông Tể Tương tức giận yêu cầu: “Đồng thời giết chết thằng khốn Đông Huyền Xuyên kia nữa!”

Trần Tấn Hào chậm rãi nhếch môi cười mỉa: “Như cậu mong muốn.”

Bên ngoài, trời đổ mưa lớn.

Hải Dương Hội Xã cho người ôm Đông Tể Tương vào taxi.

Y lên taxi, trở về tổ trạch trên núi, kêu tài xế xuống nhấn chuông cửa, nói với người trong nhà là nhị gia đã về.

Mưa trên núi còn lớn hơn những nơi khác.

Cánh cửa tự động chậm rãi mở ra.

Một người có thân hình cao lớn đội mưa vọt tới, phía sau hần còn có người vội vàng bung dù chạy theo.

Cách cửa kính xe được kéo lên cao để tránh mưa, Đông Tể Tương thấy rõ vẻ mặt bi thương cùng lo lắng của người nọ.

Đông Tể Tương mở cửa xe, trong mắt người nọ lập tức hiện lên vui mừng, tim y thất lại từng cơn. Cả thân thể rơi vào vòng tay ướt át vì cơn mưa xối xả kia.

Đông Huyền Xuyên đang run rẩy, run rẩy kịch liệt.

“Anh...”

“Anh tưởng rằng... tưởng rằng bọn họ sẽ đưa thi thể của em về...” Âm thanh nghe ngào kia khiến Đông Tề Tương cầm lòng không được, hốc mắt đỏ hoe.

“Em vẫn bình an trở về đây... Đừng dầm mưa nữa, mau ôm em vào nhà đi.”

Gã thủ hạ khi nãy trả tiền cho xe taxi rời đi.

Đông Huyền Xuyên ôm Đông Tề Tương trở lại phòng chính. Dọc đường đi, Trương Phong cẩn thận bung dù che mưa.

Vào phòng, Đông Tề Tương căn dặn Trương Phong: “Lát nữa cậu nhớ nhờ mợ Khang nấu một nồi canh gừng rồi mang tới phòng chúng tôi.”

Hai người không nói gì, tắm bằng nước ấm, mặc áo tắm, sau khi đặt Đông Tề Tương lên giường, Đông Huyền Xuyên lập tức kéo chăn lên, ôm y thật chặt. Mặc kệ những sợi tóc ướt át còn vương trên mặt, hấn vùi đầu lên cổ Đông Tề Tương, bất luận thế nào cũng không chịu buông tay.

“Anh, chẳng phải em vẫn an toàn nằm bên cạnh anh sao? Không sao đâu, không cần ôm chặt như vậy.”

Đông Tề Tương mỉm cười, thì ra anh họ của y cũng có lúc trẻ con như vậy.

Cảm nhận được trên cổ bỗng nhiên ẩm ướt, Đông Tề Tương sửng sốt.

Huyền Xuyên... hấn đang khóc...

Trái tim Đông Tề Tương thất lại, đưa tay nâng mặt Đông Huyền Xuyên.

Nhìn hấn thật sâu, lúc này mới nói: “Cau mày, nước mắt nhoe nhoẹt, quá xấu!”

Nước mắt Đông Huyền Xuyên rơi xuống càng nhiều.

Im lặng chảy từng dòng, từng dòng...

Rốt cuộc hấn đã phải im lặng chịu đựng bao nhiêu đau khổ cùng áp lực?

Chóp mũi Đông Tề Tương cay xè nhưng y vẫn cố gắng khiến cho giọng nói mình thoải mái nhất: “Anh luôn bảo vệ em, sao em có thể không ổn?”

Giọng nói nỉ non, dứt quãng vang lên từ miệng Đông Huyền Xuyên: “Làm thế nào mà bọn họ lại để em về? Chắc chắn Lương Băng sẽ không chịu từ bỏ em...”

“Khi em được đưa ra ngoài, Lương Băng không có ở đó... Những lời anh nói qua điện thoại khiến cho bọn họ lo lắng. Cái tên Hào ca gì đó không muốn bản đồ địa bàn của anh lớn hơn nữa, không muốn anh chiếm được tập đoàn lớn nhất trong nước nên mới thả em trở về.”

“Em đã nghe hết?”

“Uhm... bọn họ phóng to âm thanh lên mà. Ban đầu, bọn họ muốn em nói với anh vài câu, khiến anh lo lắng khi em ở trong tay bọn họ, có điều, ai ngờ anh lại nói mấy câu thối tha kia ra, hại em anh hùng không có đất dụng võ, còn khiến cho em nghe được mấy câu chó má đấy. Cái gì mà ‘Cứ tự nhiên. Các người làm xong thì tôi là người được lợi, các người cảm thấy tôi sẽ để ý tới mạng sống của nó sao?’. Anh nói đi! Anh nói cho rõ ràng xem nào! Cái gì là không để ý tới sống chết của em?!”

Lúc này Đông Huyền Xuyên mới từ từ giãn mày, trong đôi mắt ẩm ướt kia hiện lên chút ý cười: “Em hiểu mà... Em luôn là người hiểu anh nhất!”

“Anh dám khẳng định em tuyệt đối tin tưởng anh đến mức đó? Cho dù nghe xong những lời này cũng không cảm thấy đau lòng?”

“Đau lòng hả? Để anh giúp em xoa chút.”

Đông Tề Tương nắm lấy bàn tay to lớn đang luồn vào áo mình.

“Đau chết đi được! Tuy rằng em biết anh đang diễn trò, nhưng nghe thấy mấy lời này vẫn khiến em rất khó chịu, anh biết chưa!”

“Chắc chẳng đau như lúc anh nghĩ: thứ mình đối về sẽ là một cỗ thi thể, đúng không?”

Đông Huyền Xuyên lại ôm y thật chặt.

“Anh... thả lỏng chút đi, em sắp không thở được rồi.”

Nói đến vậy thì Đông Tề Tương mới chịu nói lỏng hai tay.

“Lúc anh nói những lời đó qua điện thoại, gã Hào ca kia cảm nhận được nguy cơ trước mắt. Hắn nói, hắn sẽ thả em về với điều kiện em trở thành nội ứng cho hắn, như vậy anh sẽ không đoạt được di sản của em, sau đó hắn có thể loại trừ anh. À, em còn thêm một điều kiện vào hợp đồng nhé, đó là... giết chết thằng khốn Đông Huyền Xuyên!”

Đông Tề Tương thốt ra lời này với vẻ mặt tức tối, nhưng trong mắt lại tỏ ra giảo hoạt.

Đông Huyền Xuyên nhin không được liền hôn nhẹ lên má y.

“Em nhớ lúc hai người chúng ta diễn trò, hắn suy nghĩ rất cẩn thận... Nếu hắn biết chúng ta cùng nhau đùa giỡn hắn, anh nghĩ hắn sẽ làm gì?” Đông Tề Tương lo lắng hỏi.

Đông Huyền Xuyên nhéo mũi y: “Em không cần quan tâm tới việc này, Hải Dương Hội Xã cũng mau chóng tàn thôi.”

“Tại sao?”

“Bọn họ buôn lậu thuốc phiện, trong đám người tập kích chúng ta lần này có mấy kẻ buôn hàng đang bị truy nã, phía cảnh sát đã tóm cổ được. Chắc hẳn bọn họ sẽ cho người xâm nhập vào đó để thăm dò, Trần Tấn Hào kia sẽ nhanh chóng sa lưới thôi. Lần trước chúng ta tới Anh bị bắn lén cũng là do bọn họ hợp tác với Tùng Liên Bang thuê sát thủ quốc tế thủ tiêu anh. Dùng người nước ngoài ra tay, có như vậy bọn họ mới thoát khỏi chế tài của luật pháp trong nước. Lần đó anh cũng bắt được đám tay chân lẫn vào Thiên Địa Minh của bọn họ, thuận tiện kiểm chế một số tên vốn muốn chống lại anh.”

Tề Tương ôn nhu nhìn Huyền Xuyên, lắng lắng nghe.

“Đi theo kẻ đứng đầu giới hắc đạo như anh, liệu em có hối hận không? Anh hại em chịu quá nhiều kinh hoàng.”

“Hừ! Làm trò ít thôi, là anh theo em mới đúng, chính anh là người đeo bám muốn kết hôn với em chứ không phải em đeo đuổi anh!”

Đông Huyền Xuyên buồn cười.

“Ngay cả cái này cũng muốn so đo với anh?”

“Đây là lòng tự trọng của đàn ông! Anh đi theo em, em không hối hận.” lời Đông Tề Tương thốt ra bao hàm rất nhiều ý tứ.

“Anh đã theo em rồi, em không được phép hối hận rồi quãng anh đi đấy.”

“Em sẽ chịu trách nhiệm với anh.”

Tiếng đập cửa.

“Mời vào.”

“A! Mợ Khang, đặt canh gừng sang bên này đi, lát nữa bọn con sẽ dùng.”

“Ừ, uống xong nhớ đi ngủ sớm.”

Nhìn mợ Khang bước ra khỏi phòng, đóng cửa, Đông Tề Tương đẩy Huyền Xuyên: “Anh ngồi dậy uống canh gừng đi, vừa rồi anh dầm mưa nhiều quá, cơ thể vẫn đang run đây này.”

“Ừ, em cũng uống đi.”

Đông Huyền Xuyên ôm Đông Tề Tương ngồi dậy, bưng hai chén canh gừng trên đầu giường xuống, đưa một bát cho y.

Uống, trong lòng hai người đều ấm áp, cơ thể cũng nóng lên.

Nhìn nhau cười.

“Chúng ta cứ tiếp tục sống những ngày tháng như thế này đi. Em không cần lo lắng gì cả, mọi chuyện đã có anh.”

“Được!”

Hãy tiếp tục sống những ngày tháng ấm áp như vậy đi!

» ❧ « Hoàn » ❧ «

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-hoac>